

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Θ.
Αρ. 396

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ·ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ·ΛΑΜΠΑΙ

ΜΑΤΙΤΕ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΜΑΝΥΤΩΡ

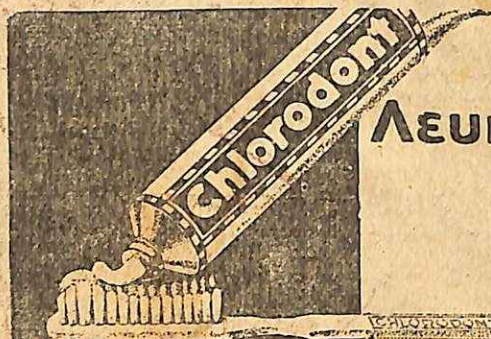
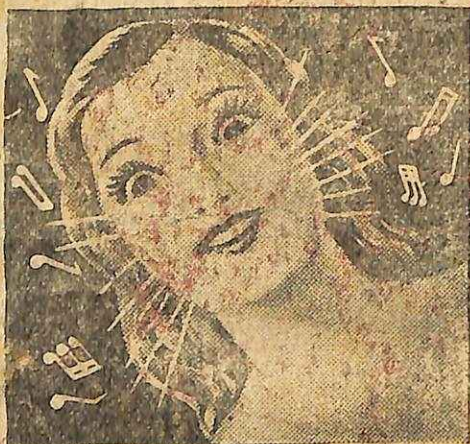

Το έκλεκτον άρωμα
της πούδρας ΜΑΤΙ-
ΤΕ συνδυάζεται τε-
λείως με όλα γενι-
κώς τα κάλης ποι-
ότητος άρώματα.

L.T. RIVER PARIS

Πώς θα Αποκτήσετε χρώμα που τραγουδά

Οι άνδρες θα σταματήσουν κα-
θ'ά στραφούν να
σας ιδούν. Αι γυ-
ναίκες θα σ'α-
ζηλεύουν. Τα νέα α-
υτά χρώματα κά-
νουν κρότο στα
πλέον τρελά νυ-
κτερινά κέντρα.
στα πιο χαρούμε-
να καμπαρέ του
Παρισιού, Βερολί-
νου, Λονδίνου και
Νέας Υόρκης. Ιά-
ρετε ένα φύλλο
σιγαροχάρτου και
τοποθετήσατέ το
στο πρόσωπό σας,
έως τρία λεπτά, διά να καταλάβετε εάν η επι-
δερμίδα σας είναι ξη-
ρά ή λιπαρά. Λεπτομερείς οδηγίες δια τον τρόπον διακρίσεως
άποστέλλονται δωρεάν. Κατόπιν πούδραρισθήτε με πούδρα Το
καλον Ρεταλία, εάν η επιδερμίδα σας είναι ξηρά, διότι η πούδρα
αυτή δίδει στην επιδερμίδα μία άνεπαίσθητη και ευχάριστη α-
ίσθηση φρεσκάδας. Εάν η επιδερμίδα σας είναι λιπαρά, μεταχει-
ρισθήτε την πούδρα Tokalon Fascination. Απορροφά την έ-
λαιώδη ύλην που παράγουν οι πόροι και συσφίγγει τους διε-
σταλμένους. Αι παράξενα αυτα πούδρες είναι πολύ προσκο-
λητικά. Κρατούν παρά τον άνεμο, τον θροχερόν καιρόν, τας
εφιδρώσεις που προέρχονται από τις υπερθερμαινόμενες αίθου-
σας χορού. Περιέχουν ειδικά τονωτικά συστατικά που συσφί-
γουν και ξανανέωνουν την επιδερμίδα. Όποια πούδρα και αν
μεταχειρίζεσθε, γράψατέ μας σήμερα, για να σας δώσωμεν
σχετικές πληροφορίες που θα σας κάμουν να εκπλήσσετε τις
φίλες σας. Βλέπετε το χρώμα σας να τραγουδά από χαρά, έ-
νώ θα περιπατήτε. Γεν. Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους
42, Αθήνα.

Λευκά δόντια
δροσερά
άναπνοή

Chlorodont

Δεν είναι άπαραίτητο μία κυ-
ρία να είναι ωραία για να γίνει
κομψή και γοητευτική και να
προκαλή τον θαυμασμόν εις ό-
λους ή εμφάνισίς της. Άρκει
μία καλλιτεχνική ένδυμασία
μοντέρνα να της δώση την χά-
ριν και την γοητείαν και να
την κάμη ένα έμφυχο λουλουδι
ανάμεσα εις τον κόσμον του ω-
ραίου φύλου.

Μία τουαλέττα που εκπρω-
πεί την τελευταίαν λέξιν της
μόδας, με πικάντικους συνδυα-
σμούς, δημιουργεί την λεπτήν
και εξαισιάν σιλουέτταν.

Η Δις ΜΑΝΩΛΕΑ, Διπλωμα-
τούχος της Academie Interna-
tionale de Coupe de Paris, έπα-
νέλθουσα πρό τινος από την
αίώνιαν πόλιν του μοντερνι-
σμού, έφερε πλουσιωτάτην συλ-
λογήν μοντέλων, για να ικανο-
ποιήση και το πλέον ιδιότροπο
γοστό.

ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

Η αρχαιότερα και ανώτερα έν Βαλκανίους ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρα-
του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Άμφότε-
ροι έν Παρισίους επί τριετιαν σπουδάσαντες εις την ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ ΝΑΤΙΟΝΑΛ ΔΕ CΟUPE ΔΕ ΡΑΡΙΣ και την Σχολήν
ΝΑΡΟΛΙΤΑΙΝΕ.

Τελεία εκμάθησις έντός τριάκοντα ημερών.
Διά περισσότερας πληροφορίας γράψατε εις τα έργαστηρια
των, έδός Βουλής και Ήπιτου αριθ. 1. ΑΘΗΝΑΙ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και Δερματικών
νόσημάτων
Μάγερ 23α-Τηλ. 25532
Ίδιαίτερον διαμέρισμα
δι' έκαστον άσθενή

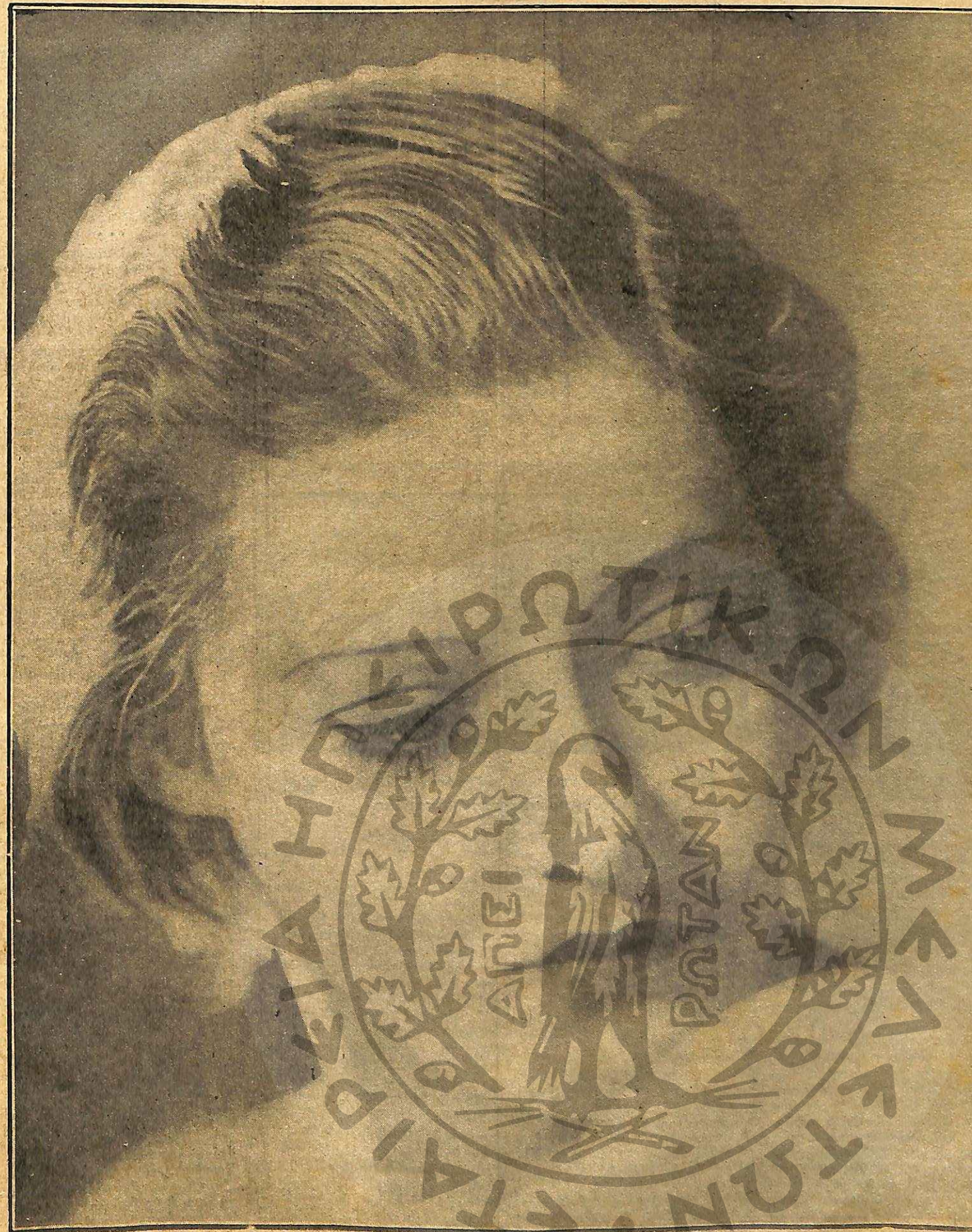
Φοιτητής της Φιλολογίας, διαθέ-
των ώρας, αναλαμβάνει την εξά-
σκησιν μαθητών μέσης και δημοτι-
κής εκπαιδεύσεως.

Συνιστάται υπό της Διευθύνσεως
του περιοδικού μας.

Πληροφορίες εις τα Γραφεία μας.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η περίφημη ηθοποιός του κινηματογράφου Μαίρη Γκλόρυ, όπως εμφανίζεται στην «Ιδανική Γυναίκα».

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΣΙΓΚΒΑΡΝΤ

Η έρωτικές περιπέτειες ενός Σουηδού πρίγκηπου. Η ζωή του στην Εύροπη και στα παρασκήνια των θεάτρων. Το τελευταίο ειδύλλιο του με μία Βερολινέζα ηθοποιό. Ένας πρίγκηψ της Σουηδίας σκηνοθέτης του κινηματογράφου. Ο σκανδαλώδης γάμος του στο Λονδίνο κλπ.

ΠΑΡΧΟΥΝ ακόμη πολλά ρομαντικά κορίτσια, τόσο ρομαντικά ώστε ξεκολλούν να περιμένουν το βασιλόπουλο του παραμυθιού! Έχουν άδικο... Πούδες ξέρει...

Αυτά τα βασίλεια παρατούν, καμιά φορά, τον δεισιδαιμόνη κόσμο τους και δημιουργούν, όχι πειρά στη φαντασία των ρομαντικών κοριτσιών, μα στην πραγματικότητα τα πιο φλογερά και τα πιο παθητικά ειδύλλια.

Ένα παρόμοιο ειδύλλιο αναπτύσσεται αυτές τις μέρες τους αξιοκρατικούς κύκλους του Λονδίνου και περνάει τις εγγυημένες ποιότητες της Εδωάρδας που έχασαν έναν από τους ελαχίστους σημερινούς πρίγκηπες, τον πρίγκηπα Σίγκβαρντ της Σουηδίας.

Ο δημοκρατικός αυτός πρίγκηψ, για τον οποίο μιλάει τώρα όλος ο κόσμος, είναι ο συμπαθητικός δούξ του Ουπλαντ, άνεργος του βασιλέως της Σουηδίας, γιός του διαδόχου του Σουηδικού θρόνου, στενός συγγενής του βασιλέως της Αγγλίας, Ιωσήφ του τάγματος των Σεραφείμ κ' ένας από τους καλύτερους αξιωματικούς του Σουηδικού στρατού!

Ο δούξ του Ουπλαντ λοιπόν παντρεύτηκε στην Αγγλία πρωτεύουσα την Έρρικη Πάτσεκ, μία χαριτωμένη ηθοποιό του Βερολίνου, είκοσι δύο χρονών, με θαυμάσια ξανθά μαλλιά και γοητευτικά μάτια βότερα από μία συνταρακτική έρωτική περιπέτεια.

Γιατί παντρεύτηκε στο Λονδίνο κ' όχι στη Σουηδία; Απολύτως γιατί οι Αγγλικοί νόμοι όσο αυστηροί κ' αν είναι άλλοι, στά... αδικήματα του έρωτος κάνουν, ότι μπορούν για ν' αφήσουν ήσυχους τους «κατηφοριμένους». Τόσο μάλιστα τους προστατεύουν, ώστε φτάνει να παραμείνουν δεκαπέντε μέρες στο Λονδίνο, για ν' αποκτήσουν το δικαίωμα να κάνουν τους γάμους τους, χωρίς καμιά άλλη διατίμηση και χωρίς να τους πολυρωστούν ποιοι είναι και γιατί κατέφυγαν στην Αγγλία για ν' παντρευτούν.

Ο πρίγκηψ Σίγκβαρντ φυσικά ήθελε, ν' έλθει την καρδιά του να μοιραστεί τους γάμους του με την αγαπημένη του Έρρικη Πάτσεκ στη Στοκχόλμη. Μα τότε, η χαριτωμένη ηθοποιός δεν θα μπορούσε να γίνει σύζυγός του, γιατί ο θεός του, ο βασιλέας της Σουηδίας κ' ο πατέρας του, ο διάδοχος του Σουηδικού θρόνου, είχαν άνοιξη κατηγορηματικά ν' ενοχλούν αυτόν τον γάμο και να δώσουν στον πρίγκηπα την εντολή του να παντρευτεί το κορίτσι μιάς άσημης αστικής οικογένειας. Σίγουρα μάλιστα με τους νόμους της χώρας του, κάνοντας

να λησμονήσει την αγαπημένη του, διάταξαν έναν έμπιστο άνθρωπό τους, να τον «παγαγωγή» ξαφνικά, για μιά εμπιστευτική δήθεν αποστολή στο Παρίσι. Ο πρίγκηψ Σίγκβαρντ έφυγε πραγματικά για την γαλλική πρωτεύουσα, έχοντας, ως υπασιστή του, εκείνον τον κέρβερο, που είχε αναλάβει να τον διασκέδαζε και να τον κάνει να λησμονήσει τ' άμορφο κορίτσι της πατρίδας του.

Ο δούξ του Ουπλαντ δεν άφησε φυσικά να ξεχάσει την αγαπημένη του και να παρασυρθεί σ' εφήμερες περιπέτειες με τις εθιμικές γυναίκες του Παρισιού, αποδεικνύοντας ακόμη μιά φορά σωστή την παροιμία ότι: «Μάτια που δεν βλέπουνται, γρήγορα λησμονούνται»...

Ύστερα από δύο χρόνια, όταν ξαναγύρισε στη Στοκχόλμη είχε γιγαντιαία τελειώσει από τον έρωτά του κ' άρραβωνήσει μάλιστα με περισσότερο πάθος στη σκηνοθεσία.

Μα η έρωτικές περιπέτειες του νεαρού πρίγκηπου κ' η «αράβων»

Ο πρίγκηψ Σίγκβαρντ και η σύζυγός του, σε δύο πόζες μιάς κινηματογραφικής ταινίας.

νασιτικές του δεν σταματούν ως εδώ πέρα. Ύστερα από λίγο καιρό, ένα παταγωδές σκάνδαλο ξέσπασε στη Στοκχόλμη κ' έδωσε άπορη σπουδή δημοσιογράφων του Παρισιού και του Νέου Κόσμου να γράψουν όλκληρα αναγνώσματα. Πρόκειται για το ειδύλλιο του πρίγκηπου Σίγκβαρντ με τη «Σφίγγα του Χόλλινγτον», τη μιστηνική κ' ανιματική Γκρέτα Γκάρμπο!

Σήμερα ο δημοκρατικός αυτός πρίγκηψ, ο δούξ του Ουπλαντ, ο άνεργος του βασιλέως της Σουηδίας, ο γιός του διαδόχου του Σουηδικού θρόνου, ο Ιωσήφ του τάγματος των Σεραφείμ, είναι γνωστός στην πρωτεύουσα της Γερμανίας ως κύριος Σίγκβαρντ Μερναντότ. Έχει πάρει δηλαδή το όνομα του ιδρυτού της δυναστείας της Σουηδίας, του πολίτου Ιωάννου Μερναντότ, ο οποίος καθόρθωσε στον ε' αιώνα των αστεράων να γίνει γυναίκα του. Το αποτέλεσμα; Όλες οι μεγάλες εφημερίδες της Βόρσης έκλεισαν ειδικούς απεσταλμένους στη Στοκχόλμη για να κρατήσουν ενήμερο το κοινό τους.

Κατά τους τελευταίους μήνες του 1933, ο πρίγκηψ Σίγκβαρντ θέλοντας να μελετήσει την τέχνη του κινηματογράφου, πήγε στο Βερολίνο κ' επισκέφθηκε τ' «στούντιο» μιάς μεγάλης εταιρείας.

Ο κινηματογράφος τώρα ήταν η ατμόσφαιρα του νέου και πιο επιτυχημένου ειδύλλιου του που άλλαξε όλκληρη τη ζωή του.

Μία μέρα που βρισκόταν στο «στούντιο», πρόσεξε μιά όμορφη ξανθή Βερολινέζα ηθοποιό, της οποίας η χάρις και το ταλέντο τον έκαναν άμεσως να την έρωτησει παράφορα. Μα το νέο αυτό ειδύλλιο του πρίγκηπου, δεν ήταν μιά από τις συνηθισμένες έρωτικές περιπέτειες του. Ήταν ο μεγάλος και μοιραίος έρως της ζωής του!

Μάλιστα ο θεός του κ' ο πατέρας του τον διατάξαν να επιστρέψουν στην Στοκχόλμη. Όλες οι προσπάθειές τους έληξαν χαμένες. Ο πρίγκηψ Σίγκβαρντ προτίμησε να χάσει όλες τις δόξες και τις τιμές της Αιθίας, παρά να εγκαταλείψει την αγαπημένη του.

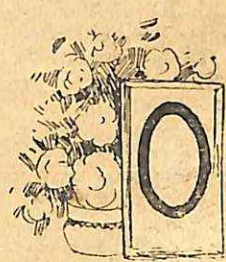
Έτσι πήγε, εδώ κ' ένα μήνα, στο Λονδίνο κ' ύστερα από δεκαπέντε μέρες, σύμφωνα με τους Αγγλικούς νόμους, παντρεύτηκε την ηθοποιό Έρρικη Πάτσεκ.

Η Έρρικη Πάτσεκ είχε κόρη του Άντονιου Πάτσεκ, ενός βαθύπαιδου του βιολιού του Βερολίνου. Μα ο δημοκρατικός πρίγκηψ δεν καταδέχτηκε να ζητήσει την ύλη συνδρομή του πεθερού του, ύστερα από την αποκλήρωση του από τη βασιλική οικογένεια της Σουηδίας. Προτίμησε να κερδίσει μόνος του τη ζωή του και της γυναίκας του, εργαζόμενος ως σκηνοθέτης σε μιά μεγάλη κινηματογραφική εταιρεία του Βερολίνου.

Σήμερα ο δημοκρατικός αυτός πρίγκηψ, ο δούξ του Ουπλαντ, ο άνεργος του βασιλέως της Σουηδίας, ο γιός του διαδόχου του Σουηδικού θρόνου, ο Ιωσήφ του τάγματος των Σεραφείμ, είναι γνωστός στην πρωτεύουσα της Γερμανίας ως κύριος Σίγκβαρντ Μερναντότ. Έχει πάρει δηλαδή το όνομα του ιδρυτού της δυναστείας της Σουηδίας, του πολίτου Ιωάννου Μερναντότ, ο οποίος καθόρθωσε στον ε' αιώνα των αστεράων να γίνει γυναίκα του. Το αποτέλεσμα; Όλες οι μεγάλες εφημερίδες της Βόρσης έκλεισαν ειδικούς απεσταλμένους στη Στοκχόλμη για να κρατήσουν ενήμερο το κοινό τους.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

+ ΜΙΑ ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Αρμάν Λεμπελ, ο πιο μεγάλος στα χρόνια κ' ο καλύτερος δικηγόρος της 'Ορλεάνης, ήταν ευθυμικός εκείνο το βράδυ κ' ο δίκος του δίκος πολλοί.

Παρακάλα, μου διηγήθηκε πρόθυμα την πιο παράξενη έρωτική περιπέτεια της ζωής του.

—Εξείνη την εποχή, μου είπε χαμογελώντας, δύο πράγματα με ενδιέφεραν στη ζωή: τα βιβλία κ' η γυναίκες.

Βιβλία; Είχα πάμπολλα! Ένα όλκληρο ντουλάπι! Η συμπαθητική νοικοκυρά μου, η κ. Βάν Μπέν, το είχε βαφτίσει με μεγαλοπρέπεια «Βιβλιοθήκη». Ήταν το μεγαλύτερο ντουλάπι που είχα συναντήσει στη ζωή μου. Είχα αδειάσει λοιπόν εκεί μέσα τρία μπουλτα γεμάτα βιβλία που τα είχα κούβαλσει από το σπίτι μου και που δεν είχαν φυσικά καμιά σχέση με τις νομικές επιστήμες. Κι' όστόσο ήμουν φοιτητής της νομικής, εκείνο τον καιρό στο Πανεπιστήμιο της Αιθίας, εκεί κάτω στην παλιά κ' όμορφη Φλάνδρα... Μα τί τα θέλεις, φίλε μου; Έχω πάντα την αδυναμία ν' ανακατεύω με πράγματα που δεν μ' ενδιαφέρουν.

Όσο για τις γυναίκες, δεν θα σου πω τίποτ' άλλο παρά ότι τα κορίτσια της Αιθίας εκείνα τα χρόνια έμοιαζαν με τα σημερινά σάν δυο σταγόνες νερού κ' ότι ήταν κατάξανα και οδοιβά, σάν αβριλιάτικα τριαντάφυλλα. «Επειτα κ' έγω τότε ήμουν είκοσι δύο χρονών».

Ένα πρωί λοιπόν, κόντευα να τρελλαθώ από τον φόβο μου, γιατί μόλις άνοιξα τα μάτια είδα ότι το ξυπνητήρι μου δεν είχε χτυπήσει κ' ότι ήταν δέκα ή δώδεκα! Μόλις πρόφτανα να μυθώ και ν' ατρίξω στο Πανεπιστήμιο για ν' αμ' χάσω το μάθημα του «Ρωμαϊκού». Σάν αστραπή τότε ντύθηκα, προγεμίτισα και βγήκα από το επαλκομένο δωμάτιό μου, κολώντας ανάμεσα στην πόρτα και στον τοίχο τη νοικοκυρά μου, την κ. Βάν Μπέν που περιμένα να φύγω με τόση αγωνία, μ' ένα τόσο ανυπόμονο τρόπο, ώστε, μ' την αλήθεια, όσο κ' αν διαβάζουν, παραξενεύτηκαν και συλλογίστηκαν ότι έπρεπε στον νεοσύμβουλο ν' εξαγιάσει αυτό το σκανδαλιστικό μυστήριο.

Με δύο-τρία ληθάματα είχα κιάλας φτάσει στη γωνιά του δρόμου, όταν άξαφνα μαράωσα στη θύρα μου. Τι είχα δει; Μα τί άλλο; Είχα αντικρύσει «Εξείνην»! Μιά ξανθή νεράιδα, που έρχοταν προς το μέρος μου...

Ήταν ντυμένη μ' ένα απλό μπλε ταγιέτο, κομψό, υπέροχο, εφαρμοσμένο με τέλεια στο υπέροχο σώμα της. Κι' η ξανθή νεράιδα κρατούσε, στο χέρι της τόσα χοντρά βιβλία, θύματα με τα δικά μου. Φαντάσου; Αγαπούσε τα βιβλία, διάβαζε τόσο ταράζαμε!...

Σημείωσα την όρα με μιά μεγάλη αβρότητα από έναν αξιοσημείωτο νομικό που περνούσε με τον έρωτα της Σουηδίας, που με τ' όνομα Κάρολος XIV,

ξάντα το ύψος του ήλιου και πήρα την απόφαση να δω την άλλη μέρα πέντε λεπτά πιο μπροστά, για ν' ξανα συναντηθώ στον δρόμο τη νεράιδα με τα βιβλία, αν τύχαινε να κάνει εκείνες τις μαγεικές εμφανίσεις της σε ώριμες ώρες...

Κι' αλήθεια, στη γωνιά ακριβώς του δρόμου μου και της μικρής πλατείας Λεμινί, συνάντησα πάλι την άλλη μέρα την ξανθή νεράιδα. Μα δεν τόλμησα να την πλησιάσω.

Τ' άλλο πρωί, όστόσο, έγινα λιγάκι πιο τολμηρός κ' εκείνη τότε μου εξομολογήθηκε ότι διάβαζε με πάθος ένα σωρό βιβλία, κ' ότι τα έπαιρνε από μιά δανειστική βιβλιοθήκη που την είχε μιά γρηά κυρία της συνοικίας.

Το περίοργό τώρα είναι (τί σύμπτωσης!) ότι η μελέτη της ήταν ακριβώς ίδιες με τις δικές μου. Ξέραμε τους ίδιους συγγραφείς κ' είχαμε συναντήσει από τα ίδια έρωτικά ρομάντσα... Ναί, από τα ίδια... Τί ετύχη!

Η ζωή μου είχε αλλάξει από την

μικρής πλατείας, κυττάζαμε με ρομαντικές ματιές τα λουλούδια του μικρού πάρκου και μιλούσαμε με τρυφερότητα για τους μεγάλους έρωτες, που είχαμε διαβάσει στα ίδια βιβλία. Η ηρωίδες κ' οι γοηττές της φαντασίας των συγγραφέων, μ' ακολουθούσαν, άορατοι, σάν μιά παραμυθένια «Αιθία» και μ' αβρότητα, όπως προστατεύει κανείς δυο άδωα παιδιά που αγαπιούνται άδωα, απλά, αδελφικά, δίχως να συλλογίζονται τις παγίδες και τους ξαφνικούς κινδύνους της ζωής...

Στο τέλος της εβδομάδας η Λέα, μου επέτρεψε πάλι να την συνοδεύω ως την δανειστική βιβλιοθήκη. Με παρακάλεσε όμως, να την αφήσω να προχωρήσει μπροστά. Έγω θα την ακολουθούσα, κρατώντας μιά μικρή απόσταση, μόλις θα στρίβαμε τη γωνιά του δρόμου. Εκεί πέρα καθόταν μιά γνοστή της οικογένειάς... Και ξέρεις από ποιές ασήμαντες αφορίες παίρνει δρόμο ή κακογλωσσία σε μιά επαρχία!

Ουτ' εγώ, ουτ' αυτή, διαβάσαμε εκείνη την ημέρα...

Αιθία θύματα λοιπόν πιο πίσω από την Λέα προχωρούσα με χίλιες φορές πιο γρήγορα και με μιά παγερή αδιαφορία για ν' εγγελά τις νεράιδες της Αιθίας που κυττάζουν τους διαβάτες μέσα στους κατασκευασμένους, δηλαδή στους μικρούς στενογυάλους καθέφατες που έχουν, όπως τ' αποκαλούν, έξω από το παράθυρό τους.

Μα σε λίγο, γούρλωσα τα μάτια μου από την κατάληξη. Ξέρετε ποιό ήταν η Λέα; Ίσα στο σπίτι της κ. Βάν Μπέν! Μπήκε λοιπόν μέσα, πέρασε τον διάδρομο και, ω θεοί, έφτασε έξω από την καμάρια μου! Η πόρτα ήταν ανοιχτή (...νευρονομίον ή ήμουν ξύπνιος;) και μέσα στην καμάρια μου ήταν η κ. Βάν Μπέν. Καθόταν με αξιοσημεία πίσω από ένα μικρό τραπέζι και μπροστά στο ντουλάπι μου, διάπλατα ανοιχτό, και μοιράσε τα βιβλία μου σε τρεις γοφές νικίες, συνδρομημένες της «δανειστικής βιβλιοθήκης» της...

Η κ. Βάν Μπέν εκείνη τη στιγμή, σίγουρα το κεφάλι από το κατάσπαστό της, έκανε εορταστικό και μόλις μ' αντικρούσε μπροστά της, έχασε το

ΤΟΥ MAURICE LECERF

χρόμα της κ' έκανε να λιποθυμήσει, μη δέν πρόφτασε, γιατί μέσα σε πέντε δευτερόλεπτα δεν υπήρχε μέσα στη «δανειστική βιβλιοθήκη», δηλαδή στην καμάρια μου, παρά μιά γυναίκα: η νεράιδα μου!

—Επιτρέψτε μου να σας δείξω τα βιβλία μου, τής είπα. Είχε όλα δικά σας... Θέλετε να πάρετε μαζί το τόλ;!

Η Λέα τότε είχε χάσει! «Ανοιξε αβρότητα την «Φραντζέσκα ντ' Ερμίνι» του Ντ' Άννούντιο και κλήθηκε στο ντιβάνι για να διαβάσει... Μα ουτ' αυτή, ουτε εγώ, διαβάσαμε εκείνη την μέρα...

«Αι Ξέρεις πάλι να την συνοδεύω ως την δανειστική βιβλιοθήκη. Με παρακάλεσε όμως, να την αφήσω να προχωρήσει μπροστά. Έγω θα την ακολουθούσα, κρατώντας μιά μικρή απόσταση, μόλις θα στρίβαμε τη γωνιά του δρόμου. Εκεί πέρα καθόταν μιά γνοστή της οικογένειάς... Και ξέρεις από ποιές ασήμαντες αφορίες παίρνει δρόμο ή κακογλωσσία σε μιά επαρχία!

Κι' ο Αρμάν Λεμπελ χαμογέλασε και με κυττάζε στα μάτια μ' έναν τέτοιο τρόπο, που όληρη περιπέτεια κάθε άλλη συνέχεια της ιστορίας του.

MAURICE LECERF

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙ

Ο βασιλέας της Νορβηγίας Όσκαρ ήταν ένας από τους πιο φανατικούς αφοσιωμένους της εποχής του. Πάν' ανέβη στον θρόνο, κατόπισσε στο Παρίσι και τις περισσότερες φορές του τις άφιξες στην περιουσία των λουλουδιών του κήπου του.

Μία μέρα, ο γείτονας του και φίλος του συγγραφέας Άλφόνσος Κάρο, έπειλε τον ύπνυχτό του στην πρίγκηπα να του ζητήσει δανεικό το βιβλίο του Αινάου «Τα γένη των φυτών».

Ο πρίγκηψ όμως άρνήθηκε να του δανείσει, παραγγέλλοντας πως έχει κάνει όλο να μη βγάλει ποτέ βιβλίο έξω από το σπίτι του, αλλά ότι μπορούσε, αν ήθελε ο Κάρο, να τον επισκεφθεί και να διαβάσει όποιο βιβλίο της βιβλιοθήκης του ήθελε.

Ο Κάρο δεν είχε τίποτα και πήγε και διάβασε το βιβλίο του Αινάου μέσα στην βιβλιοθήκη του ύπνου φίλου του.

Ύστερα από λίγον καιρό ο πρίγκηψ χρειάστηκε ένα ποτιστήρι, γιατί το δικό του είχε χαλάσει. «Εστειλε λοιπόν στον Κάρο τον υπηρέτη του να δανείσει για λίγον καιρό, το ποτιστήρι του.

Ο Κάρο όμως τότε είχε στον απεσταλμένο του Όσκαρ: —Πες στον ήπυλότατο, πως έχω δοκιμάσει να μη βγάλω ποτέ έξω από το σπίτι μου το ποτιστήρι μου. Αν θέλει να το χρησιμοποιήσει, ας έλθει εδώ, στον κήπο μου.

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Υποψήφιος της Οφθαλμολογίας εν τώ Πανεπιστημίου. Μενάνδρου 27.—Αθήναι. Τηλ. 1-60

νάτου των δυο παιδιών του και της αγωνίας της σύζυγού του... "Α! τί υπέροχη γυναίκα ή βασίλισσα Μαρία Βιζέντι!... Αυτή έσπευσε τη Μαντόνα, τη Σπεράτα μου και τη Γουλιέλμινά μου στην Τσιβίτα, γιά να τις σώσει από την τρομερή επιδημία...

Κι άρχισε να διηγείται στους δυο Αυστριακούς συζύγους τις περιπέτειες του ταξιδιού... "Αλλοίμονο! Ο Ρούτβειν κι η Νόρα τις ήξεραν κιόλας απ' το Λαέρτη... "Ήξεραν μάλιστα πράγματα που εκείνος τ' άγνοούσε...

Τέλος, ο Γουλιέλμος έπαψε να μιλάει και μις βαρεία σιωπή απλώθηκε μεταξύ των τεσσάρων φίλων. Πρώτη μίλησε η βαρώνη.

—Και ή κυρία Φιλίνη; ρώτησε το Λαέρτη. "Η ώραία και πνευματώδης Φιλίνη, τί κάνει;

—Έκτελει το καθήκον της κοντά στην πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, απάντησε απλά ο ποιητής. Είπε κυρία της τιμής των ανακτόρων και όφείλει πολλά τόσο στη βασίλισσα, όσο και στην κόρη της...

"Η Φιλίνη υποκλήθηκε μ' έναν ανυπόκριτο θαυμασμό... Και το δικό της καθήκον ήταν το ίδιο, αφού είχε τον ίδιο τίτλο με τη Φιλίνη.

—Μά έσεις γιατί φύγατε απ' τη Βιέννη; ρώτησε ο Γουλιέλμος το Ρούτβειν. Για ποιά λόγο αφήνετε την πατρίδα σας και τη διοίκηση του συντάγματος που σας έχει αναθέσει ο Αυτοκράτωρ σας, ο αδελφός της βασίλισσας Μαρίας Άντουανέττας;...

—Έπρεπε να φύγω! απάντησε άργα ο Ρούτβειν. Θ' άγνοείτε ίσως ότι από καιρό τώρα ή επανάστασις μαίνεται στη Γαλλία κι έχει απλωθή σ' όλες τις επαρχίες της... Άρχισε με την άλωση της Βασιλλης και συνεχίζεται με σφαγές των ευγενών... "Η βασιλική οικογένεια προσπάθησε να δραπετεύσει, μά συνελήφθη στο Βαρέν απ' τους επαναστάτες, οι όποιοι την ώδήγησαν πάλι στο Παρίσι. Ο θρόνος της Γαλλίας κλονίζεται κάθε μέρα και πιό πολύ... "Ο βασιλεύς Λουδοβίκος 16ος εινε άνθρωπος αδυνάτου χαρακτήρος και ή βασίλισσα, ή "Αυστριακή, όπως την ονομάζουν, επικαλείται την Πρωσία και τις άλλες μοναρχίες της Ευρώπης να την βοηθήσουν εναντίον του Γαλλικού λαού, τον όποιο δεν ξέρει καθόλου. Έτσι τώρα τα στρατεύματα της Πρωσίας, της Αυστρίας και των άλλων Γερμανικών χωρών διευθύνονται προς τη Γαλλία, την Άλσατία, την άγια σας πατρίδα, την όποια και σας κατακλύζουν!

—Ποτέ! οβριλιάζε ο Γουλιέλμος Μόιστερ. Καί με πόνω, εξακολούθησε: —"Α! Τί είν' αυτό που μου μαθαίνετε;... "Όστε πιστεύετε ότι θα βρούμε την Άλσατία πλημμυρισμένη από τούς επιδρομείς;...

—Είμαι βέβαιος γι' αυτό!... απάντησε ο βαρώνος. Καί γι' αυτόν ακριβώς το λόγο υπέβαλα την παραίτησή μου στον Αυτοκράτορά μου... Γι' αυτό αναγορεύω στην υπηρέσία της βασιλίσσας Μαρίας Βιζέντι... Δεν μπορώ να τραβήξω το σπαθί μου εναντίον σας, φίλε Γουλιέλμει!...

Μι' αντρικεία φλόγα πατριωτισμού έλαμψε έξαφνα στα ήρωικά μάτια του Γουλιέλμου Μόιστερ.

—Μου φαίνεται πως θ' άρχισω να εύλογώ αυτό το θλιβερό ταξίδι μου στο Στρατσοθύργο, είπε αποφασιστικά, γιατί θα μου δώση ίσως την ευκαιρία να εκτελέσω ένα υπέροχο καθήκον: να πολεμήσω τους ξένους που πάτησαν το έρο έδαφος της πατρίδος μου... Στή φωνή μου, τά γενναία τέκνα της άγιας Άλσατίας θα σηκωθούν και θ' άρπάξουν τά όπλα... Κι' αν ή μεγάλη κι' ευγενική Γαλλία, ή μητέρα μου,

—Θά δούμε... Οί δυο άνδρες άλλαξαν μιά εγκάρδια χειραψία. "Εκείνη τη στιγμή, ένα έλαφρό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα και ο Φρίτζ παρουσιάστηκε.

—Συγγνώμη κύριοι, είπε, όποκλινόμενος με σεβασμό. "Ηρθα να σας άναγγείλω ότι τά άλογα είν' έντελώς έτοιμά...

"Επειτα από δέκα λεπτά, ο βαρώνος κι' ή βαρώνη, στην είσοδο του πανδοχείου άποχαιρετούσαν το Γουλιέλμο και το Λαέρτη. Κι' έπειτα από λίγες στιγμές, οι δυο πρώτοι κάλπάζαν προς το Νοτιά, ενώ οι δυο άλλοι μαζί με τούς συντρόφους τους τραβούσαν κατά το Βορρά.

—Ο Θεός να σας φυλάη, φίλοι μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος. Καλή άντάμωσι. Ζήτω ή Γαλλία!... Ζήτω ή

—Πηγαίνετε, αδελφή μου... Πηγαίνετε, αδελφέ μου!... είπε, δειχνώντας τους το βωμό με το άγαλμα της Παρθένου, μπροστά στο όποιο έκαίγε ένα καντήλι. Δεν εινε ποτέ άργα γιά να προσευχηθή κανείς στην άγια μητέρα του Θεού, ή οποία ευδόκησε να μου παρουσιάσθω σ' αυτά τά έρείπια...

Κι' ενώ ή Νόρα κι' ο σύζυγός της γονάτιζαν μπρός στο βωμό, ο καταχθόνιος μοναχός ξανάρχισε τις προσευχές του. "Επειτ' από μερικές στιγμές, ο Ρούτβειν κι' ή σύζυγός του ξαναπαρουσιάζονταν μπροστά του.

—Πάρτε, πάτερ μου, πάρτε γιά τούς φτωχούς σας! είπε ο Βίλφριντ, δίνοντας του μιά χούφτα χρυσά νομίσματα. "Εκείνος τά τσέπωσε, λέγοντας: —"Ο Θεός να σας εύλογή!

—Πέστε μου, πάτερ μου, εξακολουθώτε ο Ρούτβειν. Βρισκόμαστε στην Πιεντιγκρόττα; —Ναί, τέκνον μου... —Και εινε μακριά από δω το χωριό Τσιβίτα;

—Ακούγοντας την έρώτησή αυτή ο μοναχός άνασκήρτησε κι' έρριξε μιά διαπεραστική ματιά στα πρόσωπα των συνομιλητών του. "Όστόσο, έσπευσε ν' απαντήσει: —Δυο δρόμοι οδηγούν στο χωριό αυτό... "Ο ένας εινε πιό μακρύς, μά και πιό άνετος, ενώ ο άλλος πιό σύντομος, μά τρομερά επικίνδυνος κι' άπότομος... "Ο δεύτερος άρχίζει από το σταυροδρόμι της Παλνής Βελανιδιάς και σκαρφαλώνει άνάμεσα από βράχους και γκρεμούς...

—"Αν θέλουμε να κερδίσουμε μερικές ώρες, πρέπει να πάρουμε το δρόμο αυτό... παρατήρησε ή Νόρα αποφασιστικά. —Πηγαίνουμε να συναντήσουμε την κυρία Μιρέϊν, τη σύζυγο το Ιππότη Φορτουνατό, έπρόσθεσε ο Ρούτβειν.

—Ακούγοντας τά λόγια αυτά, ο ψευτοκαλόγερος ύψωσε τά χέρια του προς τόν ούρανό με προσποιητό τρόμο. —"Ω! φώναξε. Μά άγνοείτε λοιπόν το τρομερό δράμα που συνέβη στην Τσιβίτα; "Η καρδιά του βαρώνου και

—"Αλσατία!... φώναξε κι' ο Ρούτβειν.

ΟΠΟΥ Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Κατά το βράδυ της επομένης ήμέρας, ο βαρώνος Ρούτβειν κι' ή Νόρα έφταναν στα έρείπια του μοναστηριού της Πιεντιγκρόττας.

—Θυμώμαι, είπε ο Βίλφριντ στη σύζυγό του, ότι ένας άγιος έρημίτης έμενε άλλοτε σ' αυτά τά έρείπια... "Αν βρίσκεται ακόμα έδω, θα μπορούσε ίσως να μάς δώση μερικές πληροφορίες...

Πήδηξαν άμέσως καταγής, έδεσαν τ' άλογά τους σ' ένα γειτονικό δέντρο και διευθύνθηκαν προς το παρεκκλήσιο... Κάτω απ' τη στενή και σκοτεινή είσοδό του, λίγο έλειψε να πέσουν επάνω σ' έναν άν

—Θά δούμε... Οί δυο άνδρες άλλαξαν μιά εγκάρδια χειραψία.

"Εκείνη τη στιγμή, ένα έλαφρό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα και ο Φρίτζ παρουσιάστηκε.

—Συγγνώμη κύριοι, είπε, όποκλινόμενος με σεβασμό. "Ηρθα να σας άναγγείλω ότι τά άλογα είν' έντελώς έτοιμά...

"Επειτα από δέκα λεπτά, ο βαρώνος κι' ή βαρώνη, στην είσοδο του πανδοχείου άποχαιρετούσαν το Γουλιέλμο και το Λαέρτη. Κι' έπειτα από λίγες στιγμές, οι δυο πρώτοι κάλπάζαν προς το Νοτιά, ενώ οι δυο άλλοι μαζί με τούς συντρόφους τους τραβούσαν κατά το Βορρά.

—Ο Θεός να σας φυλάη, φίλοι μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος. Καλή άντάμωσι. Ζήτω ή Γαλλία!... Ζήτω ή

—Πηγαίνετε, αδελφή μου... Πηγαίνετε, αδελφέ μου!... είπε, δειχνώντας τους το βωμό με το άγαλμα της Παρθένου, μπροστά στο όποιο έκαίγε ένα καντήλι. Δεν εινε ποτέ άργα γιά να προσευχηθή κανείς στην άγια μητέρα του Θεού, ή οποία ευδόκησε να μου παρουσιάσθω σ' αυτά τά έρείπια...

Κι' ενώ ή Νόρα κι' ο σύζυγός της γονάτιζαν μπρός στο βωμό, ο καταχθόνιος μοναχός ξανάρχισε τις προσευχές του. "Επειτ' από μερικές στιγμές, ο Ρούτβειν κι' ή σύζυγός του ξαναπαρουσιάζονταν μπροστά του.

—Πάρτε, πάτερ μου, πάρτε γιά τούς φτωχούς σας! είπε ο Βίλφριντ, δίνοντας του μιά χούφτα χρυσά νομίσματα. "Εκείνος τά τσέπωσε, λέγοντας: —"Ο Θεός να σας εύλογή!

—Πέστε μου, πάτερ μου, εξακολουθώτε ο Ρούτβειν. Βρισκόμαστε στην Πιεντιγκρόττα; —Ναί, τέκνον μου... —Και εινε μακριά από δω το χωριό Τσιβίτα;

—Ακούγοντας την έρώτησή αυτή ο μοναχός άνασκήρτησε κι' έρριξε μιά διαπεραστική ματιά στα πρόσωπα των συνομιλητών του. "Όστόσο, έσπευσε ν' απαντήσει: —Δυο δρόμοι οδηγούν στο χωριό αυτό... "Ο ένας εινε πιό μακρύς, μά και πιό άνετος, ενώ ο άλλος πιό σύντομος, μά τρομερά επικίνδυνος κι' άπότομος... "Ο δεύτερος άρχίζει από το σταυροδρόμι της Παλνής Βελανιδιάς και σκαρφαλώνει άνάμεσα από βράχους και γκρεμούς...

—"Αν θέλουμε να κερδίσουμε μερικές ώρες, πρέπει να πάρουμε το δρόμο αυτό... παρατήρησε ή Νόρα αποφασιστικά. —Πηγαίνουμε να συναντήσουμε την κυρία Μιρέϊν, τη σύζυγο το Ιππότη Φορτουνατό, έπρόσθεσε ο Ρούτβειν.

—Ακούγοντας τά λόγια αυτά, ο ψευτοκαλόγερος ύψωσε τά χέρια του προς τόν ούρανό με προσποιητό τρόμο. —"Ω! φώναξε. Μά άγνοείτε λοιπόν το τρομερό δράμα που συνέβη στην Τσιβίτα; "Η καρδιά του βαρώνου και

—"Αλσατία!... φώναξε κι' ο Ρούτβειν.

ΟΠΟΥ Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Κατά το βράδυ της επομένης ήμέρας, ο βαρώνος Ρούτβειν κι' ή Νόρα έφταναν στα έρείπια του μοναστηριού της Πιεντιγκρόττας.

—Θυμώμαι, είπε ο Βίλφριντ στη σύζυγό του, ότι ένας άγιος έρημίτης έμενε άλλοτε σ' αυτά τά έρείπια... "Αν βρίσκεται ακόμα έδω, θα μπορούσε ίσως να μάς δώση μερικές πληροφορίες...

Πήδηξαν άμέσως καταγής, έδεσαν τ' άλογά τους σ' ένα γειτονικό δέντρο και διευθύνθηκαν προς το παρεκκλήσιο... Κάτω απ' τη στενή και σκοτεινή είσοδό του, λίγο έλειψε να πέσουν επάνω σ' έναν άν

—Θά δούμε... Οί δυο άνδρες άλλαξαν μιά εγκάρδια χειραψία.

"Εκείνη τη στιγμή, ένα έλαφρό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα και ο Φρίτζ παρουσιάστηκε.

—Συγγνώμη κύριοι, είπε, όποκλινόμενος με σεβασμό. "Ηρθα να σας άναγγείλω ότι τά άλογα είν' έντελώς έτοιμά...

"Επειτα από δέκα λεπτά, ο βαρώνος κι' ή βαρώνη, στην είσοδο του πανδοχείου άποχαιρετούσαν το Γουλιέλμο και το Λαέρτη. Κι' έπειτα από λίγες στιγμές, οι δυο πρώτοι κάλπάζαν προς το Νοτιά, ενώ οι δυο άλλοι μαζί με τούς συντρόφους τους τραβούσαν κατά το Βορρά.

—Ο Θεός να σας φυλάη, φίλοι μου!... φώναξε ο Γουλιέλμος. Καλή άντάμωσι. Ζήτω ή Γαλλία!... Ζήτω ή

—Πηγαίνετε, αδελφή μου... Πηγαίνετε, αδελφέ μου!... είπε, δειχνώντας τους το βωμό με το άγαλμα της Παρθένου, μπροστά στο όποιο έκαίγε ένα καντήλι. Δεν εινε ποτέ άργα γιά να προσευχηθή κανείς στην άγια μητέρα του Θεού, ή οποία ευδόκησε να μου παρουσιάσθω σ' αυτά τά έρείπια...

Κι' ενώ ή Νόρα κι' ο σύζυγός της γονάτιζαν μπρός στο βωμό, ο καταχθόνιος μοναχός ξανάρχισε τις προσευχές του. "Επειτ' από μερικές στιγμές, ο Ρούτβειν κι' ή σύζυγός του ξαναπαρουσιάζονταν μπροστά του.

—Πάρτε, πάτερ μου, πάρτε γιά τούς φτωχούς σας! είπε ο Βίλφριντ, δίνοντας του μιά χούφτα χρυσά νομίσματα. "Εκείνος τά τσέπωσε, λέγοντας: —"Ο Θεός να σας εύλογή!

—Πέστε μου, πάτερ μου, εξακολουθώτε ο Ρούτβειν. Βρισκόμαστε στην Πιεντιγκρόττα; —Ναί, τέκνον μου... —Και εινε μακριά από δω το χωριό Τσιβίτα;

—Ακούγοντας την έρώτησή αυτή ο μοναχός άνασκήρτησε κι' έρριξε μιά διαπεραστική ματιά στα πρόσωπα των συνομιλητών του. "Όστόσο, έσπευσε ν' απαντήσει: —Δυο δρόμοι οδηγούν στο χωριό αυτό... "Ο ένας εινε πιό μακρύς, μά και πιό άνετος, ενώ ο άλλος πιό σύντομος, μά τρομερά επικίνδυνος κι' άπότομος... "Ο δεύτερος άρχίζει από το σταυροδρόμι της Παλνής Βελανιδιάς και σκαρφαλώνει άνάμεσα από βράχους και γκρεμούς...

—"Αν θέλουμε να κερδίσουμε μερικές ώρες, πρέπει να πάρουμε το δρόμο αυτό... παρατήρησε ή Νόρα αποφασιστικά. —Πηγαίνουμε να συναντήσουμε την κυρία Μιρέϊν, τη σύζυγο το Ιππότη Φορτουνατό, έπρόσθεσε ο Ρούτβειν.

—Ακούγοντας τά λόγια αυτά, ο ψευτοκαλόγερος ύψωσε τά χέρια του προς τόν ούρανό με προσποιητό τρόμο. —"Ω! φώναξε. Μά άγνοείτε λοιπόν το τρομερό δράμα που συνέβη στην Τσιβίτα; "Η καρδιά του βαρώνου και

—"Αλσατία!... φώναξε κι' ο Ρούτβειν.

ΟΠΟΥ Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Κατά το βράδυ της επομένης ήμέρας, ο βαρώνος Ρούτβειν κι' ή Νόρα έφταναν στα έρείπια του μοναστηριού της Πιεντιγκρόττας.

—Θυμώμαι, είπε ο Βίλφριντ στη σύζυγό του, ότι ένας άγιος έρημίτης έμενε άλλοτε σ' αυτά τά έρείπια... "Αν βρίσκεται ακόμα έδω, θα μπορούσε ίσως να μάς δώση μερικές πληροφορίες...

Πήδηξαν άμέσως καταγής, έδεσαν τ' άλογά τους σ' ένα γειτονικό δέντρο και διευθύνθηκαν προς το παρεκκλήσιο... Κάτω απ' τη στενή και σκοτεινή είσοδό του, λίγο έλειψε να πέσουν επάνω σ' έναν άν

—"Αλσατία!... φώναξε κι' ο Ρούτβειν.

ΟΠΟΥ Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

της βαρώνης ντε Ρούτβειν σφίχτηκαν... "Όστε οι φόβοι του Λαέρτη ήσαν βάσιμοι;...

—Τί συνέβη λοιπόν; ρώτησαν με αγωνία.

—Άγνωστοι κακοποιοί άπήγαγαν την κυρία Μιρέϊν και το μικρό πλάσμα που γέννησε.

Μιά διπλή κραυγή φρίκης εξέφυγε από τά χείλη της Νόρας και του συζύγου της.

—Μά εινε δυνατόν; τραύλισαν.

Τότε ο μοναχός τούς διηγήθηκε υπό ποιές συνθήκες είχε διαδραματισθί ή άπαγωγή. "Όταν τελείωσε, ο Ρούτβειν τον ρώτησε με αγωνία:

—Μά δεν άκούσατε να γίνεται λόγος γιά το άμάξι της μαρκησίας ντε Κυπριάνι και της κόρης που πήγαιναν στην Τσιβίτα κατά την τραγική εκείνη νύχτα;...

—"Ω! δεν άκουσα τίποτε... απάντησε εκείνος. "Ο Θεός να δώση να μην έπαθαν κανένα κακό ή άγίες κι' ευγενικές αυτές άρχοντίσες...

"Η Νόρα κι' ο Βίλφριντ δεν είχαν πειρά να μάθουν τίποτε άπό τόν καλόγερο. Ψίλησαν το χέρι του, πήδησαν στα άλογά τους κι' έπειτ' από μιά στιγμή, διευθυνόντουσαν προς την Πιεντιγκρόττα.

"Όταν ο μοναχός έμεινε μόνος, μουρμούρισε: —"Ασφαλώς, αυτός ο άρχοντας κι' ή γυναίκα του θα καταλύσουν άπόψε στο πανδοχείο της Πιεντιγκρόττας... Τ' άλογά τους φαίνονται κατακουρασμένα... Ποιοί εινε;... "Από πιό έρχονται;... "Εφτασαν από το δρόμο του Πόντε-Κάρβο, δηλαδή απ' το βορρά... Και όμως, ξέρουν ή μάλλον φοβούνται τά πράγματα που έγιναν κιόλας... Ποιός μπορεί να τούς πληροφορήσει;... Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτε... "Α! πρέπει να μάθω... Πρέπει να μάθω...

Κατά τά χαράματα της άλλης ήμέρας, θα μπορούσε να δη κανείς τόν καταχθόνιο καλόγερο της Πιεντιγκρόττας να διευθύνεται προς το σταυροδρόμι της Παλνής Βελανιδιάς. Πήγαινε γρήγορα και με βήμα σίγουρο. "Αφού προχώρησε αρκετά, στάθηκε και σκαρφαλώνοντας σέ μιά συστάδα βράχων, κρύφτηκε πίσω απ' αυτούς, σάν να παραμόνευε κάποιον...

Δεν περίμενε και πολύ... Σε λίγο άκουσε καλπασμό από το δρόμο που διέσχιζε το δάσος κι' άμέσως τά μάτια του καρφώθηκαν προς τη διευθυνού αυτή... Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να διακρίνη τις σιλουέττες δυο καθαλλάρηδων, τούς όποιους άναγνώρισε άμέσως.

—Μά το Βελεξούλι! ψιθύρισε ο καλόγερος. Φαίνονται πολλοί βασιστικοί κι' οι δυο... και δεν θα μπορέσω να τούς ακολουθήσω ποτέ ως την Τσιβίτα με το δρόμο που τρέχω... Και όμως πρέπει να μάθω τί πάνε να κάνουν εκεί ψηλά...

Οί δυο καθαλλάρηδες πλησίαζαν διαρκώς προς τούς βράχους, πίσω από τούς όποιους έκρυβόταν ο καλόγερος. "Εκείνος έβλεπε με πόση προσοχή τούς όποιους έκρυβόταν ο καλόγερος. "Εκείνος έβλεπε με πόση προσοχή τούς όποιους έκρυβόταν ο καλόγερος. "Εκείνος έβλεπε με πόση προσοχή τούς όποιους έκρυβόταν ο καλόγερος.

Κάτω απ' τη στενή και σκοτεινή είσοδο λίγο έλειψε να πέσουν επάνω σ' έναν άνθρωπο, που προσευχόταν...

τά δυο άλογα είχαν χτυπηθή θανάσιμα, ο μοναχός άνορθώρου ο ένας πίσω από τόν άλλο.

"Ο καλόγερος πήρε το πιστόλι του και σκόπευσε άργα με χέρι που δεν έτρεμε καθόλου. "Επί ένα δευτερόλεπτο, το διπλό στόμιο του πιστολιού του παρακολουθούσε την πορεία των καθαλλάρηδων... "Επειτα, έξαφνα, δυο πυροβολισμοί σχεδόν σύγχρονοι άντηχσαν, ταραζόντας με το βρόντο τους την πρωινή γαλήνη των περχώρων.

"Ο μοναχός, αφού πυροβόλησε, σωριάστηκε καταγής. "Ανάμεσα από τούς θάμνους που έζωναν τούς βράχους, είδε τ' άλογα του Βίλφριντ και της Νόρας να σταματούν άπότομα και να σωριάζονται μονοκόμ-

μας κάτω, παρασύροντας τούς αναβάτες των. Μά ο Ρούτβειν, αφήνοντας τά ήνια, κατώρθωσε μ' ένα γοργό πήδημα ν' άποφύγη την πτώση και να σταθή όρθιος στη μέση του δρόμου. "Αμέσως δέ έτρεξε να βοηθήσει τη σύζυγό του, ή όποια είχε πέσει καταγής. "Ο Βίλφριντ τη σήκωσε σάν παιδί μέσα στην άγκαλιά του.

—Πληγώθηκες, Νόρα; τη ρώτησε τρομερά άνήσυχος. —"Όυτε πληγώθηκα... ούτε καν χτύπησα!... τραύλισε ή νέα γυναίκα. Φοβήθηκα μόνο...

Και τά τρεμάμενα και χλωμά χείλη της χαμογέλασαν. Αυτή ή σκηνή, της όποιας καμμία λεπτομέρεια δεν ξέφυγε από το διαβολοκαλόγερο, βάσταξε είκοσι περίπου στιγμές. "Όταν βεβαιώθηκε πως

σε νά καταλάβη από πού πυροβόλησαν, δηλαδή ο καπνός της πυρίτιδος είχε διαλυθί.

"Απελπισμένος, ο Ρούτβειν ξαναγύρισε κοντά στη σύζυγό του.

—Τί θα κάνουμε τώρα, Νόρα; τη ρώτησε. Πώς θα μπορέσουμε να πάμε με τά πόδια ως την Τσιβίτα;

—Φοβάσαι γιά μένα, του άπάντησε ή Νόρα, ή όποια είχε συνέλθει έντελώς. "Εμπρός, Βίλφριντ... Μή φοβάσαι!...

—Δεν άμφέβαλα καθόλου γιά την άπάντησή σου! της άποκρίθηκε ο Ρούτβειν, με περηφάνεια και με τρυφερότητα.

"Επειτ' από μιά στιγμή, ο βαρώνος κι' ή σύζυγός του συνέχιζαν το δρόμο τους προς το βουνό...

Στο δρόμο κουβέντιαζαν με σιγανή φωνή γιά την άπόπειρά που τούς είχε κάνει να χάσουν τ' άλογά τους. "Ότε ο ένας, ούτε ο άλλος μπορούσαν να την έξηγήσουν. Δεν καταλάβαιναν άπολύτως τίποτε...

Μισή ώρα τώρα, ο βαρώνος κι' ή βαρώνη περπατούσαν, όταν έξαφνα στη στροφή ενός δρόμου είδαν έναν άνθρωπο με ράσο να ξεπροβάλλη μπροστά τους.

—Κύτταξε λοιπόν, Βίλφριντ! είπε ή Νόρα. Μου φαίνεται πως εινε ο έρημίτης της Πιεντιγκρόττας...

"Εκείνη τη στιγμή, ο μοναχός γύρισε προς το μέρος τους.

—Εινε πράγματι ο έρημίτης της Πιεντιγκρόττας!... απάντησε ο Ρούτβειν. Χωρίς άλλο, πάει να επισκεφθί κάποιο φτωχικό συνοικισμό των περχώρων...

Μόλις ο καταχθόνιος μοναχός άντελήφθη το Ρούτβειν και τη σύζυγό του, έφερε το χέρι του πάνω απ' τά μάτια του, σάν να ήθελε να τούς διηγήσει. "Επειτα σήκωσε έξαφνα τά χέρια του, κάνοντας μιά κήλη καταπλήξεως κι' εύλογίας. "Ο βαρώνος κι' ή βαρώνη τον πλησίασαν.

—Καλημέρα, πάτερ μου! είπαν όποκλινόμενοι. Είμαστε ευτυχείς που σας ξαναβλέπουμε!...

—"Ο Κύριος μαζί σας... Μά πως βρισκόσαστε χωρίς άλογα... "Ερχεστε από την Πιεντιγκρόττα με τά πόδια σας;

Με μερικές σύντομες φράσεις, ο Ρούτβειν του διηγήθηκε την άπόπειρά, της όποιας ο ίδιος ήταν ο δράστης.

—Δεν συναντήσατε κανένα στο δρόμο σας, πάτερ μου; ρώτησε ο Ρούτβειν...

—"Όχι, κανένα... Μά εινε τρομερό!... Το βουνό μας άρχισε να γίνεται τόπος έγκλημάτων... Φρίκη!...

Και τά ήταν άδιακρίσια, πάτερ μου, αν σας ρωτούσαμε που πηγαίνετε πρϊτ-πρϊτ; είπε ο Ρούτβειν.

(Ακολουθεί)

Κάτω απ' τη στενή και σκοτεινή είσοδο λίγο έλειψε να πέσουν επάνω σ' έναν άνθρωπο, που προσευχόταν...

τά δυο άλογα είχαν χτυπηθή θανάσιμα, ο μοναχός άνορθώρου ο ένας πίσω από τόν άλλο.

"Ο καλόγερος πήρε το πιστόλι του και σκόπευσε άργα με χέρι που δεν έτρεμε καθόλου. "Επί ένα δευτερόλεπτο, το διπλό στόμιο του πιστολιού του παρακολουθούσε την πορεία των καθαλλάρηδων... "Επειτα, έξαφνα, δυο πυροβολισμοί σχεδόν σύγχρονοι άντηχσαν, ταραζόντας με το βρόντο τους την πρωινή γαλήνη των περχώρων.

"Ο μοναχός, αφού πυροβόλησε, σωριάστηκε καταγής. "Ανάμεσα από τούς θάμνους που έζωναν τούς βράχους, είδε τ' άλογα του Βίλφριντ και της Νόρας να σταματούν άπότομα και να σωριάζονται μονοκόμ-

μας κάτω, παρασύροντας τούς αναβάτες των. Μά ο Ρούτβειν, αφήνοντας τά ήνια, κατώρθωσε μ' ένα γοργό πήδημα ν' άποφύγη την πτώση και να σταθή όρθιος στη μέση του δρόμου. "Αμέσως δέ έτρεξε να βοηθήσει τη σύζυγό του, ή όποια είχε πέσει καταγής. "Ο Βίλφριντ τη σήκωσε σάν παιδί μέσα στην άγκαλιά του.

—Πληγώθηκες, Νόρα; τη ρώτησε τρομερά άνήσυχος. —"Όυτε πληγώθηκα... ούτε καν χτύπησα!... τραύλισε ή νέα γυναίκα. Φοβήθηκα μόνο...

Και τά τρεμάμενα και χλωμά χείλη της χαμογέλασαν. Αυτή ή σκηνή, της όποιας καμμία λεπτομέρεια δεν ξέφυγε από το διαβολοκαλόγερο, βάσταξε είκοσι περίπου στιγμές. "Όταν βεβαιώθηκε πως

σε νά καταλάβη από πού πυροβόλησαν, δηλαδή ο καπνός της πυρίτιδος είχε διαλυθί.

"Απελπισμένος, ο Ρούτβειν ξαναγύρισε κοντά στη σύζυγό του.

—Τί θα κάνουμε τώρα, Νόρα; τη ρώτησε. Πώς θα μπορέσουμε να πάμε με τά πόδια ως την Τσιβίτα;

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η νέα γραμμή της μόδας απαιτεί, αλλοίμονο, σιλουέττα λεπτοφρεστάτη, ιδίως δε από τη μέση και κάτω, — προσόν που δυστυχώς δεν το έχουν όλες οι γυναίκες. Όσο κι αν διατηρησιμότητα δεν είναι πειρά της μόδας, η αλήθεια είναι ότι βρίσκεται πάλι σ' όλες της τις δοξές. Άλλωστε αυτό φαίνεται κυλάς από τις φρεστές με την ίδια γραμμή, τις προσδετές πιέτες κλπ. Πολλές φρεστές μάλιστα κλείνουν ή γαργαλίζουν με κομμάτι με το σκοπό να καλύψουν ή γραμμή και να φανεί πιο λεπτή η σιλουέττα. Επίσης και στα σκουαδρικά ή στα καρφά ύφασματα, τα καρφά μπαίνουν με την μέση προς τα επάνω, όχι μόνο γιατί έτσι είναι ωραιότερα, αλλά και γιατί έτσι δείχνουν πολύ πιο αδύνατη τη σιλουέττα.

Για τα ανοιξιάτικα φορέματα θα χρησιμοποιηθούν τα μάλλινα ύφασματα που είχαν πρωτοβγή το φθινόπωρο, καθώς και πολλά καινούρια, ακόμη πιο μαλακά και πιο απλά από τα πρώτα, όπως τα άγκορά, τα μάλλινα κρεπόν, τα μάλλινα κοτλέ, για φορέματα, τα τουήντ, τα κομψά, τα νταγκονάλ για ανοιξιάτικα παλτά και για τανιέ.

Τα σκέτα ύφασματα είναι πάντοτε της μόδας, αλλά ιδιαίτερα εύνοια δείχνει η ανοιξιάτικη μόδα για τα καρφά. Στα καινούρια ανοιξιάτικα μοντέλα βλέπεις κανείς ένα πλήθος καρφά ύφασματα με νέους συνδυασμούς. Επίσης και τα νταγκονάλ συνήθίζονται πολύ καθώς και η φιλές ρίγες.

Το χρώμα που θα κυριαρχήσει το καλοκαίρι είναι το μπλε σε όλες τις αποχρώσεις, και στα μοντέρνα καρφά ή σκουαδρικά ύφασματα θα υπάρχει πάντοτε κι ένα μπλε χρώμα. Άσπρος και το πράσινο — ίσως επειδή είναι το χρώμα της ελπίδας — θα φορεθώ πολύ και όλες δε ή κυρίες, όλες σκέπτονται ρομαντικά και λογικά θα διαλέξουν για την ανοιξιάτική τους γκαρντερόμπα κι ένα φόρεμα σε τόνο μπλε ή μαρόν.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Αν μια κυρία έχει όρισε ημέρα που δέχεται, μην πηγαίνετε να της κάνετε επίσκεψη παρά μόνον εκείνη την ημέρα. Πρέπει να έχετε ιδιαίτερος λόγους για να επιμένετε να σας δεχθεί μια άλλη ημέρα.

Μην πηγαίνετε σ' ένα σπίτι που σας έχουν καλέσει για τσάι ή για μαστίχα ακόμη και την ώρα που έχετε, αλλά ένα τέταρτο δε έκοσι λεπτά αργότερα. Πάντοτε η κυρία του σπιτιού θα έχει να κανονίσει κάτι και την τελευταία στιγμή αδύναμη.

Όταν μπαίνετε στο σαλόνι, μην γράμψετε να κρατήσετε το καπέλο σας, τα γάντια σας, και το παλτό σας, αν το σπίτι δεν είναι πολύ θερμασμένο κι αν δεν ακού-

πνεύστε να καθήσετε πολλή ώρα. Αν έχετε πρόσκληση για όλο το απόγευμα, τότε θα παραδώσετε το παλτό σας στην υπηρέτρια.

Ο κύριος θα αφήσει στο πόρτο-μαντώ, το καπέλλο του, το πανωφόρι του, το μπαστούνι του και τα γάντια του.

Πρώτα από κάθε άλλον, χαίρεται την κυρία του σπιτιού. Αν κανείς σας σταμάτησε την ώρα που μπαίνετε μέσα, συντομεύστε όσο το δυνατόν τη συνομιλία μαζί του για να απευθείας προς την οικοδό-συνα.

Αν η κυρία του σπιτιού δεν σας υποδείξει ή ίδια που να καθήσετε, τότε διαλέξτε μια θέση που να μην είναι ούτε πολύ άβολη, ούτε και στην πρώτη γραμμή.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΩΣ ΝΑ ΦΩΝΙΖΕΤΕ

Μια κυρία για να είναι καλή νοικοκυρά δεν πρέπει ν' αφήνει την μαγειριστά της να φωνάζει μόνη της, αλλά να θγαίνει κι αυτή συχνά να φωνάζει μόνη της ή μαζί με

[Τα καλλυντικά, ή μέδα, το σπρί, ή κουζίνα, κλπ.]

την υπηρέτριά της. Η δουλειά αυτή και κοπιαστική είναι και αρκετά ενοχλητική. Αποζημιωνόμαστε όμως ύστερα, όταν γυρίζοντας από την αγορά, ιδούμε πως έχουμε φωνάξει ώραία πράγματα και σε φτηνή τιμή.

Όσοσο για μια νέα νοικοκυρά το κυριότερο δεν είναι το να θέλει να φωνάξει, αλλά πώς θα κάνει τα φωνία της. Γι' αυτό σας δίνουμε έδω μερικές συμβουλές που ελπίζουμε πως δεν θα πάνε χαμένες.

Όταν πρόκειται να πάτε στην αγορά, να ντύνεστε πρακτικά και να φοράτε ένα φόρεμα που να μη φοβάστε μήπως λερωθεί ή βραχί και παπούτσια παλά μελλον και με χαμηλό τακούνι. Αν βρέχει, προτιμότερο είναι να μην πάρετε ομπρέλλα που είναι ενοχλητική και για σας και για τους άλλους, αλλά να φορέσετε ένα αδιάβροχο.

Για τα φωνία σας θα πάρετε ή καλάθι, ή δίχτυ, ή τσάντα πέτσινη. Το καλάθι κοντεύει πειρά να εκλείψει, γιατί δεν ήταν διόλου βολικό κι έκανε πολύ τόπο, ήταν όμως πρακτικότερο για την τοποθέτηση

των φωνιών, γιατί μέσα σ' αυτό δεν είχαν ποτέ φόβο ούτε να γινούν, ούτε να ζουμπιζούν. Η μουσαμάδες τσάντες είναι βολικές αρκετά, όταν δε πρόκειται ν' αγοράσουμε μια τέτοια τσάντα, να προτιμήσουμε μια που να έχει θέσι και για μπασίλλες. Το δίχτυ έχει ένα προσόν, ότι άδικο μπορούμε να το χώσουμε και στην τσάντα μας ακόμη, δεν είναι όμως κατάλληλο παρά για ώριμους είδος φωνία π. χ. λαχανικά, είδη μπακαλικής κλπ.

Αν πρόκειται να κάνουμε πολλά φωνία, το προτιμότερο είναι να πάρουμε δυο τσάντες μετρίου μεγέθους και στη μια να βάλουμε τα λαχανικά, το κρέας κι τις μπασίλλες, στην δε άλλη το δοστέρο, το τυρί, τα φρούτα, τα μπακάρια κ. τ. λ. Αν κρατούμε από μια τσάντα από το κάθε χέρι, το βάρος θα μας φανεί πολύ μικρότερο παρά αν κρατούμε μόνο μια στο ένα χέρι και το άλλο μένει ελεύθερο.

Μην ξεγελιόσθε από τους μαγάδες που δίνουν επάνω-επάνω τα όρατα φρούτα για να φαίνονται και από κάτω έχουν τα σκάρα. Άσφαλως δεν θα προτιμήσουν σας για να σας δώσουν τα καλύτερα. Μια καλή νοικοκυρά κάνει ποδά τον γύρο της αγοράς, παραβάλλει τις τιμές και τις ποιότητες και φέρεται φωνίζοντας. Κιτάξτε μόνη σας αν το φάσι που θα φωνίσετε είναι φρέσκο. Το κρέας του πρέπει να είναι σφιγτό, τα σπάραχά του κόκκινα και το μάτι του γυαλιστερό και φυσικό. Ο άσκακος πρέπει απαραίτητως να είναι ζωντανός και βαρύς, το κοτόπουλο πρέπει επίσης να έχει μάτι γυαλιστερό και φυσικό, ορίφος σκληρό και γούσα όχι πολύ φουσκωμένη. Το κρέας να μυρίζει ευάριστα και να είναι σκληρό στην αφή, ή δε κονσέρβες πρέπει να έχουν το σκέπασμά τους ή ίσιο, ή θαδουλωτό, ποτέ δε φουσκωμένο, προς τα επάνω.

Παρακολουθείτε το ζήνισμα των πραγμάτων που φωνίζετε και κάνετε και μόνη σας νοσέρως τον λογαριασμό, για να μη σας γελήσουν.

Πολύ βγίτε να φωνίσετε, κάνετε ένα λεπτομερή κατάλογο των πραγμάτων που σκοπεύετε να φωνίσετε, φροντίζοντας μη ξεχάσετε τίποτα. Όταν γυρίζετε, κάνετε άμέσως τον λογαριασμό των χρημάτων που ξοδέψατε, τη στιγμή που θα γράψετε τα φωνία σας από την τσάντα. Ύστερα βάλετε όλα τα πράγματα στη θέση τους. Τινάξτε την τσάντα και κρεμάστε την. Βάλτε σ' αυτά στο σάβρα, τα τυρί και το κρέας στην παγωνέρα, τα λαχανικά και τα φρούτα στο ιδιαίτερο καλάθι τους, τα μπακάρια σ' ένα μεταλλικό κουτί για να μη μαλακώσουν.

Ύστερα από αυτά, όλος ο κόπος θα έχει ξεχαστεί και δεν θα σας μένει παρά μονάχα ή ευχαρίστηση για τα όρατα φωνία που κάνατε.

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΧΕΡΙ

ΝΑ κάτασπρο σπιτάκι με δυο κάμαρες, λίγο από πέ-ρα από το Κουγια-μέλ του Ίσπανικού Χοντούρας, έπι-πλωμένο, με κλειστό από κάτω κλει-στό από καιρό, ήταν, ότι μου χρειάζο-ταν εκείνες τις δύ-σκολες μέρες της ζωής μου. Ναι!

Κάτι τέτοιο έφα-γνα να βρω εκεί τριγύρω κι' έβρανα παρουσιάστηκε μπροστά μου, πίσω από τις φυ-τείες, σαν το σπίτι ενός θαύματος. Έκει λοιπόν θα καθόμουν και θα έβρανα διαλα μια μεγάλη απο-θήκη για τις έσοδες του καφέ.

—Λέτε για το «ραντίτο» του μακαρίτη δόν Μιγκουέλ Ερμιάγας; μου είπε ο ξενοδόχος, όταν τον ρώ-τησα πώς ήταν εκείνο το κάτασπρο σπιτάκι. «Όχι, όχι, σε νιό ρ...»

Ούτε να το συλλογίστηκε... Εί-ναι κατάρητος! Ένα μαύρο χέρι, ά-όρατο, στραγγαλίζει την νύχτα δ-ποιοι τολμήσει να κοιμηθεί εκεί μέ-σα. Είναι ένα στοιχειωμένο σπίτι, σε νιό ρ... Κατάληπτος, τον κίτταξα στα μάτια ζητώντας μια εξήγηση.

—Ναι, είναι αλήθεια... συνέχισε ο ξενοδόχος μου. Έδω κι' επτά χρόνια έγινε μια τραγωδία μέσα σ' αυτό το σπίτι, μια από εκείνες τις ερωτικές τραγωδίες που τρελ-λαίνουν τους ανθρώπους. Ο δόν Μιγκουέλ Ερμιάγας το έζησε με λατρία, όπως χτίζουν την άνοιξη τα παιδιά τη φωλιά τους. Ήταν τρελλά ερωτευμένος με τη γυναίκα του κι' είχε καθήσει εκεί, γιατί ά-γαποσε τη μοναξιά και τη βαθεία σιωπή της ζούγκλας. Η γυναίκα του, όμως, μια φλογερή Αργεντι-να, ή Ροζάριο με τ' όνομα, ήθελε γλέντια και περιπέτειες με θαιμα-στές και μια μέρα παράτησε τον άνδρα της στη μοναξιά του.

Ο δόν Μιγκουέλ τότε θυσιάστηκε στην απόγνωση κι' έλασε τα λογικά του. Ένα πρωί λοιπόν, που δεν τον είδαμε να βγαίνει από το σπίτι, όπως πάντα, τρέξαμε στο «ραντί-το» τραυματίες και θρηνησαμε μπροστά σ' ένα φρικαστιώδε θε-μα. Ο τοίχος της κρεβατοκάμα-ρας του, στο ύψος του ώμου, ήταν γεμάτος από τ' αποτυπώματα ενός ματωμένου χεριού. Μια λίμνη αίμα-τος πάλι, ήταν μπροστά στην πόρ-τα της εισόδου. Μα το πτώμα είχε γίνει αφαντό... Τι τραγωδία, σε-νιό ρ! Είπε εύκολο να φαντασθώ κανείς πως έγινε: ο δόν Μιγκου-έλ, απελπισμένος από τη σκληρό-καρδη απιστία της γυναίκας του, είχε κόψει το λαιμό του και μέσα στην ανέκδοτη αγωνία του, προ-σταθούσε να σταματήσει το αίμα με τα χέρια του και να βγί από την κάμαρά του. Καθώς λοιπόν πα-ραπούσε και στήριζε το χέρι του στον τοίχο, άφησε εκείνα τα κόκ-κινα αποτυπώματα. Έπειτα, ξανα-τλημένος, έπεσε και ξεψόχησε μπρο-στά στην πόρτα του. Κάποιος κρο-κόδειλος τότε, από εκείνους που φαλκάζουν στο γειτονικό ποτάμι, άρπαξε το πτώμα και χάθηκε μαζί

του...

»Κι' έτσι, σε νιό ρ, το φάντα-σμα του δόν Μιγκουέλ γυρίζει κά-θε νύχτα στο τραγικό σπίτι του. Είναι άρατο, με κάθε πρωί ξανα-φαίνονται στον τοίχο, ένα προς ένα, τ' αποτυπώματα του ματωμένου χε-ριού του, που δείχνουν ότι ξανα-περνάει ο δύστυχος την ίδια τρο-μερή κι' άπιστευτη αγωνία. Τον δρίζοντα το τροπικό φεγγάρι και δράμα, με το χέρι που αφήνει τα κόκκινα σημάδια έρχεται κάθε νύ-χτα και στραγγαλίζει αυτούς που τολμήνε να κοιμηθούν σ' εκείνο το δωμάτιο... Γι' αυτό, σε νιό ρ, είναι ακατόκητο σήμερα το «ραντίτο»... Θεωρώ περιττό να σας πω ότι δεν έδωσα καμιά σημασία σ' αυτά τα παραμύθια του ξενοδόχου μου.

—Αυτό το σπίτι είναι ακόμη και-νούριο και κάνει για τη δουλειά μας, είπα το ίδιο βράδυ στον βο-ηθό μου. Θα τ' αγοράσουμε μια ένα κομμάτι ψωμί. Μα με την ιστορία του φαντάσματος, κανένας από τούς ανθρώπους μας δεν θα δελήση να κατήση το πόδι του εκεί μέσα. Θα

με τύλιγε. Στο φως ενός μικρού πυρσού που είχα φυτέψει στη σά-χη του τζακιού, έβλεπα τα κόκκι-να σημάδια του τραγικού χεριού στον τοίχο, δίχως να νοιώθω κανέ-να από εκείνους τούς ανεξήγητους φόβους που μάς πιάνουν, δίχως να το θέλω. Συλλογίζομαι άμε-σημενός τις δουλειές μου και τις φυ-τείες του καφέ. Τέλος, φάνηκε στον τοίχο τον τροπικό φεγγάρι και πλημύρισε με το κάτασπρο φως του το σκοτισμένο εκείνο δωμάτιο, που πήρε άμέσως μια δημ παραμυ-θίου κι' όνειρου. Έσκυψα λοιπόν για να σθίσω τον πυρσό, μια κι' εί-χα το φως του φεγγαριού που έ-μπαινε από το ανοιχτό παράθυρο κι' έβειν την στιγμή μούρθε στον νοί, ότι είχα ξεχάσει να ρωτήσω τι ώρα έκανε την εμφάνισή του το βροκολοκασιμένο χέρι του δόν Μι-γκουέλ Ερμιάγας.

—Τα μεσάνυχτα, δίχως άλλο... έβρανα μονάχος, ξεσπώντας σ' ένα σαρκαστικό γέλιο και κίτταξα το ρολόι του χεριού μου. Ήταν δέκα ή ώρα. Μπορούσα να κοιμηθώ ως

στην καρδιά. Όχι, δεν κοιμόμουν πειρά. Ύπεφερα από μια φρικιακή αγωνία. Κάτι μ' έπνιγε άρα... Κά-ποια δύναμις, άρατη, έφραζε το στόμα και τη μύτη μου και μ' έμ-ποδίζε να πάρω την αναπνοή μου.

Απόρη μια στιγμή απόμεινα σαν χαμένος από τον τρόμο κι' έπειτα, θέλησα να πεταχτώ από την μπράν-τα μου, μα δεν είχα πειρά δυνά-μεις. Ήμιον σαν παράλυτος! Τρελ-λός τότε από την απόγνωση μου κίτταξα τριγύρω μου κι' είδα ένα κομμάτι του τοίχου, φωτισμένο απ' το τροπικό φεγγάρι. Κατάφερα λοι-πόν ν' άνασχωθώ λιγάκι και την ίδια στιγμή έβριξα μια σπαραχτι-κή κραυγή τρόμου. Ο έφιλότης που με βάρανε, μ' είχε παρατήσει. Έ-να μαύρο σχήμα είχε τραδηχτεί από το πρόσωπό μου, ενώ μια μαύρη σκιά, σαν ένα γιγαντιαίο χέρι, έτρε-με παράξενα πάνω στην κάτασπη επιφάνεια του τοίχου.

Με τα μάτια λαμπρό έξω από τις κόγχες, εξακολουθούσα να κίττα-ζω το μαύρο χέρι κι' έπειτα, έπεσα πίσω απότομα, στη σκέψη ότι είχε έφθει το φάντασμα του δόν Μι-γκουέλ Ερμιάγας κι' έλασα τις α-σθήσεις μου.

«Όταν άνοιξα πάλι τα μάτια μου, ένοιωσα να μ' άνασχωθώ ένα σπι-δαρό χέρι. Το φως της μέρας πλημ-μύριζε το στοιχειωμένο δωμάτιο.

—Μη φοβάστε πειρά... μου είπε τότε ο βοηθός μου. Εδώγως που συλλογίσθηκα νάρθω πρωί-πρωί να δω πως περάσατε την νύχτα σας εδώ πέρα!

—Μα τί συνέβη; τον ρώτησα τρέμοντας ακόμη από τον φόβο μου.

—Τι συνέβη; Έκανε κι' έσκυψε για να πάρη κάτι από το πάτωμα. «Ορίστε, αυτή ή νυχτερίδα, αυτή ή τερατώδης «βαμπίρ». Θέ έβινε όλο το αίμα σας ως την τελευταία σταγόνα, αν δεν τύχαινε ναβθω και να την σκοτώσω με το ραβδί που κρατάγα στο χέρι μου...»

Έροξα μια ματιά στην καταμα-τωμένη «βαμπίρ» και τότε κατάλα-βα ότι το μαύρο χέρι που είχα δει στον τοίχο, ήταν ή παράξενη σκιά της...

—Αι γιό ρ, είπα κατόιν στο βοηθό μου μ' ένα στεγνό ανατρι-χίσιμα, αυτό το σπίτι δεν μάς κά-νει, Παιός έζει αν δεν είναι σι' αλήθεια στοιχειωμένο...

Και την ίδια μέρα φύγαμε από την Κουγιαμέλ και τραθήσαμε προς τις νότιες περιοχές του Χοντούρας.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, εκ-θώς και δλοκληρες βιβλιοθη-κες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

Μια μαύρη σκιά, σαν γιγαντιαίο χέρι, έτρεμε παράξενα

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ

ΤΟΥ PIERRE MILLE

ΘΑ ΣΑΣ ΔΙΗΓΗΘΩ ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΙΝΗ. ΣΑΤΟ ΕΝΓΥΩΜΙΑ ΕΓΩ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ΠΑΡΑ Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝΟΣ ΣΤΕΝΟΥ "ΑΓΓΛΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ. ΠΩΣ ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ ΓΝΩΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ; ΔΕΝ ΤΟ ΘΕΛΗΣΕ Ο ΙΔΙΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΦΟΒΑΤΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΤΙΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ. "ΕΠΕΙΤΑ, ΩΠΩΣ ΘΑ ΔΗΤΕ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΟΣ ΆΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΠΟΛΥ ΠΑΘ ΣΟΒΑΡΩΣ...

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟΥ 1909 Η ΉΥΕΛΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΩΝ ΞΟΓΡΑΦΩΝ, ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΕΤΟΥ ΣΕΡ "ΑΡΤΑΜΠΑΛΑΝΤ ΠΑΡΧΕΡ ΠΗΡΕ ΤΗΝ ΚΑΤΩ ΒΟΛΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΩΣΙΑΣΕ ΣΤΟ ΧΡΕΒΒΑΤΙ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ. Ο ΑΝΕΡΜΟΣ ΤΟΥ, Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΠΑΡΧΕΡ, ΠΟΝ ΤΩΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΣΑΝ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ, ΕΜΕΝ ΑΠΟ ΤΩ ΠΡΩΤΩ ΩΣ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΚΟΝΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ. ΘΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥΣΕ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ — ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΣΠΕΤΙΑ ΠΡΟΣ ΣΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝΔΙΝΟΥ, ΕΝΑ ΠΥΡΓΟ ΣΤΗΝ ΚΟΜΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤ ΚΑΙ ΜΕΤΟΧΕΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΡΗΜΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΑΝΚΩΝ ΤΟΥ, ΠΟΥ ΜΟΝΟ ΑΥΤΗ ΑΞΙΖΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Ο ΒΑΡΩΝΕΤΟΣ ΕΙΧΕ ΑΜΕΡΙΩΣΕΙ ΔΙΗ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ. ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΠΕΘΑΝΕ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΙΔΗΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ, ΤΗΝ ΦΙΛΑΓΓΥΡΙΑ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΠΗ ΚΑΝΕΙΣ, ΕΚΕΙΝΟΥ, ΤΟΝ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟ ΤΟΥ.

ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ ΖΗΤΟΥΣΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΞΕΡΑΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΧΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟΥ ΞΕΨΥΧΟΥΣΕ, ΤΟ ΑΣΥΓΚΡΙΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΛΑΪΔΗΣ ΧΑΡΙΤΟΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΡΟΜΑΝΩΝ Η ΤΩΝ ΡΕΜΠΑΝΤ ΤΟΥ Η ΉΝΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΥΠΕΡΟΧΟΥΣ ΡΟΜΑΝΕΣ ΤΟΥ. "ΑΛΛΟΤΕ ΠΑΛΙ ΔΙΟΔΙΣΕ ΠΑΝΟ ΣΤΑ ΣΚΕΠΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΑΝΕΛΛΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΙΣΕ ΝΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΗ ΑΚΩΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΣΕ Μ' ΑΓΩΝΙΑ ΜΗΤΡΩΣ ΤΟΥ ΕΙΧΑΝ ΚΛΕΨΗ ΚΑΝΕΝΑ ΓΙΑΤΙ ΦΟΒΕΤΑΝΕ ΔΙΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. "ΕΤΟΙ ΉΤΑΝ ΠΑΝΤΑ Ο ΒΑΡΩΝΕΤΟΣ ΣΕΡ "ΑΡΤΑΜΠΑΛΑΝΤ ΠΑΡΧΕΡ. "ΕΝΑΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΕΝΑΣ ΜΙΣΟΤΡΕΛΛΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΔΕΙΧΝΕ ΠΟΤΕ, ΟΥΤΕ ΣΤΟΙΣ ΠΟΔ ΣΤΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΟΥ. "ΥΠΗΡΧΕ ΜΑΛΙΣΤΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΟΜΑΤΙΟ, ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΟ, Μ' ΑΣΟΛΙΝΗ ΠΟΤΑ, ΠΟΥ ΕΚΛΕΙΝΕ ΣΤΕΡΕΑ ΣΑΝ ΧΩΡΗΜΑΤΟΒΙΩΤΟ. ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΠΑΝΕ ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ. ΜΟΝΟ Ο ΣΕΡ "ΑΡΤΑΜΠΑΛΑΝΤ, ΠΑΙΝ ΑΡΧΩΣΤΗΣΕΙ, ΠΕΡΝΟΥΣΕ Σ' ΑΥΤΟ ΜΕΡΕΣ ΔΙΟΚΛΗΡΕΣ... ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΞΗΡΑΖΕ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ ΜΕ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΝΑ ΔΗ ΑΝ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΔΟΜΑΤΙΟΥ ΒΡΩΣΙΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΚΕΙ, ΑΝ ΔΕΝ ΤΟΥ ΤΟ ΕΙΧΑΝ ΠΑΡΕΙ.

—ΘΕΙΣ ΜΟΥ, ΤΟΥ ΕΛΕΓΕ Ο ΑΝΕΡΜΟΣ ΤΟΥ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ, ΠΟΙΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΚΛΕΨΗ; ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ, ΚΑΛΩΠΙΣΤΟΣ, ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΟΥΣΕ Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΟΡΟ ΠΕΙΣΜΑ. —ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΛΟΙΠΟΝ, "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ, ΟΤΙ ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΑ ΤΑΜΠΛΩ; "ΕΓΩ, ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΚΑΙ ΚΛΕΒΟΥΝ... "ΕΠΕΙΤΑ, ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΤΕΛΕ-

ΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ, ΕΙΤΕ ΜΕ ΑΓΩΓΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΡΜΟ ΤΟΥ.

—"ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ, ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΞΑΝΑΪΘΩ! ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΣ; ΞΑΝΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΛΕΙΔΙ.

—Θ' ΑΝΟΙΞΗΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ, ΤΟΥ ΕΙΠΕ, ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΥ ΦΕΡΗΣ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ.

—ΠΟΙΟ ΤΑΜΠΛΩ; ΤΟΝ ΡΩΤΗΣΕ Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ.

—ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟΝ ΕΝΑ ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ! ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ, ΑΝΥΠΟΚΡΙΤΑ. ΞΕΚΡΕΜΑΣΕ ΤΟ ΚΑΙ ΦΕΡΤΟ ΜΟΥ...

Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΠΗΞΕ ΣΤΟ ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΟ ΔΟΜΑΤΙΟ ΚΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΛΥ ΣΤΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΟΝΟΜΟΣ ΠΟΙ ΑΝΕΛΕ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΛΙ, ΕΙΔΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΑΘΡΟ ΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΟΣ, ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΉΤΑΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΜΕΝΗ ΜΙΑ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ. Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ ΚΑΘΟΤΑΝ ΔΙΧΩΣ ΑΛΛΟ Ο ΘΕΙΟΣ ΤΟΥ, ΘΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ. ΠΗΓΕ ΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΞΕΡΗ ΤΙ ΉΤΑΝ, ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΔΟΜΑΤΙΟ ΉΤΑΝ ΜΙΣΟΣΚΟΤΕΙΝΟ, ΤΟ ΜΕ-

ΝΑΙ, ΉΤΑΝ ΑΥΤΗ... «Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ»

ΤΕΡΕΡΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΧΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΑΡΧΩΣΤΟΥ.

—ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ! ΉΚΑΝΕ Ο ΣΕΡ "ΑΡΤΑΜΠΑΛΑΝΤ.

Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΤΟΤΕ ΕΙΔΕ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΕΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ. ΕΙΧΑΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΟΣΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΎΣΤΕΡ' ΑΠ' ΤΗΝ ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ, ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ, ΑΠΟ ΤΗΝ "ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ! ΑΥΤΗ Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΛΟΠΗ ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ "ΕΤ' Ο Κ Ο Ν Τ Α Σ' ΑΠ' ΤΟ ΛΟΥΒΡΟ ΚΑΙ ΕΙΧΕ ΑΠΟΜΕΙΝΕΙ ΑΚΩΜΗ ΠΟΛΥ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ. ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΒΟΗΘΑΝ ΟΥΤΕ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΟ ΉΧΟΣ ΤΟΥ ΔΟΡΑΣΤΟΥ ΤΗΣ.

ΝΑΙ, ΉΤΑΝ ΑΥΤΗ, Η «ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ»! Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΕΨΕ. Ο ΣΕΡ "ΑΡΤΑΜΠΑΛΑΝΤ ΉΤΑΝ ΤΡΕΛΛΟΣ, ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΕΛΕΓΕ:

—ΘΕΕ ΜΟΥ! ΉΚΑΝΕ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ Ο ΑΝΕΡΜΟΣ ΤΟΥ. ΘΕΙΣ ΜΟΥ,

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΜΑΣ ΣΕΛΙΔΑ. ΣΑΣ ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΣΑΣ ΚΑΤΑΤΟΠΙΖΕΙ, ΣΑΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

—ΝΑΙ, ΤΙ ΣΟΥ ΕΛΕΓΑ; ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ! ΘΑ ΉΝΕ ΠΕΡΙΠΟΥ ΤΟ 1850, ΑΠΟ ΚΑΤΟΙΟ ΓΑΛΛΟ. "ΑΠΟ ΚΑ-

ΠΡΕΤΕΙ ΝΑ ΤΟ ΔΩΣΟΙΜΕ ΠΙΣΩ...

—ΚΑΝΕ ΔΕΙ, ΘΕΛΕΙΣ, ΎΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΟΥ, ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΤΡΕΛΛΟΣ. ΕΙΣΑΙ Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΜΟΥ. ΜΑ ΘΣΟ ΞΩ ΑΚΩΜΗ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΔΕΝ ΘΑ ΒΥΘ ΑΠΟ ΔΩ ΜΕΣΑ...

ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΡΦΩΜΕΝΑ ΣΤΟ ΓΛΥΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ «ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ»...

Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΠΑΡΧΕΡ ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ. ΕΙΝΕ ΚΑΤΟΧΟΣ ΜΙΑΣ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΥ ΑΞΙΑΣ. ΜΑ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΚΛΕΨΜΕΝΟΥ ΤΑΜΠΛΩ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΙΝΕ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟ. ΤΙ ΉΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΗ ΛΟΙΠΟΝ; ΣΕ ΛΙΓΟ ΟΙ «ΕΙΔΙΚΟΙ», ΘΑ ΞΕΤΑΣΟΥΝ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ, ΩΠΩΣ ΕΙΝΕ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΣΤΙΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΕΣ ΚΑΙ Θ' ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΗΝ ΚΛΟΠΗ.

—ΡΟΥΕΛ, ΉΚΑΝΕ Ο ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ. ΘΑ ΤΗΝ ΡΩΣΩ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ, ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΗ «ΠΑΡΘΕΝΟ»...

ΜΑ ΔΙΣΤΑΣΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ. ΉΤΑΝ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ Ο ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟΛΜΟΥΣΕ ΝΑ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΗ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ.

ΠΕΡΑΣΕ ΛΟΙΠΟΝ ΠΟΛΛΕΣ ΝΥΧΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΝΟΜΙΣΕ ΟΤΙ ΒΟΗΘΕ ΤΗ ΛΥΣΗ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ. ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΕΙΧΕ ΚΑΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Μ' ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΤΡΩΠΟ. "Ε, ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΡΩΠΟ ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ. ΜΑ ΠΩΣ;

ΑΝ Η «ΠΑΡΘΕΝΟΣ» ΉΤΑΝ ΞΟΓΡΑΦΙΣΜΕΝΗ ΣΕ ΜΟΥΣΑΜΑ, ΘΑ ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΕΙΣΚΟΛΟ. ΘΑ ΤΗΝ ΤΥΛΙΓΕ, ΘΑ ΤΗΝ ΞΕΚΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΑΡΔΙ ΠΑΛΤΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΤΗΝ ΞΕΚΙΝΕ ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΟΣΕΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ, ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΘΑ ΚΥΤΑΞΕ ΑΛΛΟΥ. ΜΑ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΉΤΑΝ ΞΟΓΡΑΦΙΣΜΕΝΟ ΑΠΑΝΩ ΣΕ ΞΥΛΟ ΚΑΡΔΙΑΣ! Ο ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΚΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ, ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΙΧΑΝ ΔΩΣΕΙ. "ΕΝΑΣ ΚΛΕΨΤΗΣ ΘΑ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ ΕΝΑ ΕΠΑΘΕΙΟ ΤΡΩΠΟ ΝΑ ΑΠΟΚΛΑΨΗ ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ.

ΜΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ, ΩΠΩΣ ΕΙΧΕ ΦΑΝΤΑΣΘΗ. ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΤΟ ΕΝΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ ΧΤΥΠΗΣΕ ΜΕ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΕΠΕΣΕ ΑΝΑΤΟΔΟΝΟΥΣΙΜΟ ΑΠΑΝΩ ΣΤΑ ΣΚΟΠΙΔΙΑ.

—ΜΠΑ, ΚΑΤΟΙΟΣ ΞΟΓΡΑΦΟΣ ΞΕΧΑΣΕ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΤΟΥ, ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΗΚΕ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ.

ΣΤΗΝΩΣΕ ΛΟΙΠΟΝ ΑΠΟ ΚΑΤΩ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΑΔΙΑΦΟΡΟ, ΜΑ ΤΟΥ ΉΚΑΝΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΕΝΤΥΠΩΣΙ ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΚΑΙ ΤΟΥΡΕΡΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.

—ΜΠΡΑΒΟ! ΉΚΑΝΕ ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΜΟ. ΘΑ ΕΛΕΓΕ ΚΑΝΕΙΣ ΘΥ...

ΚΑΙ ΦΩΝΑΞΕ Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΔΕΛΦΟ ΤΟΥ.

—ΓΙΑ ΚΥΨΤΑ... ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΘΜΟΙΑ ΜΕ...

—ΝΑΙ! ΕΙΝΕ ΘΜΟΙΑ! ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΑΛΛΟΣ.

—"ΕΠΕΙΤΑ ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΗΚΕ:

—ΜΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ! ΕΙΣΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣ!... ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΛΟΙΠΟΝ ΟΤΙ ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ, ΕΤΟΙ, ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΘΟΔΕΜΕΝΑ, ΜΟΝΟΝ ΤΗΣ; ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΑΦΡΟΣΑ, ΦΙΛΕ ΜΟΥ, ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΗ ΑΦΡΟΣΑ!...

—ΚΑΙ ΩΜΩΣ, ΉΚΑΝΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ, ΔΕΚΑ ΔΙΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΝ ΉΒΛΕΠΑ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ. ΕΙΝΕ Η ΙΔΙΑ, ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΣΚΑΨΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΑΛΙΟ ΞΥΛΟ... ΠΡΕΤΕΙ ΝΑ ΤΗ ΔΕΙΞΩ ΣΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ...

—ΑΝΕΒΗΚΕ ΛΟΙΠΟΝ ΔΥΟ ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΠΗΞΕ Σ' ΕΝΑ ΓΡΑΦΕΙΟ.

—ΚΥΡΙΕ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑ, ΕΙΠΕ, ΒΟΗΘΙΑ ΕΝΑ ΤΑΜΠΛΩ ΚΑΘΩΣ ΣΚΟΠΙΣΤΑ, ΕΔΩ ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΩΡΑ. ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΙΝΕ ΕΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΩ ΠΟΤΕ ΠΙΣΩ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

Ο ΛΑΝΓΚΡΟΝΙ ΚΥΤΑΞΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ ΜΕ ΜΑΤΙΑ ΘΡΑΝΟΝΙΧΤΑ ΑΠΟ ΚΑΤΑΠΛΗΞΙ:

—ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΑ, ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ! ΦΩΝΑΞΕ ΤΕΛΟΣ.

ΠΟΙΟ ΜΑΘΗΤΗ ΤΟΥ "ΕΝΓΚΟ, ΔΙΧΩΣ ΑΛΛΑ...

—ΠΟΥ ΤΗΝ ΒΟΗΘΗΣΕ;

—ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ...

—"Ε, ΛΟΙΠΟΝ, ΠΗΓΑΝΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙ ΕΚΕΙ ΠΕΡΑ. ΚΑΙ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΑΡΧΩΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕΙ, ΑΡΧΑΞΕ ΤΟΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΚΑ!... ΘΑ ΤΟΝ ΜΑΘΩ ΕΓΩ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΙΩ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ...

ΜΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΠΗΓΕ ΝΑ ΞΑΝΑΪΤΕ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ. "ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΝ ΞΕΚΙΝΕ ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΦΥΛΑΓΕ ΤΙΣ ΣΚΟΠΙΣΕΣ ΤΟΥ. ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΡΩΤΟ, ΜΕ ΤΟ ΒΑΡΥ ΠΟΔΙ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΠΑΤΗΣΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΉΚΑΝΕ ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ. "ΕΠΕΙΤΑ, Μ' ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ, ΤΗΝ ΞΕΚΙΝΕ ΣΤΟΝ ΤΕΝΕΚΕ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΔΙΩΝ.

ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΑΤΙ Η «ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ» ΔΕΝ ΘΑ ΒΡΕΘΗ ΠΟΤΕ ΠΙΣΩ!

—ΝΑΙ, ΤΙ ΣΟΥ ΕΛΕΓΑ; ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ! ΘΑ ΉΝΕ ΠΕΡΙΠΟΥ ΤΟ 1850, ΑΠΟ ΚΑΤΟΙΟ ΓΑΛΛΟ. "ΑΠΟ ΚΑ-

ΠΡΕΤΕΙ ΝΑ ΤΟ ΔΩΣΟΙΜΕ ΠΙΣΩ...

—ΚΑΝΕ ΔΕΙ, ΘΕΛΕΙΣ, ΎΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΟΥ, ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΤΡΕΛΛΟΣ. ΕΙΣΑΙ Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΜΟΥ. ΜΑ ΘΣΟ ΞΩ ΑΚΩΜΗ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΔΕΝ ΘΑ ΒΥΘ ΑΠΟ ΔΩ ΜΕΣΑ...

ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΡΦΩΜΕΝΑ ΣΤΟ ΓΛΥΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ «ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ»...

Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΠΑΡΧΕΡ ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ. ΕΙΝΕ ΚΑΤΟΧΟΣ ΜΙΑΣ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΥ ΑΞΙΑΣ. ΜΑ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΚΛΕΨΜΕΝΟΥ ΤΑΜΠΛΩ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΙΝΕ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟ. ΤΙ ΉΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΗ ΛΟΙΠΟΝ; ΣΕ ΛΙΓΟ ΟΙ «ΕΙΔΙΚΟΙ», ΘΑ ΞΕΤΑΣΟΥΝ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ, ΩΠΩΣ ΕΙΝΕ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΣΤΙΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΕΣ ΚΑΙ Θ' ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΗΝ ΚΛΟΠΗ.

—ΡΟΥΕΛ, ΉΚΑΝΕ Ο ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ. ΘΑ ΤΗΝ ΡΩΣΩ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ, ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΗ «ΠΑΡΘΕΝΟ»...

ΜΑ ΔΙΣΤΑΣΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ. ΉΤΑΝ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ Ο ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟΛΜΟΥΣΕ ΝΑ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΗ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ.

ΠΕΡΑΣΕ ΛΟΙΠΟΝ ΠΟΛΛΕΣ ΝΥΧΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΝΟΜΙΣΕ ΟΤΙ ΒΟΗΘΕ ΤΗ ΛΥΣΗ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ. ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΕΙΧΕ ΚΑΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Μ' ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΤΡΩΠΟ. "Ε, ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΡΩΠΟ ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ. ΜΑ ΠΩΣ;

ΑΝ Η «ΠΑΡΘΕΝΟΣ» ΉΤΑΝ ΞΟΓΡΑΦΙΣΜΕΝΗ ΣΕ ΜΟΥΣΑΜΑ, ΘΑ ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΕΙΣΚΟΛΟ. ΘΑ ΤΗΝ ΤΥΛΙΓΕ, ΘΑ ΤΗΝ ΞΕΚΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΑΡΔΙ ΠΑΛΤΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΤΗΝ ΞΕΚΙΝΕ ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΟΣΕΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ, ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΘΑ ΚΥΤΑΞΕ ΑΛΛΟΥ. ΜΑ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΉΤΑΝ ΞΟΓΡΑΦΙΣΜΕΝΟ ΑΠΑΝΩ ΣΕ ΞΥΛΟ ΚΑΡΔΙΑΣ! Ο ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΚΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ, ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΙΧΑΝ ΔΩΣΕΙ. "ΕΝΑΣ ΚΛΕΨΤΗΣ ΘΑ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ ΕΝΑ ΕΠΑΘΕΙΟ ΤΡΩΠΟ ΝΑ ΑΠΟΚΛΑΨΗ ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ.

ΜΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ, ΩΠΩΣ ΕΙΧΕ ΦΑΝΤΑΣΘΗ. ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΤΟ ΕΝΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ ΧΤΥΠΗΣΕ ΜΕ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΕΠΕΣΕ ΑΝΑΤΟΔΟΝΟΥΣΙΜΟ ΑΠΑΝΩ ΣΤΑ ΣΚΟΠΙΔΙΑ.

—ΜΠΑ, ΚΑΤΟΙΟΣ ΞΟΓΡΑΦΟΣ ΞΕΧΑΣΕ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΤΟΥ, ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΗΚΕ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ.

ΣΤΗΝΩΣΕ ΛΟΙΠΟΝ ΑΠΟ ΚΑΤΩ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΑΔΙΑΦΟΡΟ, ΜΑ ΤΟΥ ΉΚΑΝΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΕΝΤΥΠΩΣΙ ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΚΑΙ ΤΟΥΡΕΡΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.

—ΜΠΡΑΒΟ! ΉΚΑΝΕ ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΜΟ. ΘΑ ΕΛΕΓΕ ΚΑΝΕΙΣ ΘΥ...

ΚΑΙ ΦΩΝΑΞΕ Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΔΕΛΦΟ ΤΟΥ.

—ΓΙΑ ΚΥΨΤΑ... ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΘΜΟΙΑ ΜΕ...

—ΝΑΙ! ΕΙΝΕ ΘΜΟΙΑ! ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΑΛΛΟΣ.

—"ΕΠΕΙΤΑ ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΗΚΕ:

—ΜΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ! ΕΙΣΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣ!... ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΛΟΙΠΟΝ ΟΤΙ ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ, ΕΤΟΙ, ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΘΟΔΕΜΕΝΑ, ΜΟΝΟΝ ΤΗΣ; ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΑΦΡΟΣΑ, ΦΙΛΕ ΜΟΥ, ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΗ ΑΦΡΟΣΑ!...

—ΚΑΙ ΩΜΩΣ, ΉΚΑΝΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ, ΔΕΚΑ ΔΙΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΝ ΉΒΛΕΠΑ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ. ΕΙΝΕ Η ΙΔΙΑ, ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΣΚΑΨΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΑΛΙΟ ΞΥΛΟ... ΠΡΕΤΕΙ ΝΑ ΤΗ ΔΕΙΞΩ ΣΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ...

—ΑΝΕΒΗΚΕ ΛΟΙΠΟΝ ΔΥΟ ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΠΗΞΕ Σ' ΕΝΑ ΓΡΑΦΕΙΟ.

—ΚΥΡΙΕ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑ, ΕΙΠΕ, ΒΟΗΘΙΑ ΕΝΑ ΤΑΜΠΛΩ ΚΑΘΩΣ ΣΚΟΠΙΣΤΑ, ΕΔΩ ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΩΡΑ. ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΙΝΕ ΕΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΩ ΠΟΤΕ ΠΙΣΩ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

Ο ΛΑΝΓΚΡΟΝΙ ΚΥΤΑΞΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ ΜΕ ΜΑΤΙΑ ΘΡΑΝΟΝΙΧΤΑ ΑΠΟ ΚΑΤΑΠΛΗΞΙ:

—ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΑ, ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ! ΦΩΝΑΞΕ ΤΕΛΟΣ.

ΠΟΙΟ ΜΑΘΗΤΗ ΤΟΥ "ΕΝΓΚΟ, ΔΙΧΩΣ ΑΛΛΑ...

—ΠΟΥ ΤΗΝ ΒΟΗΘΗΣΕ;

—ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ...

—"Ε, ΛΟΙΠΟΝ, ΠΗΓΑΝΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙ ΕΚΕΙ ΠΕΡΑ. ΚΑΙ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΑΡΧΩΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕΙ, ΑΡΧΑΞΕ ΤΟΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΚΑ!... ΘΑ ΤΟΝ ΜΑΘΩ ΕΓΩ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΙΩ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ...

ΜΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΠΗΓΕ ΝΑ ΞΑΝΑΪΤΕ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ. "ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΝ ΞΕΚΙΝΕ ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΦΥΛΑΓΕ ΤΙΣ ΣΚΟΠΙΣΕΣ ΤΟΥ. ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΡΩΤΟ, ΜΕ ΤΟ ΒΑΡΥ ΠΟΔΙ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΠΑΤΗΣΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΉΚΑΝΕ ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ. "ΕΠΕΙΤΑ, Μ' ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ, ΤΗΝ ΞΕΚΙΝΕ ΣΤΟΝ ΤΕΝΕΚΕ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΔΙΩΝ.

ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΑΤΙ Η «ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ» ΔΕΝ ΘΑ ΒΡΕΘΗ ΠΟΤΕ ΠΙΣΩ!

—ΝΑΙ, ΤΙ ΣΟΥ ΕΛΕΓΑ; ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ! ΘΑ ΉΝΕ ΠΕΡΙΠΟΥ ΤΟ 1850, ΑΠΟ ΚΑΤΟΙΟ ΓΑΛΛΟ. "ΑΠΟ ΚΑ-

ΠΡΕΤΕΙ ΝΑ ΤΟ ΔΩΣΟΙΜΕ ΠΙΣΩ...

—ΚΑΝΕ ΔΕΙ, ΘΕΛΕΙΣ, ΎΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΟΥ, ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΤΡΕΛΛΟΣ. ΕΙΣΑΙ Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΜΟΥ. ΜΑ ΘΣΟ ΞΩ ΑΚΩΜΗ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ ΔΕΝ ΘΑ ΒΥΘ ΑΠΟ ΔΩ ΜΕΣΑ...

ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΡΦΩΜΕΝΑ ΣΤΟ ΓΛΥΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ «ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑ»...

Ο "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΠΑΡΧΕΡ ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ. ΕΙΝΕ ΚΑΤΟΧΟΣ ΜΙΑΣ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΥ ΑΞΙΑΣ. ΜΑ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΚΛΕΨΜΕΝΟΥ ΤΑΜΠΛΩ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΙΝΕ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟ. ΤΙ ΉΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΗ ΛΟΙΠΟΝ; ΣΕ ΛΙΓΟ ΟΙ «ΕΙΔΙΚΟΙ», ΘΑ ΞΕΤΑΣΟΥΝ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ, ΩΠΩΣ ΕΙΝΕ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΣΤΙΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΕΣ ΚΑΙ Θ' ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΗΝ ΚΛΟΠΗ.

—ΡΟΥΕΛ, ΉΚΑΝΕ Ο ΣΕΡ "ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ. ΘΑ ΤΗΝ ΡΩΣΩ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ, ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΗ «ΠΑΡΘΕΝΟ»...

σμα ότι εκείνος μου έπαιξε το άσχημο αυτό παιχνίδι...

—Μα δεν πρέπει να ξεχνάτε, ευγενέστατε, ότι μπήκατε σχεδόν σαν κλέφτης στο σπίτι του και ότι είχε το δικαίωμα...

—Ναί, είχε το δικαίωμα να με τιμωρήσει... Η τιμωρία, όμως, που ζήτησε να μου επιβάλει, ήταν δυσανάλογη, προς το μέγεθος του παραπτώματός μου... Έχω μάλλον την εντύπωση ότι ζήτησε να με ξεκάνει, επειδή έμαθα, μέσα στο σπίτι του, πράγματα που δεν έπρεπε να μάθω... Α! αυτός ο Φραγκίσκος δεν μου είνε διόλου συμπαθητικός... Μου φαίνεται ότι δεν θα πάω να αναλάβω υπηρεσία κοντά του...

—Έσείς δεν θα μπητε στην υπηρεσία του κόμητος, αλλά του πατέρα του! Επέμεινε ο Λανγκρόνι.

—Ναί, δεν σοδ λέω... Ψιθύρισε ο Μοντωμπάν. Ωστόσο, διατάζω ακόμα να λάβω μια δριστηκή απόφαση... Θα δώ, θα σκεφτώ...

—Είπε καιρός πειά να συλλογισθίτε και την οικονομική μας κατάσταση... Πρέπει να λάβετε στα σοβαρά υπ' όψει σας ότι μας μένουν τριακόσιες μονάχα λίρες...

—Είσαι βέβαιος γι' αυτό; φώναξε ο Μοντωμπάν.

—Κάτι παραπάνω και από βέβαιος...

—Περίεργο! Πολύ περίεργο! Φαίνεται ότι η σακκούλα σου θα είναι μαγεμένη, γιατί διαρκώς αδειάζει και διαρκώς γεμίζει!

—Τί... τί θέλετε να πείτε; τραύλισε ο Λανγκρόνι.

—Θέλω να πώ ότι εσύ ο ίδιος μου είπες χτές πως δηλαδή η περιουσία μας είναι διακόσιες λίρες. Σήμερα, όμως, παρ' όλα τα έξοδα που κάναμε — εγώ, μάλιστα, αγόρασα την καινούργια στολή που φοράω τώρα — έχουμε περισσότερα απ' όσα είχαμε χτές! Μπορείς να μου εξηγήσεις αυτό το μυστήριο;

Ήταν αλήθεια ότι ο Μοντωμπάν φορούσε κεινή τη μέρα καινούργιο φόρεμα, το οποίο είχε αγοράσει το πρωί ο Λανγκρόνι. Όσο για το «μυστήριο» του άκένωτου βαλαντινού του Λανγκρόνι, ο άναγνώστης θα κατάλαβε ότι ο πιστός υπηρέτης είχε προσθέσει στη σακκούλα το ποσόν που του έδωσε η Άλκιντόρ, για να τον ανταμείψει για τις υπηρεσίες του. Μα ο Λανγκρόνι είχε κάθε λόγο να μη θέλει να φανερώσει στον κύριο του την προέλευση του μικρού θησαυρού του... Και αποκρίθηκε με προσηλωτή αδιαφορία:

—Θα σας εξηγήσω, ευγενέστατε. Έκανα, με τα χρήματά σας, μια δουλειά, ή οποία διπλασίασε τα κεφάλαιά μας... Ο Μοντωμπάν ικανοποιήθηκε ή, τουλάχιστον, προσποιήθηκε ότι φάνηκε ικανοποιημένος από αυτήν την άπάντησι.

—Αν εξακολουθήσεις, είπε, τις επικερδείς αυτές επιχειρήσεις, θα είσαι πλούσιος ύστερ από λίγο καιρό και ίσως να

έρθη μία μέρα που δεν θαχω πειά ανάγκη να εργαστώ για να ζήσουμε...

—Ας μη προδικάζουμε το μέλλον! αποκρίθηκε ο Λανγκρόνι. Και, στο μεταξύ, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι να φροντίσουμε για το παρόν και... να πάτε να παραδώσετε στον καρδινάλιο της Λωρραίνης τη συστατική επιστολή του πατέρα σας... Είμαστε σύμφωνοι;

Ο Μοντωμπάν κοινοστάθηκε για μία στιγμή.

—Τό κάτω-κάτω της γραφής, ίσως να έχω δίκιο ο Λανγκρόνι! είπε με το νου του. Έγώ δεν θα μπώ στην υπηρεσία του Φραγκίσκου ντε Γκιζ, αλλά του πατέρα του, του δουκό Κλαυδίου ντε Γκιζ... Κι' εγώ...

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Οι δυο αγαπημένοι αστερές στο κοινό των Άθωνων, Λιλίαν Χάρβεϊ και Βίλλυ Φρίτς

λου, δεν πρέπει νάχω παράπονα κατά του κόμητος... Η αλήθεια είναι ότι δοκίμασε να με πείσει σ' ένα υπόγειο του μεγάρου του... Φταίω, όμως, κι' εγώ αφού μπήκα στο σπίτι του σαν κλέφτης! Είπε φιλόδοξος, υπερβολικά φιλόδοξος... μα αυτό δεν είναι εγκλημα... Και ως μη ξεχνώ ότι δεν έχω στά χέρια μου καμιά απόδειξη πως ο κόμης θέλει το κακό του βασιλέως... Και αν ακόμα συνέβαινε κάτι τέτοιο, ο βασιλέως δεν έχει τη δύναμη να υπερασπιστή μόνος του τον έαυτό του;... Ναί, εγώ φταίω για όλα αυτά... Έγώ που έχω την καταραμένη μαγία να χάνω παντού τη μύτη μου...

Και ο ιππότης συνέχισε υπηλόφωνα:

—Σου υπόσχομαι, Λανγκρόνι, να πάω αυτές τις μέρες να ξεχειρίσω στον καρδινάλιο της Λωρραίνης την επιστολή του πατέρα μου...

Και, αφού έδωσε στον ευχαριστημένο υπηρέτη του την επίσημη αυτή υπόσχεσι, σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε και στάθηκε μπρος στο παράθυρο, σ' ετρόπο ώστε να διακρίνη τί γίνεται έξω, χωρίς να τον βλέπουν.

Τα πρώτα πρόσωπα που είδε στο δρόμο, ήταν δυο σύζευεις, οι οποίοι κουβένταζαν με την κυρά Άγκνατ.

Οι σύζευεις αυτοί ήταν ο κόμης ντε Σαιντ-Αντρέ και ο

νέρβουν από το μεθύσι τους.

Φταρνίστηκαν, τεντώθηκαν, σηκώθηκαν όρθιοι κι' έρριξαν γύρω τους κατάπληκτα βλέμματα.

—Πού βρισκόμαστε; βρυχήθηκε ο Τιμπώ.

—Τι μας συνέβη; ρώτησε και ο Λουμπέν.

Δεν θυμόντουσαν πειά τί είχαν συμβεί.

Αφού κυττάχτηκαν καλά μεταξύ τους, αποφάσισαν να επιθεωρήσουν προσεκτικότερα το περιβάλλον. Και όταν κατάλαβαν πού βρισκόντουσαν, όταν ανεγνώρισαν την ερημική τοποθεσία, πετάχτηκαν όρθιοι κι' άρχισαν να φωνάζουν ταυτοχρόνως:

—Ύψιστε Θεέ! Περάσαμε τη νύχτα μας σ' αυτό το δρόμο!

—Ένα δυνατό ρίγος τους συγκλόνισε, με τη σκέψη ότι είχαν διατρέξει ένα μεγάλο κίνδυνο, ενώ κοιμόντουσαν ήσυχοι και άμεριμνοι.

—Είπε θαύμα πως δεν πάθαμε τίποτα! αναστέναξε ο Τιμπώ.

—Μας φύλαξαν ο Χριστός και ή Παναγία! ψιθύρισε με κατάνυξι ο Λουμπέν.

—Δόξα σοι ο Θεός! είπαν και οι δυο καλόγηροι μαζί, κάνοντας το σταυρό τους.

Ωστόσο, δεν αποφάσιζαν ακόμα να φύγουν από κείνα τα μέρη. Διαισθανόντουσαν και οι δυο ότι δεν ήταν δυνατό να είχαν περάσει όλη τη νύχτα τους ξεπλωμένοι μπρος στον τοίχο. Και προσπαθούσαν να θυμηθούν τί άλλα περιστατικά είχαν μεσολαθήσει.

—Έχω την υπόνοια ότι μπήκαμε μαζί σ' αυτό το μέγαρο! φώναξε ξαφνικά ο Λουμπέν, αγωνιζόμενος να συγκεντρώσει τις αναμνήσεις του.

—Και ότι ήρθαμε σ' κάποια σύγκρουσι μ' αυτόν τον διαβόλεμένο Μοντωμπάν! συμπλήρωσε ο Τιμπώ.

—Τού άνοιξαμε την πόρτα του υπογείου, στο οποίο τόν είχαν φυλακίσει...

—Κι' εκείνος το έβαλε σ'α πόδια, αφού δοκίμασε πιο μπροστά να μας στραγγαλίσει...

—Κι' έτσι χάσαμε και τις δεκαπέντε χιλιάδες λίρες, την άμοιρή του πρεβότου!

—Δεν χάσαμε ολόκληρο το ποσόν αυτό, γιατί μου φαίνεται ότι ο αφοριμένος μας έδωσε στον καθένα από ένα χρυσό νόμισμα...

Οι δυο μοναχοί έψαξαν τις τσέπες τους και όταν βεβαιώθηκαν ότι είχαν ακόμα τα χρυσά νομίσματα, χαμογέλασαν από ευχαρίστησι.

—Και ύστερα; Τι συνέβη ύστερα, αδελφέ Λουμπέν; Τι κάναμε ύστερ από την αναχώρησι αυτού του σατανά;

—Ύστερα, αδελφέ Τιμπώ, πεινούσαμε και διψούσαμε τόσο πολύ από τη σιγή, ώστε πήγαμε στην κουζίνα και ταίπησαμε...

—Αδειάζοντας και μερικά

μπουκάλια κρασί...

Οι δυο καλόγηροι καταλάθαν πειά ότι είχαν γίνει τύφλα στο μεθύσι και ότι δεν θα μπορούσαν ποτέ να θυμηθούν τί είχαν κάνει υπό διαστήμα που το μυαλό τους ήταν θολωμένο από το κρασί. Έπειδή, όμως, δεν θα ήθελαν ν' αναγνωρίσουν ότι μεθύσανε, θεώρησαν προτιμώτερο να δώσουν μιά άλλη εξήγησι όλων αυτών των αξιοπερίεργων φαινομένων:

—Φαίνεται ότι θα μας έκαναν μάγια!...

Και ξεκίνησαν να φύγουν. Ο Τιμπώ τράβηξε μπροστά. Πριν όμως προφτάσει να κάνει μερικά βήματα, άκουσε το Λουμπέν να βγάζει μιά κραυγή τρόμου.

—Κύριε των δυνάμεων!... Τί είναι αυτό που έχεις από πίσω σου, αδελφέ μου;...

—Όταν, όμως, έφτασαν μπρος στο μέγαρο, κοινοστάθηκαν για μιά στιγμή και κυττάχτηκαν με άπορία και άμηχανία.

—Τί θα πούμε στον έκλαμπρότατο; Τού κάκου έσπασαν τ' κεφάλι τους για να βρούνε τί θα έλεγαν στον καρδινάλιο.

—Ας ελπίσουμε, είπε, τέλος, ο Λουμπέν, ότι ο Θεός θα μας στείλει καμιά καλή έμπνευσι για να βρούμε από τη δύσκολη αυτή θέσι...

—Έκ' αναν τον σταυρό τους και μήκ' αναν στην αλήθεια του μεγάρου.

—Ύστερ από λίγο, υποκλινόντες ούσαν με σεβασμό μπρος στον καρδινάλιο.

—Αυτή είναι και ή δική μου γνώμη! βρυχήθηκε ο Λουμπέν.

Οι δυο μοναχοί πίστευαν ειλικρινά αυτή τη φορά ότι τους έκαναν μάγια. Και άρχισαν να σταυροκοπούνται και να λένε διάφορα ξόρκια, βέβαια ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα εξαφανίζοντο τα κόκκινα φεγγάρια. Μα όταν έρριξαν ένα βλέμμα πίσω τους και είδαν ότι τα φεγγάρια εξακολουθούσαν να είναι ραμμένα στο ράσο τους, παρ' όλα τα σταυροκοπήματα και τα ξόρκια, τα χρειάστηκαν για καλά...

—Τί θα κάνουμε τώρα; ωλάυζε ο Τιμπώ. Δεν μπορούμε να εμφανιστούμε στους δρόμους σ' αυτά τα χάλια...

—Τα παιδιά θα μας πετροβολήσουν!

—Θ' άτιμαστούμε!...

—Και μαζί μας θ' άτιμαστή και ολόκληρη ή εκκλησία!

Και οι δυο καλόγηροι έμειναν ακίνητοι και άμλητοι, συντριμμένοι από το βάρος της συμφοράς που τους βρήκε...

Τέλος, ο Λουμπέν, τού οποίου το μυαλό έκοβε οποσδήποτε περισσώτερο, είχε ξαφνικά μιά καλή έμπνευσι.

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όχι, έκλαμπρότατε. Τό πρόσωπο του διαδόχου ήταν

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όταν, όμως, έφτασαν μπρος στο μέγαρο, κοινοστάθηκαν για μιά στιγμή και κυττάχτηκαν με άπορία και άμηχανία.

—Τί θα πούμε στον έκλαμπρότατο; Τού κάκου έσπασαν τ' κεφάλι τους για να βρούνε τί θα έλεγαν στον καρδινάλιο.

—Ας ελπίσουμε, είπε, τέλος, ο Λουμπέν, ότι ο Θεός θα μας στείλει καμιά καλή έμπνευσι για να βρούμε από τη δύσκολη αυτή θέσι...

—Έκ' αναν τον σταυρό τους και μήκ' αναν στην αλήθεια του μεγάρου.

—Ύστερ από λίγο, υποκλινόντες ούσαν με σεβασμό μπρος στον καρδινάλιο.

—Αυτή είναι και ή δική μου γνώμη! βρυχήθηκε ο Λουμπέν.

Οι δυο μοναχοί πίστευαν ειλικρινά αυτή τη φορά ότι τους έκαναν μάγια. Και άρχισαν να σταυροκοπούνται και να λένε διάφορα ξόρκια, βέβαια ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα εξαφανίζοντο τα κόκκινα φεγγάρια. Μα όταν έρριξαν ένα βλέμμα πίσω τους και είδαν ότι τα φεγγάρια εξακολουθούσαν να είναι ραμμένα στο ράσο τους, παρ' όλα τα σταυροκοπήματα και τα ξόρκια, τα χρειάστηκαν για καλά...

—Τί θα κάνουμε τώρα; ωλάυζε ο Τιμπώ. Δεν μπορούμε να εμφανιστούμε στους δρόμους σ' αυτά τα χάλια...

—Τα παιδιά θα μας πετροβολήσουν!

—Θ' άτιμαστούμε!...

—Και μαζί μας θ' άτιμαστή και ολόκληρη ή εκκλησία!

Και οι δυο καλόγηροι έμειναν ακίνητοι και άμλητοι, συντριμμένοι από το βάρος της συμφοράς που τους βρήκε...

Τέλος, ο Λουμπέν, τού οποίου το μυαλό έκοβε οποσδήποτε περισσώτερο, είχε ξαφνικά μιά καλή έμπνευσι.

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όχι, έκλαμπρότατε. Τό πρόσωπο του διαδόχου ήταν

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όταν, όμως, έφτασαν μπρος στο μέγαρο, κοινοστάθηκαν για μιά στιγμή και κυττάχτηκαν με άπορία και άμηχανία.

—Τί θα πούμε στον έκλαμπρότατο; Τού κάκου έσπασαν τ' κεφάλι τους για να βρούνε τί θα έλεγαν στον καρδινάλιο.

—Ας ελπίσουμε, είπε, τέλος, ο Λουμπέν, ότι ο Θεός θα μας στείλει καμιά καλή έμπνευσι για να βρούμε από τη δύσκολη αυτή θέσι...

—Έκ' αναν τον σταυρό τους και μήκ' αναν στην αλήθεια του μεγάρου.

—Ύστερ από λίγο, υποκλινόντες ούσαν με σεβασμό μπρος στον καρδινάλιο.

—Αυτή είναι και ή δική μου γνώμη! βρυχήθηκε ο Λουμπέν.

Οι δυο μοναχοί πίστευαν ειλικρινά αυτή τη φορά ότι τους έκαναν μάγια. Και άρχισαν να σταυροκοπούνται και να λένε διάφορα ξόρκια, βέβαια ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα εξαφανίζοντο τα κόκκινα φεγγάρια. Μα όταν έρριξαν ένα βλέμμα πίσω τους και είδαν ότι τα φεγγάρια εξακολουθούσαν να είναι ραμμένα στο ράσο τους, παρ' όλα τα σταυροκοπήματα και τα ξόρκια, τα χρειάστηκαν για καλά...

—Τί θα κάνουμε τώρα; ωλάυζε ο Τιμπώ. Δεν μπορούμε να εμφανιστούμε στους δρόμους σ' αυτά τα χάλια...

—Τα παιδιά θα μας πετροβολήσουν!

—Θ' άτιμαστούμε!...

—Και μαζί μας θ' άτιμαστή και ολόκληρη ή εκκλησία!

Και οι δυο καλόγηροι έμειναν ακίνητοι και άμλητοι, συντριμμένοι από το βάρος της συμφοράς που τους βρήκε...

Τέλος, ο Λουμπέν, τού οποίου το μυαλό έκοβε οποσδήποτε περισσώτερο, είχε ξαφνικά μιά καλή έμπνευσι.

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όχι, έκλαμπρότατε. Τό πρόσωπο του διαδόχου ήταν

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όχι, έκλαμπρότατε. Τό πρόσωπο του διαδόχου ήταν

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όταν, όμως, έφτασαν μπρος στο μέγαρο, κοινοστάθηκαν για μιά στιγμή και κυττάχτηκαν με άπορία και άμηχανία.

—Τί θα πούμε στον έκλαμπρότατο; Τού κάκου έσπασαν τ' κεφάλι τους για να βρούνε τί θα έλεγαν στον καρδινάλιο.

—Ας ελπίσουμε, είπε, τέλος, ο Λουμπέν, ότι ο Θεός θα μας στείλει καμιά καλή έμπνευσι για να βρούμε από τη δύσκολη αυτή θέσι...

—Έκ' αναν τον σταυρό τους και μήκ' αναν στην αλήθεια του μεγάρου.

—Ύστερ από λίγο, υποκλινόντες ούσαν με σεβασμό μπρος στον καρδινάλιο.

—Αυτή είναι και ή δική μου γνώμη! βρυχήθηκε ο Λουμπέν.

Οι δυο μοναχοί πίστευαν ειλικρινά αυτή τη φορά ότι τους έκαναν μάγια. Και άρχισαν να σταυροκοπούνται και να λένε διάφορα ξόρκια, βέβαια ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα εξαφανίζοντο τα κόκκινα φεγγάρια. Μα όταν έρριξαν ένα βλέμμα πίσω τους και είδαν ότι τα φεγγάρια εξακολουθούσαν να είναι ραμμένα στο ράσο τους, παρ' όλα τα σταυροκοπήματα και τα ξόρκια, τα χρειάστηκαν για καλά...

—Τί θα κάνουμε τώρα; ωλάυζε ο Τιμπώ. Δεν μπορούμε να εμφανιστούμε στους δρόμους σ' αυτά τα χάλια...

—Τα παιδιά θα μας πετροβολήσουν!

—Θ' άτιμαστούμε!...

—Και μαζί μας θ' άτιμαστή και ολόκληρη ή εκκλησία!

Και οι δυο καλόγηροι έμειναν ακίνητοι και άμλητοι, συντριμμένοι από το βάρος της συμφοράς που τους βρήκε...

Τέλος, ο Λουμπέν, τού οποίου το μυαλό έκοβε οποσδήποτε περισσώτερο, είχε ξαφνικά μιά καλή έμπνευσι.

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όχι, έκλαμπρότατε. Τό πρόσωπο του διαδόχου ήταν

—Τό μόνο που μας μένει να κάνουμε, είπε στον Τιμπώ, είναι να θυσιάσουμε ένα από τα δυο χρυσά νομίσματά μας και ν' αγοράσουμε καινούργια ράσα.

—Ξέρω έδω κοντά, στην πλατεία Μωμπέρ, ένα που πουλάει παλιά ρούχα! Ας πάμε να τον βρούμε...

Και οι δυο σύντροφοι διευθύνθηκαν, τρέχοντας, προς την πλατεία Μωμπέρ, μπήκανε με την ίδια βιασύνη — για να μη τους αντίληφθ' κανείς — στο κατάστημα παλιών ρούχων, και ύστερ από λίγο έβγαλαν με άλλα ράσα και με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ικανοποίησι. Και τράβηξαν, περήφανοι και καμαρωτοί, για το μέγαρο Κλυνύ, όπου έμενε ο προσητάμενός τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης.

—Όχι, έκλαμπρότατε. Τό πρόσωπο του διαδόχου ήταν

Η ΜΑΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΟΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο άνθρωπος που δεν έφυγε ποτέ από το σπίτι του. Το ρεκόρ της οικονομίας του ντυσίματος. Το μικρότερο επώνυμο του κόσμου. Η γυναίκα με τα τρίδυμα. Ο «άνθρωπος» με το λαστιχένιο πρόσωπο, κλπ. κλπ.

Η αθλητική έφημερίς και τα περιοδικά του Παλιού και του Νέου Κόσμου δημοσιεύουν κάθε τόσο τις φωτογραφίες των διασημότητων που έχουν κάνει παράξενους ρεκόρ. Είτε είναι άνθρωποι με το πιο μικρό επώνυμο: "Ας μās επιτραπεί να σας τον παρουσιάσουμε. Είναι ένας κάτοικος της Καλλιφρονίας και ονομάζεται Μπέρντλεϊ Χ. Μάλισσα: Χ! (Και συλλογίζεται κανείς ότι υπάρχουν συμπατριώτες μας, από την Πελοπόννησο συνήθως, που έχουν επώνυμο μαζών σαν σιδηρόδρομο...) Μά να και μια δημοφιλής και νεαρή Αμερικανίδα, η «μίσση» Φάνη Σουλτσμπουργκ που κατέρριψε από μινός το ρεκόρ της μητρότητος! Είναι μόλις 18 χρονών κι' όσος έχει έννεα χαριτωμένα παιδιά! Πώς έγινε αυτό το θαύμα; "Ε, όταν μια γυναίκα έχει την άγγυια να κάνει διαρκώς τριδύμα!

Καιρός είναι τώρα να σας παρουσιάσουμε και τον ασχημότερο άνθρωπο του κόσμου, τον "Αγγιλο Τόμας Ρίτσαρσον. Ο "τζέντλεμαν αυτός είναι γνωστός ως «ο άνθρωπος με το λαστιχένιο πρόσωπο». Χωρίς να κάνει παραδειγματικό χάριν, την παραμικρή προσπάθεια, ανεβάζει το πηγούνι του στο... μέτωπό του, εξαφανίζει τη... μύτη του, παρουσιάζει αποχρηστικά τα χαρακτηριστικά του και πλαταίνει ή σφουγγώνει το πρόσωπό του κατά βούλησιν. Ο Τόμας Ρίτσαρσον... καταπλήσσει το κοινό των μουζέ-χάλ του Λονδίνου που τρέχει για να τον θαυμάσει κι' έχει σχηματίσει με τις αποχρηστικές γραμμάτσες του μια κολοσσική περιουσία.

Είπε γνωστό ότι οι μόνοι άνθρωποι που τριφυλοποιούν στην Ευρώπη τα έστιατόρια είναι οι... "Ελληνες. Για να πουν ότι έφαγαν καλά, θέλουν τουλάχιστον μισή δεκά φρούτα στο φαγητό τους. Το ψωμί όμως δεν υπολογίζεται στον λογαριασμό των έστιατορίων κι' έτσι οι ξενοδόχοι, όταν καταλάβουν ότι οι πελάτες τους μιλούν ελληνικά, τους κυττάζουν με στραβό μάτι. Παρά όλα αυτά δεν είναι οι "Ελληνες που έχουν το ρεκόρ της ενομοφαγίας. Αυτό το έχει ο Λιγύτιος Χασσάν Φάκισ, ο οποίος μπορεί να καταβροχθίσει σ' ένα μονάχα γεύμα του 60 ψωμάκια! "Αν πιστέψουμε μάλιστα τις εφημερίδες του Καίρου, ο Χασσάν Φάκισ στοιχημάτισε κάποτε με τον φίλο του Χουσεΐν-έλ-Αντίς να φάει ένα ζευγάρι... παπούτσια! Και τα κατάφερε μια χαρά... Σας φαίνεται άπιστο; Και σε μας το ίδιο...

Όσο τώρα για το ρεκόρ του

Οι Μαυροβουνιώτες, οι γενναίοι αυτοί ορεοσίτες και σύμμαχοί μας στους Βαλκανικούς πολέμους του 12, λατρεύουν ως έθνη-χόη-ρωας ένα ανδρόγυνο Ιταλών, που αγωνίστηκαν και σκοτώθηκαν μαζί πριν από πενήτα χρόνια, πολέμοντας κατά των Τούρκων για την ανεξαρτησία του μικρού αυτού Κράτους. Μά πως θρέθηκαν ο Μπρουνόρο και η Κιάρα Μπόνα από την ειδική και γελαστή Ιταλία στον άγριο αυτόν ξεριμώτοπο που λέγεται Μαυροβούνι; Την Ιστορία αυτή, μια από τις θραυότερες ερωτικές ιστορίες των αιώνων, θα σας αφηγηθούμε σήμερα...

Στα 1470, ζούσε σ' ένα χωριό χωριά, σε μια επαρχία της βορεινής Λομβαρδίας, μια όμορφη τσιπανό-πουλα, μια ρωμαλέα κοπέλλα με κατακόκκινα μαλλιά, με δλοστοργικά γέλια μπράτσα και με μεγάλα μάτια που πετούσαν φωτιές. Η Κιάρα Μπόνα — έτσι λεγόταν αυτή η τσιπανόπουλα, — ζούσε μαζί με τους γονείς της. "Εβρανε τα πρόβατά της, άμειγε τις κατσίκες της και ή ζωή της περνούσε ήρεμη και γαλήνια, σαν τα νερά του μικρού ποταμού που χωρίζει το χωριό της στα δύο...

Μια μέρα του Απριλίου, την ώρα που ο ήλιος άρχισε να βασιλεύει, η Κιάρα, η οποία καθότανε στον ισκίο ενός δέντρου, σηκώθηκε για να μαζέψει τα πρόβατά της και να τα πάει στη στάλη.

Ξαφνικά, όμως, ένας ωραίος άξιωματικός παρουσιάστηκε μπροστά της, καθάλα σ' ένα περφόνο άλογο. Η Κιάρα ένοιωσε το αίμα της να κυλά από γοργά στις φλέβες της και κάρφωσε τα βλέμμά της στον περφόνο καβαλλάρο, με άνωπλοκο θαυμασμό.

Ο νέος την πλησίασε θαρρετά

Ένα σφοδρό περιεχόμενο, πολλές από τις οποίες εξιστόρησε στην οικογένεια Μπόνα. Η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβουν. "Όταν νόησε, ο οικοδεσπότης πρότεινε μόλις του στον άξιωματικό να τον φιλοξενήσουν εκείνη την νύχτα στο φτωχικό τους. Και ο Μπρουνόρο δέχτηκε αμέσως, χωρίς να ξαναγνώση τον Μπόνα να επαναλάβει την πρόσκλησή του.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν ο άξιωματικός πήγε στον σταύλο για να σελλώσει το άλογο του, όρισε την Κιάρα να καθαρίσει το έσο.

—Τι κάνεις αυτό; ρώτησε ο Μπρουνόρο τη νέα, συνηνήμενος από την προθυμία της.

—Α! τίποτα ψεύδους ή Κιάρα, ταράμενη. "Εοθα να καθαρίσω λίγο το έσο, επειδή είναι καμία να βλεπής ένα έσο τόσο ωραίο λασιωμένο...

Ο λογαγός πλησίασε την τσιπανόπουλα, χαμογελώντας, και της έπιασε το χέρι. "Απεναντίας, έδειχνε με τη στάση της ότι ή τούλη του άξιωματικού δεν της ήταν διόλου δυσάρεστη. Ο Μπρουνόρο ξεθαρεύτηκε και είπε:

—Δεν ξέρω τον δρόμο για το Σόντριο... Μήπως θα μπορούσες να μ' οδηγήσεις εσύ, Κιάρα;

—Εύχαριστως, λογαγέ μου, αποχρίθηκε η τσιπανόπουλα, με άνωπλοκη χαρά.

—Ανέβα, λοιπόν, στο καπούλια του αλόγου μου, για να μη κάνης τόσο δρόμο με τα πόδια.

Και την βοήθησε ο ίδιος ν' ανέβη στο έσο.

—Κρατήσου καλά, έξικολούθησε, και μη φοβάσαι...

—Έννοια σου και δεν φοβάμαι...

Ξεπήδησαν και, ύστερ' από λίγο, βρισκόντουσαν μπρος σ' ένα μικρό δάσος.

—Θέλεις να κατεβούμε να ξεκουραστούμε λίγο; ρώτησε ο Μπρουνόρο την Κιάρα.

—Θέλω!

Ο άξιωματικός την πήρε στην αγκαλιά του και την μετέφερε στο δάσος... Και όταν, σε μια στιγμή, κόλλησε τα χείλη του στο στόμα της, σ' ένα θερμό, παράφορο φίλι, η Κιάρα λιποθύμησε σχεδόν μέσα στο σιτάδα μπράτσα του Μπρουνόρο και δεν δοκίμασε διόλου να ξεφύγει από το αγκάλασμά του.

Οι πρώτοι ερωτικοί δροκοι τους της.

Μια μέρα, ο δούξ του Μιλάνου παρασηφόμενος από τις εισηγήσεις μερικών αντιπάλων του Μπρουνόρο, έταξε να φιλοξενήσει τον άξιωματικό, με την κατηγορία ότι σπονιο-τούσε έναντιόν του.

Στη δύσκολη αυτή περίπτωση, η Κιάρα έδειξε για μια ακόμα φορά τη μεγαλοψυχία της, την άφοβότητά της στο σύζυγό της — γιατί παραλείψουμε να σας πούμε ότι είχαν κάνει στο μεταξύ τους γάμο; τον, χωρίς έννοια ατ' όλης... Και η γυναίκα αυτή άρχισε να γυρνά μόνη της σ' όλη την Ιταλία, μαζεύοντας από διάφορους ισχυρούς συστάσεις και παρακλήσεις στον δούκα του Μιλάνου για να φανούν έπειτα απέναντί του Μπρουνόρο.

Τα διαβήματα της υπομονετικής αυτής γυναίκας είχαν καλά αποτελέσματα.

Ο Σφόρτσα, βλέποντας ότι τόσο και τόσο σημαντικά πρόσωπα ενδιαφέρονται για τον Μπρουνόρο, άποφάσισε για να μη τα δυσαρεστήσει, ν' αφήσει ελεύθερο τον άξιωματικό και να του ξαναδώσει τη θεία που είχε πείρα στο στρατεύμα.

Μά ο Μπρουνόρο δεν ήθελε πια να μείνει άλλο στην πατρίδα του, στην οποία είχε δοκιμάσει τόσες άπογοητεύσεις.

Και, παίρνοντας μαζί του την γυναίκα του, ντυμένη πάντοτε στρατιωτικά, κατέβηκε στο Μαυροβούνι, το μικρό αυτό αλλά ήρωικό Κράτος, που αγωνιζότανε τότε κατά της Τουρκίας για ν' ανακτήσει την ελευθερία του. Και ύστερα από λίγον καιρό, ο Μπρουνόρο και η Κιάρα πέθαναν μαζί στη διάρκεια μιας μάχης, για να τους θάψουν σ' ένα κοινό τάφο, στην κορφή ενός ψηλού βουνού, σκεπασμένου σχεδόν πάντοτε από τα σύννεφα...

Η Μαίρη Κάρλαυλ

Ο μόνος πάλι άνθρωπος που πρέπει να υπερηφανεύεται για το ρεκόρ του, είναι ο Αμερικανός Μπίνγκ Μπέρφορντ, ο «επιματιωμένος». Όλο το σώμα του είναι στιγμιαιμμένο με παράδοξα άραβικο-γίμναστα και παρουσιάζει ένα μοναδικό φαινόμενο στριμωτισμού σ' όλο τον κόσμο. Μά χάρις σ' αυτό άνωπλο το στιγμιαιμμένο δέμα του είχε μια παράδοξη περιπέτεια.

Ο Μπίνγκ Μπέρφορντ, κατά τον Ισπανο-αμερικανικό πόλεμο, στάλθηκε να πολεμήσει στις Φιλιπίνες νήσους. Έχει μια μέρα παραλαλήθηκε κι' έπεσε άναμεσα σε μια πυλή κανονιά που τον αχαιλώτισαν κι' ετοιμάστηκαν να τον ψήσουν ζωντανό. Όταν όμως τον έγδυσαν οι άνθρωπαφάγοι, είδαν το στιγμιαιμμένο δέμα του κι' άμείσως τ' έχασαν από τον τρύμο τους!

Γονάτισανε λοιπόν μπροστά του με σεβασμό, γιατί τον θεώρησαν ως την ενσάρκωση ενός θεού τους. Κι' οι στιγμιαιμμένοι Αμερικανός ανακηρύχθηκε βασιλιάς τους κι' έζησε άνάμεσά τους, ως τη μέρα που κατάφερε να ξαναγυρίσει στον πολιτισμένο κόσμο.

Τα παράδοξα ρεκόρ είναι άτελείωτα. Έχετε ποιάς είναι ο άνθρωπος με το μεγαλύτερο μoustάκι; Είναι ο Ίνδος Ντάνσερ, του οποίου τα μoustάκια έχουν μήκος ενός μέτρου! Κι' επειδή είναι άδύνατο να τα κρατάει στρεμμένα άρεμάντως, τα τυλίγει γύρω στον λαιμό του.

Ας αναφέρουμε τώρα και μερικά έκεντρονικήτα: του Χέλλιν-γουντ. Μια από αυτές είναι το ρεκόρ του γλυκύτερου φιλιού. Ο διαγωνισμός αυτός είναι κάθε χρόνο το συνταρακτικότερο γεγονός της

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΣ

(Ο τρυφερός έρωας της Κιάρας Μπόνα και του λοχαγού Μπρουνόρο)

και την ρώτησε:

—Δεν μου λές, ωραία κοπέλλα μου, το χωριό Σόντριο είναι μακριά από δό;

—Μά... θάνα μια ώρα μακριά! αποκρίθηκε η τσιπανόπουλα, τρέμοντας χωρίς να το θέλει.

—Μια ώρα! φώναξε ο άξιωματικός. Καταλαβαίνω, ότι με την πεύνα και τη διαμ που έχω δεν θα μπορέσω να κάνω τόσο δρόμο!

—Το σπίτι μας είναι κοντά... ψεύδισε η Μπόνα. "Αν θέλεις, μπορείς νάθης να σου δώσουμε να φας και να πής και να ξεκουραστής λίγο...

—Δέχομαι με μεγάλη χαρά, ωραία μου κοπέλλα, την ευγενική σου πρόσκληση.

—Χάιτε! από λίγο, η χωριάτοπουλα και ο άξιωματικός βρισκόντουσαν στο σπίτι του πατέρα της Κιάρας. Ο γέρο Μπόνα βοήθησε τον ξένο να κατέβη από το έσο του και είπε της γυναίκας του να βάλει ένα παύλο παραπάνω στο τραπέζι.

Ο έπισκέπτης συστήθηκε. Λεγόταν Μπρουνόρο και ήταν από την Πάρμα, λογαγός στο σώμα των Γενναίων. Είχε λάβει μέρος σε πολλές μάχες και είχε γνωσσει στα δύο...

Μια μέρα του Απριλίου, την ώρα που ο ήλιος άρχισε να βασιλεύει, η Κιάρα, η οποία καθότανε στον ισκίο ενός δέντρου, σηκώθηκε για να μαζέψει τα πρόβατά της και να τα πάει στη στάλη.

Ξαφνικά, όμως, ένας ωραίος άξιωματικός παρουσιάστηκε μπροστά της, καθάλα σ' ένα περφόνο άλογο. Η Κιάρα ένοιωσε το αίμα της να κυλά από γοργά στις φλέβες της και κάρφωσε τα βλέμμά της στον περφόνο καβαλλάρο, με άνωπλοκο θαυμασμό.

Ο νέος την πλησίασε θαρρετά

Ένα σφοδρό περιεχόμενο, πολλές από τις οποίες εξιστόρησε στην οικογένεια Μπόνα. Η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβουν. "Όταν νόησε, ο οικοδεσπότης πρότεινε μόλις του στον άξιωματικό να τον φιλοξενήσουν εκείνη την νύχτα στο φτωχικό τους. Και ο Μπρουνόρο δέχτηκε αμέσως, χωρίς να ξαναγνώση τον Μπόνα να επαναλάβει την πρόσκλησή του.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν ο άξιωματικός πήγε στον σταύλο για να σελλώσει το άλογο του, όρισε την Κιάρα να καθαρίσει το έσο.

—Τι κάνεις αυτό; ρώτησε ο Μπρουνόρο τη νέα, συνηνήμενος από την προθυμία της.

—Α! τίποτα ψεύδους ή Κιάρα, ταράμενη. "Εοθα να καθαρίσω λίγο το έσο, επειδή είναι καμία να βλεπής ένα έσο τόσο ωραίο λασιωμένο...

Ο λογαγός πλησίασε την τσιπανόπουλα, χαμογελώντας, και της έπιασε το χέρι. "Απεναντίας, έδειχνε με τη στάση της ότι ή τούλη του άξιωματικού δεν της ήταν διόλου δυσάρεστη. Ο Μπρουνόρο ξεθαρεύτηκε και είπε:

ZAN MERSIE

Η ΤΑΝ μιά απ' αυτές τις ξεστές, αποπνικτικές καλοκαιρινές βραδιές του Κολοράδου, που με μεγάλη δυσκολία μπορεί κανείς να αντέξει. Γι' αυτό προτιμήσαμε οι φίλοι μου κι' εγώ, να καθήσουμε απάνω στην κρύα δροσερή ταράτσα του καφενείου, παρά κάτω, μέσα στην πυκνή ατμοσφαίρα της πόλης.

Η θέα από κει ψηλά ήταν, αλήθεια, μαγευτική. Παραγγείλαμε δροσιστικά ποτά και με απόλαυση καπνίζαμε τα σιγάρα μας, ενώ συγχρόνως συζητούσαμε...

Λίγο πιο πέρα από το τραπέζι μας καθόταν ένας κακοτυμένος γέρος, με κάτασπρα μαλλιά, ο οποίος παρακολουθούσε την κουβέντα μας και δεν ξεκολλούσε το βλέμμα του από πάνω μας. 'Απόρησα με το παράξενο ύφος του και ρώτησα τους φίλους μου μήπως τον γνώριζαν.

— Όχι! απάντησε ο Νόρτον. Θαρρώ όμως πως θα είναι κανένας άγνωστος, γιατί βρή την ώρα που μιλούσαμε για το «Πάικς-Πιρ».

— Άνδρες κότες! ποτέ το θυμάμαι να καταλήξει. Θυμίζω να λέει πως λέει στην την επιγραφή:

«Είς μνήμην των Ουίλλιαμ Ντόκινς, Τζέιμς Ουέστον και Ουίλλιαμ Χίλλερ, των πρώτων τολμηρών ορειβατών, οι οποίοι κατόρθωσαν να φθάσουν στην κορυφή του «Πάικς-Πιρ», κι' οι οποίοι βρήκαν ολκικό θάνατο, καταβροχθισθέντες υπό των ποντικών!»

— Ένδοξο δόγμα, ο άγνωστος είχε σκεφτεί από τη θέση του και με άρτο δόγμα πλησίαζε στο τραπέζι μας.

— Πούς είχε πώς ο Πάικς ήταν ο πρώτος που ανέβηκε στο «Πάικς-Πιρ»; ρώτησε ο γέρος με παράξενο τόνο, ενώ συγχρόνως έβγαζε μια καρέκλα και καθόταν κοντά μας.

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο απάνω στο παράξενο έπιμοιο. Τον κίτταζε και με άποια είδα πως δεν ήταν τόσο γέρος, όσο φαινόταν από μακριά. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο από σημάδια ηλικίας, οι μάλλον από μικρές ουλές. 'Ασφαλώς, σκέφτηκα, αυτός ο άνθρωπος θα ήπιζε όλο τον ανδρικό στα γέλια του... Κι' επειδή κανένας από μās δεν απάντησε στην ερώτησή του, εκείνος μās είπε:

— Μάθετε λοιπόν πως εγώ είμαι ο πρώτος που έφθασα στην κορυφή του βουνού. Μήπως πήγατε και σεις καμιά φορά ως εκεί;

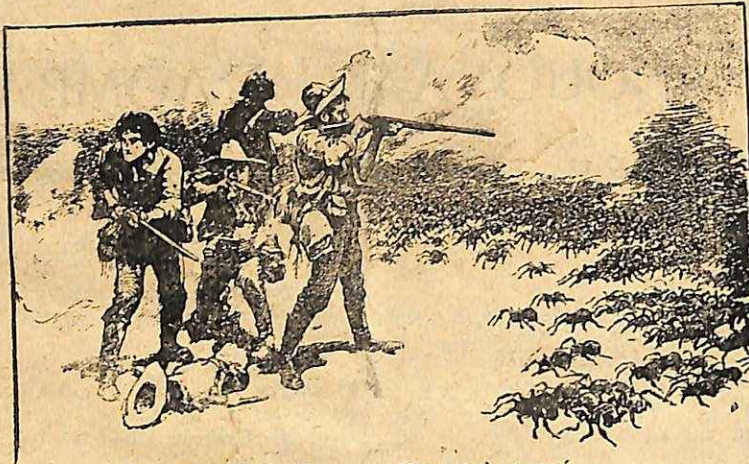
— Πραγματικώς, απάντησε, ανέβηκα μία φορά εκεί απάνω!

— Τότε θα παρατηρήσατε κάτι στην κορυφή; Τι είδατε εκεί;

— Μια μαγευτική θέα, μοναδική στον... — Καλά καλά! με διέκοψε ο άγνωστος. Τά ξερω κι' αυτά! 'Αλλά τι άλλο είδατε εκεί; Και κατόπιν μου μίσησε. «Τι διάβολο πιστεύω πως θα είχε εκεί ακόμα... δεν μπορεί να μην είχε εκεί...» Πέστε μου, πρόσθεσε δυνατά, ήταν εκεί; Κι' απάντησα με άποια, αλλά ξαφνικά μια ιδέα πέρασε από το κεφάλι μου και ρώτησα:

— Μήπως θέλετε να πείτε για την πέτρα;

— Α! όστε θύρεται ακόμα και; είπε ο άγνωστος, ενώ τα μά-

Πυροβολούσαμε μέσα στο σωρό...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ BASIL TOZER

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

για του έλαμπαν παράξενα. Και τι έγραφε απάνω;

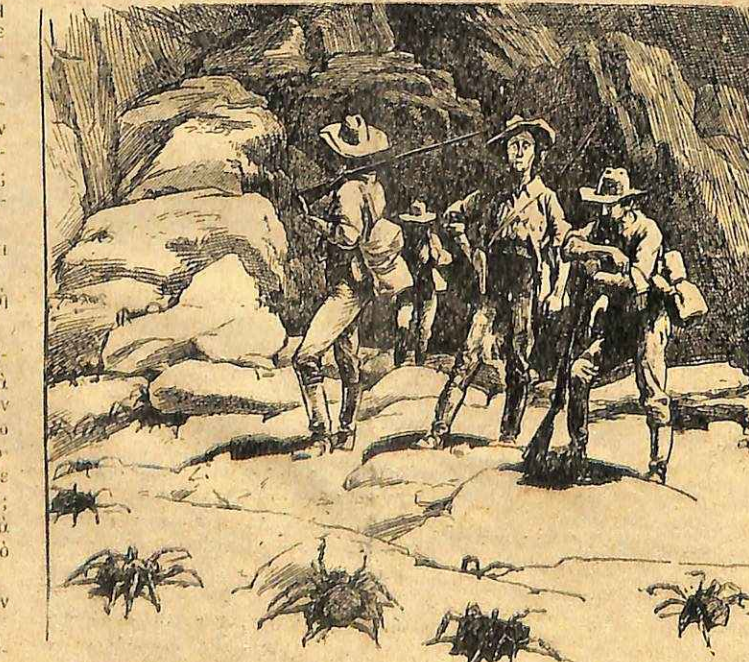
— Ο, σας πει απάντησα, γιατί έχουν περάσει να μάθω που ήθελε να καταλήξει. Θυμίζω να λέει πως λέει στην την επιγραφή:

«Είς μνήμην των Ουίλλιαμ Ντόκινς, Τζέιμς Ουέστον και Ουίλλιαμ Χίλλερ, των πρώτων τολμηρών ορειβατών, οι οποίοι κατόρθωσαν να φθάσουν στην κορυφή του «Πάικς-Πιρ», κι' οι οποίοι βρήκαν ολκικό θάνατο, καταβροχθισθέντες υπό των ποντικών!»

— Α! φώναζε με έκταση ο παράξενος συνομιλητής μας, ώστε η επιγραφή σώζεται ακόμα!... 'Αν θέλετε μπορεί να σας διηγηθώ την τραγική ιστορία αυτών των δυστυχισμένων φίλων μου...

— Ήταν λίγο από το ποτό που του προσφέραμε, κάποιον άναγε ένα σιγάρο και άρχισε να μās διηγείται την πιο παράξενη ιστορία που μπορεί να φαντασθεί ο νους του ανθρώπου.

— Ο Πάικς δεν έφθασε ποτέ στην κορυφή του βουνού που πήρε το όνομά του. Αυτό είχε ψέμμα. Σταμάτησε, όταν έφθασε στα τρία τέταρτα του δρόμου, κοντά στη

Θαρρείς και μās κίτταζαν μ' ένα σατανικό βλέμμα...

κάθε πλάμη του τρομερού βουνού... Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες και δλο ανεβάζαμε πιο ψηλά. 'Όσο προχωρούσαμε, τόσο μεγάλωνε η πεποίθησή μας πως θα πετυχαίναμε το σκοπό μας. 'Εφθασε μάλιστα μια στιγμή που με άποια αναρωτήμασε πως δεν κατόρθωσε ο Πάικς να φτάσει ως την κορυφή! Πού να έφτασε όμως!!! 'Επί τέλους φθάσαμε σ' ένα μέρος που ο δρόμος μας έγινε πια πολύ εύκολος. Δεν υπήρχαν πια βράχοι, αλλά προχωρούσαμε σ' ένα ανοιχτό, αμυγδαλέο έδαφος. Στο πέραςμά μας συναντούσαμε πελώρια έλατα οργμένα κάτω, ξεριζωμένα προφανώς από τις καταιγίδες που μαίνονταν τον χειμώνα απάνω στις κορυφές του βουνού. Δεν συναντούσαμε πια παρά μικρούς θάμνους. 'Από τις σχισμάδες των βράχων βλέπαμε κάθε τόσο μερικά τεράστια ποντικά που έφηναν και κρυβόντουσαν, τρομοκρατημένα από την παρουσία μας. Συγχρόνως μια παράξενη μυρωδιά και λογιων-λογιών έντομα μάς ένοχλούσαν τρομερά τις ώρες που πλαγιάζαμε για ν' αναπαυθούμε. 'Όσοτος προχωρούσαμε και πλησιάζαμε στην κορυφή, όταν άρχισε η τραγωδία που...

Το βλέμμα του γέροντος πήρε μια έκφραση φρίκης και μια παράξενη ταραχή τον κυριέυσε. 'Αδειασε μονορούφι και το δεύτερο ποτήρι που του γεμίσαμε κι' εξακολούθησε:

— 'Ηταν μεσημέρι. Σέ λίγο θα φτάναμε στην κορυφή, όταν ξαφνικά εκεί που τρώγαμε, αντικρύσαμε την πρωτοπόρη του... έλθρου!

— 'Ησαν κάτι τεράστιες, χιονοειδείς άράχνες, τόσο μεγάλες που έμοιαζαν μάλλον με μικρά καθοράκια! 'Από τις ραγμές των βράχων, από τις ρίζες των θάμνων ως και από κάτω από την άμμο ακόμα, τα άπαισα αυτά έντομα έβγαιναν κατά εκατοντάδες... Μερικές άράχνες στάθηκαν απέναντί μας και θαρρείς μās κίτταζαν ειρωνικά, με τα προεξέχοντα σαν χάνδρες μάτια τους, και το βλέμμα τους είχε κάτι το σατανικό...

— Κι' απάντησε! φώναζε ο Ουέστον. Ναμεις κανείς πως τα θωμερά αυτά ζώδια έχουν βλέμμα ανθρώπου... 'Ω! Είπε άπαισι στη θέα! Δεν μπορώ να τα βλέπω! Νά! νά!...

— Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ουέστον σηκώθηκε και άρχισε να πατά με μανία τις άράχνες, που έσκυζαν σαν στράκες κάτω από τις χονδρές δρεβιανικές μπότες του.

— 'Αν σκότωσε μερικές, το κατόρθωμά σου δεν είναι μεγάλο, γιατί... κίτταζε εκεί πέρα! είπε ο Ντόκινς.

— Κι' απάντησε! φώναζε ο Ουέστον. Ναμεις κανείς πως τα θωμερά αυτά ζώδια έχουν βλέμμα ανθρώπου... 'Ω! Είπε άπαισι στη θέα! Δεν μπορώ να τα βλέπω! Νά! νά!...

— Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ουέστον σηκώθηκε και άρχισε να πατά με μανία τις άράχνες, που έσκυζαν σαν στράκες κάτω από τις χονδρές δρεβιανικές μπότες του.

— 'Αν σκότωσε μερικές, το κατόρθωμά σου δεν είναι μεγάλο, γιατί... κίτταζε εκεί πέρα! είπε ο Ντόκινς.

— Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ουέστον σηκώθηκε και άρχισε να πατά με μανία τις άράχνες, που έσκυζαν σαν στράκες κάτω από τις χονδρές δρεβιανικές μπότες του.

— 'Αν σκότωσε μερικές, το κατόρθωμά σου δεν είναι μεγάλο, γιατί... κίτταζε εκεί πέρα! είπε ο Ντόκινς.

— Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ουέστον σηκώθηκε και άρχισε να πατά με μανία τις άράχνες, που έσκυζαν σαν στράκες κάτω από τις χονδρές δρεβιανικές μπότες του.

— 'Αν σκότωσε μερικές, το κατόρθωμά σου δεν είναι μεγάλο, γιατί... κίτταζε εκεί πέρα! είπε ο Ντόκινς.

— Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ουέστον σηκώθηκε και άρχισε να πατά με μανία τις άράχνες, που έσκυζαν σαν στράκες κάτω από τις χονδρές δρεβιανικές μπότες του.

— 'Αν σκότωσε μερικές, το κατόρθωμά σου δεν είναι μεγάλο, γιατί... κίτταζε εκεί πέρα! είπε ο Ντόκινς.

τε, κύριοι!... Μάλιστα, μās κίτταζαν σαν να παραξενεύονταν για την παρουσία μας! Τά θέαμα ήταν ανατριχιαστικό, άπαισι!

— 'Όστι φώναζε ο Ντόκινς, άρχοντας μια πέτρα μέσα στον σωρό, ξεκουμπήθηκε, θωμερά ζούφια!... 'Αν διηγήθουμε καμιά φορά το παράξενο αυτό φαινόμενο, πρόσθεσε γελώντας, ασφαλώς κανείς δεν θα θέληση να μās πιστέψη!

— 'Ω! ά! φώναζε ξαφνικά ο Χίλλερ. Φοβόμια πως ή θέσις μας είναι πιο τραγική απ' ό,τι φαντάζεσθε, φίλοι μου!

— Και λέγοντάς τα αυτά, τίναξε από το πρόσωπό του δύο από τα άποροστικά έντομα.

— 'Από το μάγουλό του και από το χέλιος του σπάζε αμια, ενώ το πρόσωπό του άρχισε να πρσκειται στα μέρη που ή άράχνες τον είχαν κεντρίσει.

— Θεέ μου! φώναζε δλο, μόλις αντίληφθηκαν τον τρομερό κίνδυνο που μās απειλούσε. Είπατε χαμένοι! 'Αν μās έπιπεθόν, σέ λίγα λεπτά δεν θα υπάρχουν πια παρά τα κόκαλά μας!...

— Σκεφθήκαμε γά υποχωρήσουμε, μετρώσι στους φρουρούς της κορυφής του βουνού, και να φύγουμε όσο το δυνατό πιο γρήγορα, αλλά με φρίκη παρατηρήσαμε πως σιγά-σιγά, χωρίς να το καταλάβουμε, είχαμε κυλωθεί από τον έλθρο. 'Η άηδιαστική, άποροστική μυρωδιά τους είχε γίνει άφόρητη!...

— 'Ηλθισάν! Πλησίαζαν δλοένα περισσότερο!... Σάν τρελλοί, μια ξέροντας πια τι να κάνουμε για ν' ηλυτώσουμε, άρχισαμε να πυροβολούμε μέσα στο σωρό! Διαρκώς γεμίζαμε και ξαναγεμίζαμε τα όπια βοσκώμαστε δλο και μίκραινε περισσότερο. 'Εκεί! από κάθε όμορροπία, όταν διαλύσαν ό κανονία φοβισμένες πριν κα μετά την άξιοποιήν ή άρασι τους, σαν να έχουν ύπ' όλην την τιμωρία πώς περιμένει άν πιστούν!

— 'Η μέλισσες που κλέβουν, φαίνονται φοβισμένες πριν κα μετά την άξιοποιήν ή άρασι τους, σαν να έχουν ύπ' όλην την τιμωρία πώς περιμένει άν πιστούν!

— 'Ενας φυσιολόγος άντελήθη ότι...

— Τον κακομύρη! είπε ο καφετζής. Τόν έπιασε πάλι! 'Όσοτος, ό ή γατροί έπιμένουν πως είνε καλά ό ή μάλιά του!... Μονάχα, όταν θιμάται τη φριχτή αυτή ιστορία τον πίνουν αυτό, ό παροξυσμός!...

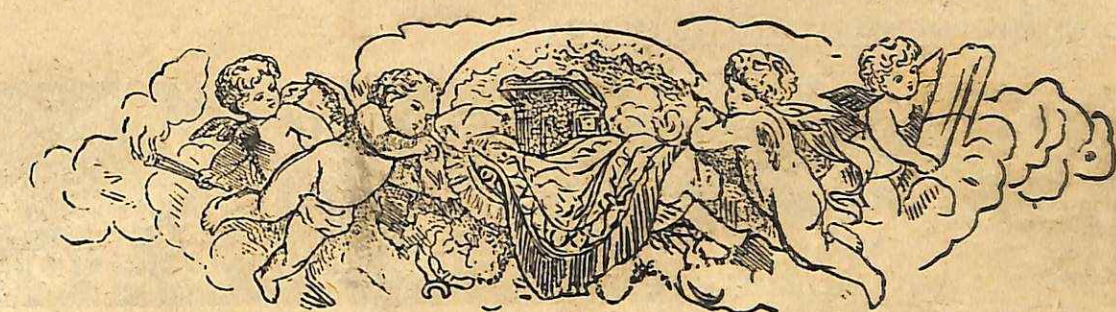
— Είπε άληθινά λοιπόν ή ιστορία του; ρώτησα με άποια.

— Κατά τη γνώμη μου, είνε! Η μόνον παιδί την εποχή άκείνη, μόνον παιδί που καλά πως ήσαν τσσερες όταν ξεκίνησαν για το βουνό και μονάχα κατότε έπιστρέφει, δύο μήνες μετά. 'Αλλά σέ τι χάλιο, Θεέ μου!... Είπε άπαισι πως σάθη κα!...

— Μετά μερικά χρόνια, μια άλλη άποστολή έλαμψε στην άνάβαση του «Πάικς-Πιρ», και το κατάφερε. 'Ισως να πέρασαν από άλλο δρόμο! Ποιος ξέρει!... 'Όσοτος αυτό έπέμεναν πως ήσαν ποντικά κι όχι άράχνες που κατεβρόχθιζαν τους δυστυχισμένους αυτούς ορειβάτες. 'Αυτοί μάλιστα έβαλαν στην κορυφή την πέτρα με την επιγραφή... Θα την είδατε, πιστεύω... 'Ενα έρω να πώ: Πολλοί ήσαν εκεί άπάνω, αλλά έλάχιστοι είνε άκείνοι που έπιστρεψαν από το καταραμένο βουνό!...

— Συγχρηστήτε τον! φώναζε. Θα του περάσει!

Σέ λίγο ό δυστυχισμένος βρέθηκε έσπλωμένος χάμω και ιδρωμένος, λαχανιασμένος, σπαρταρούσε, μουνιμουρίζοντας άκατάληπτα λό-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πολλά απ' τα ψάρια αγαπούν τις μυρωδιές. Είνε εξακριβωμένο ότι ή πέστροφες τρελλαινούνται για τη μυρωδιά του μάσχου.

Δέν είνε κατεργάρηδες μόνον οι άνθρωποι, αλλά και τα ζώα. Μερικά απ' αυτά για να πετύχουν εκείνο που θέλουν, καταφεύγουν σέ άφάνταστα τεχνάσματα. 'Επίσης ένα άλογο κάποιου 'Αγγλικού ιππικού συντάγματος κούτσαινε έπιτήδες, για ν' άπορεύη τα γυνάσια.

Μια μαϊμού πάλι, επειδή κάποτε που άρρώσθησε της δινανε γλυκά, έκανε συχνά την άρρωστη μόνο και μόνο για να την ταΐσουν γλυκίσματα!

Μερικοί φυσιολόγοι παρατηρήσανε ότι τα ζώα συναισθάνονται τον δόλο και την πανουργία τους. Γι' αυτό εκτός που κάνουν ό,τι κάνουν κρυφά και με κάθε προφύλαξη, όταν τα πιάσουν έπ' αυτοφώω άποποιούνται ό,τι μετανοούν!...

— 'Η μέλισσες που κλέβουν, φαίνονται φοβισμένες πριν κα μετά την άξιοποιήν ή άρασι τους, σαν να έχουν ύπ' όλην την τιμωρία πώς περιμένει άν πιστούν!

— 'Ενας φυσιολόγος άντελήθη ότι...

— Τον κακομύρη! είπε ο καφετζής. Τόν έπιασε πάλι! 'Όσοτος, ό ή γατροί έπιμένουν πως είνε καλά ό ή μάλιά του!... Μονάχα, όταν θιμάται τη φριχτή αυτή ιστορία τον πίνουν αυτό, ό παροξυσμός!...

— Είπε άληθινά λοιπόν ή ιστορία του; ρώτησα με άποια.

— Κατά τη γνώμη μου, είνε! Η μόνον παιδί την εποχή άκείνη, μόνον παιδί που καλά πως ήσαν τσσερες όταν ξεκίνησαν για το βουνό και μονάχα κατότε έπιστρέφει, δύο μήνες μετά. 'Αλλά σέ τι χάλιο, Θεέ μου!... Είπε άπαισι πως σάθη κα!...

— Μετά μερικά χρόνια, μια άλλη άποστολή έλαμψε στην άνάβαση του «Πάικς-Πιρ», και το κατάφερε. 'Ισως να πέρασαν από άλλο δρόμο! Ποιος ξέρει!... 'Όσοτος αυτό έπέμεναν πως ήσαν ποντικά κι όχι άράχνες που κατεβρόχθιζαν τους δυστυχισμένους αυτούς ορειβάτες. 'Αυτοί μάλιστα έβαλαν στην κορυφή την πέτρα με την επιγραφή... Θα την είδατε, πιστεύω... 'Ενα έρω να πώ: Πολλοί ήσαν εκεί άπάνω, αλλά έλάχιστοι είνε άκείνοι που έπιστρεψαν από το καταραμένο βουνό!...

— Συγχρηστήτε τον! φώναζε. Θα του περάσει!

Σέ λίγο ό δυστυχισμένος βρέθηκε έσπλωμένος χάμω και ιδρωμένος, λαχανιασμένος, σπαρταρούσε, μουνιμουρίζοντας άκατάληπτα λό-

ο πιδής του τον έλεβε. Προσπάθησε να τον πιάση, αλλά δεν τα κατάφερε. 'Όταν βεβαιώθηκε ότι ό πιδής του τον έλεβε, όταν αυτός κοιμόταν, έσπλωθηκε σέ μια πολυθρόνα και προσποιήθηκε πως τον πήρε ό ύπνος. Τότε ό πιδής σηκώθηκε από κοντά του, πήγε κι άνοιξε ένα κομμάτι κ' άρχισε να τον ληίστη!... 'Όσο έκανε την δουλίτσα του, ό κατεργάρης είχε τα μάτια του καρφωμένα άπάνω στον κύριο του κι' όταν έβλεπε την παραμικρότερη κίνηση σταματούσε κι' έκανε τόν... άδιάφορο!

Στις 'Ινδίες οι γεωργοί δοήκαν μια έξυπνη και φτηνή μέθοδο για να έξυλοθρεύουν τον δαίμονα των σπαρτών τους, τα κοράκια. Τοποθετούν στα χωράφια τους χονιά από χαρτί, τα άλείφουν από μέσα με

Τά έπισκεπτήρια των Κινέζων είνε κάνα κ' είνε γραμμένα κι' άπό τις δύο μεριές.

Κατά τον μεσαίωνα οι άνθρωποι μεταχειρίζονταν έξωφρενικούς τρόπους θεραπείας των διαφόρων άσθενειών. Για να έχετε μια μικρή ιδέα, σας προσφέρουμε δύο συνταγές από ένα λαϊκό βιβλίο της εποχής:

1η) 'Όταν σας πονεί το δόντι, τριβέτε το με το κόκαλο της κνήμης ενός βατράχου!

2η) 'Αλλ' όταν πονούν τα δόντια ενός παιδιού τρέψτε να κόψετε το λαιμό ενός γερο-πετεινού και μαλέψτε το αίμα που θα τρέξη και κ' αυτό να το τριβέτε δυο φορές την ήμερα, μεσημέρι και μεσάνυχτα, τα ούλα του.

Καθώς έξορετε σέ πολλές άπολιτιστες χώρες ή γυναίκα θεωρείται ως ένα αντικείμενο άπλής άγοραπωλησίας. Κι' όπως όλα τα έμπορεύματα, άλλού πουλιέται άκριβά κι' άλλού φτηνά. Στη Τοπολουάνδη ή γυναίκες είνε πανάκριβες. 'Η συνηθισμένη τιμή τους είνε από 30 ως 160 λίρες. Και έξορετε για ποιά λόγο; 'Η γυναίκες στην χώρα αυτή είνε λιγότερες από τους άνδρες.

Στο Πλάτο όμως, όπου ή γυναίκες είνε περισσότερες απ' τους άνδρες, ή τιμή τους είνε έξευτελιστική. Με 5 ή 6 γκάτες (δηλ. 1/4 άγγλικής λίρας) άγοράζει κανείς μια κοπέλα που είνε θεμιότερη κι' άπό ένα μαγκάλι καβούνα.

Οι Κινέζοι τα παλιά πέταλλα των αλόγων δεν τα πετούν όπως έμεις. Τα κρατούν κι' από κάθε πέταλλο κατασκευάζουν δυό... ξυράφια. Τι πραγματικό άνδρα που τέλος πάντων κ' αυτοί οι Κινέζοι. Δεν έξορει μόνο, άν θάβουν... από την μήτρα ξύγκι!...

Η ύμνοιστική ύπηρεσία του 'Αγγλικού στρατού ποιοτείται ό,τι το μέσον άνάστηκα των 'Αγγλων άνδρών κατά ένα έκατοστόμετρο άπό την έσοχή του 'Αγγλο-Μποσνίου πολέμου.

'Αλλη τρέλλα κ' αυτή: Κάποιος απηλόντος 'Αμερικανός άρχισε να συγκεντρώνει όλα τα αυτοκίνητα των 'Ηνωμένων Πολιτειών που έχουν σκότωσει άνθρώπους.

Στην Βιβλιοθήκη της 'Οεσφόδης ύπάχει ένα περιγραφικό χειρόγραφο. Είνε μια μετάφραση του δι-

ΗΡC

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Άντρέ ντε λα Μπουάσιέρ, ένας πάμπλουτος βιομήχανος, επισκέπτεται μια νύχτα τον αδελφό του Ζάκ και την σύζυγό του Φανή, τους οποίους υποστηρίζει οικονομικά, και καταστραφένους τους αναγγέλλει ότι φεύγει την ίδια νύχτα για την Αμερική, χωρίς όμως και να τους εξηγήσει και το λόγο της απόρριψής αυτής αναχωρήσεώς του. Αναβείτε στον Ζάκ τη διευθυντική έργοστασίαν του και τον υπογράφει ο σύζυγός του. Ο Ζάκ τον συνοδεύει ως το Παρίσι κι εκεί οι δύο αδελφοί αποχωρίζονται. Κατόπιν ο Ζάκ επιστρέφει κοντά στην γυναίκα του και της αναγγέλλει ότι ο αδελφός του έφυγε. Μά νύχτες και χρόνια περνούν, χωρίς ο Άντρέ να δώσει κανένα σημείο ζωής. Ο Ζάκ κι η Φανή ζούν σαν απόλυτοι κύριοι της περιουσίας του και του πύργου του, όπου δίνουν μεγάλες εορτές. Σε μία από τις εορτές αυτές πηγαίνει και ο συμβολαιογράφος Σαίν-Φιρμέν μαζί με τη νεαρή σύζυγό του Μάρθα, για την ανησυχητική κατάσταση της οποίας μιλάει στους πυργόδεσπotes και τους ξένους τους. Από την ημέρα εκείνη η Μάρθα πηγαίνει κρυφά και συχνά στον πύργο και μία μέρα τέλος διηγείται στο Ζάκ και στη Φανή ότι είδε το φάντασμα του Άντρέ. Τα γεγονότα διαδραματίζονται ραγδαία και η τέλος ο Ζάκ ομολογεί στη σύζυγό του πως αυτός σκοτώσε τον αδελφό του. Της διηγείται δε υπό ποιες συνθήκες έκανε το έγκλημα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φτάσαμε στο Παρίσι κι' εκεί ακολουθήσαμε κατά γραμμά το πρόγραμμά του. Τον άφησα στο σταθμό ντ' Ορσαί και πήγα να τον ξαναπάρω στο σταθμό του Λουβερλίν. Δεν σκεφτόμουν πείρα. Ένεργουσα μηχανικά... Είχα άποκτη-νοθή...

Τον είδα σε λίγο να παρουσιάζεται... Ήρθε και καθήσε πλάι μου στο αυτοκίνητο και ξεκινήσαμε μέσα στο χάραμα. Μ' έβαλε να κάνω ένα τεράστιο γύρο και βρεθήκαμε στο δάσος. Θά τον άφηνα κοντά στο Ριζ' Ορανζί. Ήμουν σαν τρελλός... Αναρωτιόμουν με αγωνία πώς θα σοι άνηγγελα την επιστροφή του... Σε έθλεπα... σε άκουγα... σε μάντευα... Ήξερα ότι αν δεν ήταν στη μέση ο μικρός μας Ζακό, θά μ' είχε έγκαταλείψει πρό πολλού... Έντωμαζύ ο Άντρέ δεν μου μιλούσε πείρα για τίποτε άλλο, παρά για τις επιχειρήσεις του... μου έλεγε για διάφορες παραγγελίες που είχαν φτάσει απ' τις έπαρχίες, για έγκυκλίους που έπρεπε να στείλω στα υποκαταστήματα... Είχα ξαναγίνει ο υπάλληλός του.

Στο τέλος μου είπε: «Μη φύγετε από το διαμέρισμά σας του Έρόν... Είναι πε-

ριττόν να πάτε να έγκαταστή-θιτε στον πύργο... Έχω την ιδέα πώς θα θά τελειώσουν καλά... Είχα άδικο ν' ανησυ-χίσω τόσο...

Με δυο λόγια, όλα κατέρ-ρεαν γύρω μου... Άρχισα τότε να οδηγώ το αυτοκίνητο με μια ήλιγγιώδη ταχύτητα, σαν να ήθελα να προκαλέσω μια καταστροφή, μέσ' στην οποία θά τελείωναν όλα για πάντα...

«Ένα μίσος ξαφνικό, τρομε-ρό, έβραζε και φέλιε μέσα μου έναντιον αυτού του ανθρώ-που, που δεν υποψιαζόταν την απέραντη άπελπισία, μέσ' στην οποία με είχε ρίξει η αναποφα-στικότης του.

—Μά θά μάς σκοτώσης!... φώναζε έξαφνα στον τρελλό δρόμο του αυτοκινήτου.

Και συγχρόνως έβαλε το χέρι του στο μπράτσο μου, γι-ατί ένας κορμός δέντρου μάς έφραζε το δρόμο. Έγώ, τότε, για να τον αποφύγω, έκανα μί' απότομη στροφή. Τίναχτηκαμε άπάνω και παρ' όλignon να τσα-κιστούμε. Μά μόλις κατήρθω-σα ν' αποκαταστήσω την ίσορ-ροπία, ένα λάστιχο μάς έσπα-σε...

Ο Άντρέ βλαστήμησε και κατεθήκαμε κι' οι δυο από το

αυτοκίνητο για να το αλλάξου-με... Ο Άντρέ γονάτισε και με το κεφάλι σκυμμένο πάνω απ' τον τροχό, άρχισε να ξε-στάζη το σκαμμένο λάστιχο... Έγώ κρατούσα στο χέρι μου τη βαρεία μανιέλλα που χρη-σιμοποιούν σ' αυτές τις περι-στάσεις...

Τί συνέβη εκείνη τη στιγμή μέσα μου... Σκεφτόμουν έσέ-να... Όχι, δεν σκεφτόμουν να σκοτώσω αυτόν τον άνθρωπο.

Κι' αινιγμα-τωλάχιστα, πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, δὲν τὸ σκε-φτόμουν... Κι' έξαφνα, με τη σκέψη μου πάντοτε σέ σένα, σήκωσα τη μανιέλλα και του κατάφερα ένα τρομερό χτύπημα στον κρό-ταφο...

Άκούς, στον κρόταφο! Μπορείς τώρα να φανταστής εύκολα την ταραχή, που με κυ-ρίευσε τις προάλλες, όταν άκουσα αυτή την τρελλή Μάρ-θα ν' μιλά για τη ματωμένη πληγή που είχε στον κρόταφο το φάντασμα της... Μία πληγή που εξακολουθούσε να ματώνη έπειτ' από πέντε χρόνια!... Αί-το όμως που με καθυσάχασε και μ' έκανε ν' ανακτήσω κά-πως την ψυχραιμία μου, ήταν ο-τι σ' όλα τα λαϊκά παραμύθια,

οι δολοφόνοι παρουσιάζονται με μία πληγή στον κρόταφο... Είνε η κλασική πληγή των φαντασμάτων που έέρουν πί-σω τους, καθώς βαδίζουν, ά-λυσίδες... Αυτή η Μάρθα, αυ-τή η Μάρθα δεν θά μάθη ποτέ πόσο έκανε την καρδιά μου να χτυπήσει μ' αυτές τις ανόητες ιστορίες της... Θά με σωχρό-σης τώρα, Φανή, που κατέστρε-ψα το Βοημικό σερβίτσιο σου, σπάζοντας το ποτήρι και το πι-ατάκι... Λοιπόν, σοῦ τὸ λέω κα-θαρά, εκείνη τη στιγμή, νόμισα πως υποψιαζόταν... Στι μιλού-σε για μένα... Άλλά ο δόκτωρ Μουτιέ με καθυσάχασε... Η Μάρθα θεωρούσε ως δολοφόνου του Άντρέ το σύζυγό της!...

Αυτό μ' άνακουφίζει βέβαια, μά, μεταξύ μας, θά προτιμοῦ-σα νά μὴν πιστεῦε καθόλου στή δολοφονία... Γιατί εἶνε φρι-χτό —άκούς, Φανή— εἶνε φριχτό ν' άκούη κανείς δηλ την ώρα για τη δολοφονία ενός άνθρo-που, τον οποίο δολοφόνησε ο ίδιος... Καί όμως, δεν είμαι δειλός... δεν είμαι καθόλου δει-λός, όπως θά δης...

Λοιπόν, εσκότωσα τον άδελ-φό μου... Έβλεπα το μεγάλο του σῶμα ξεπλωμένο φαρδύ -πλατύ μπροστά μου... Το αίμα κυλούσε απ' την πληγή του κι' ένοιωθα φρίκη για ἃτι εἶχα κάνει...

Μά το έγκλημα είχε γίνει πείρα!... Κι' έπρεπε τώρα όλα να τελειώσουν κα-λά... Θά ξέρης βέβαια ἃτι εἰμ' ένας άνθρωπος με άπόφαση... Είχα λοιπόν το θάρρος να πα-ρατηρήσω ψυχρά, με το αἰτί-μου άπάνω στο στήθος του ά-δελφού μου, ἃτι ήταν για καλὰ πεθαμένος...

Μά τί θά τὸ έκανε τὸ πῶ-μα;... Ποῦ θά τὸ μετέφερα;... Έν πρώτοις, τὸ τράθηξα μέσα σέ μερικούς θάμνους κοντά στο αυτοκίνητο... Έτσι ἤτα-κρυμμένο απ' αἰτίους που μπο-ρούσαν να περάσουν από τὸ δρόμο... Έπρεπε νά κάνω γρή-γορα... Είχα την ιδέα νά το φορτώσω στο αυτοκίνητο και κατόπιν νά τὸ πετάξω στο Ση-κουάνα, δένοντάς το με μία θα-ρειά πέτρα...

Με τὸ σκοπὸ αὐτὸ, τοῦ έδε-σα γερά τὸ μέτωπο μ' ένα μαν-τήλι ἐξ αἰτίας τοῦ αἵματος καὶ τοῦ κατέβασα τὸ καπέλλο ὡς τὰ μάτια... Φοβόμουν, βλέπεις, τίς κηλίδες... Ἀποῦ τὸ έκανα αὐτὸ, τὸν τράθηξα ὡς τὸ αυτο-κίνητο... Ποῦ νά τὸν βάλω;... Έξαφνα τότε, ἡ ιδέα τοῦ κι-ωοτίου με τίς άποσκευές, πέ-ρασε σαν άστραπή από τὸ μυ-

αλό μου... Τὸ κιῶτιο ἦταν κλειδωμέ-νο... Έψαξα τὸν Άντρέ, τοῦ πήρα τὰ κλειδιά καὶ τὸ άνοι-ξα... Ήταν γεμάτο... Τὸ μι-σοδδειασα ἀπὸ τὰ ρούχα καὶ τ' άσπρόρρουχα τοῦ Άντρέ, τὰ ὁποῖα μετέφερα στὸ εἰσωτερικὸ τοῦ αυτοκινήτου κι' άπάνω στὰ ὁποῖα έρριξα ένα σκέπασμα... Έγῳσα τὸ πῶμα μέσ' στὸ κι-ωῶτιο με μιά ἐπιδεξιότητα καὶ μιά δύναμη, γιὰ τίς ὁποῖες δὲν θά θεωρούσα ποτὲ ἱκανὸ τὸν ε-αυτὸ μου...

Θέλησα νά έπωφεληθῶ τῶν τελευταίων καταχνιῶν τῆς αὐ-γῆς, πού εὐτυχῶς μισόκρυβαν τὴν πένθιμη ἐργασία μου... Ὅ-ταν έκφυγα τὸ πῶμα, κατέβα-σα τὸ σκέπασμα καὶ κλειδῶ-σα τὸ κιῶτιο γιὰ πάν-τα...

Επειτα έρριξα, πάνω ἀπ' ὅλα, τὸ πέτανο κάλυμμα... Κα-τόπιν εξέτασα λεπτομερῶς τὰ ρούχα μου καὶ τὸ αυτοκίνητο καὶ εξαφνία μερικὲς κηλίδες αἵματος πού βρισκότουσαν στή μανιέλλα... Καὶ ξαναπή-ρα τὴ θέσι μου στὸ βολάν...

Ήμουν κιόλας πὸ ἥσυχος, πὸ γαλήνιος... Εἶχα καιρὸ πεία γιὰ νά συλλογιστῶ τί θά τὸ έκανα τὸ πῶμα, γιὰτί εἶχα άπορίμει ὡς ἐπικίνδυνη τὴν ἰ-δέα νά τὸ ρίξω στὸ Σηκουάνα...

Επρεπε νά τὸ θάψω μέσ' στὸ ὑπόγειο, σ' ένα μέρος, ὅπου κανεὶς δὲν θά πῆγαινε νά τὸ ζητήσῃ... Κι' έξαφνα σκέφτηκα τὸ ὑπόγειο τῶν κρασιῶν, στὸ ὁ-ποῖο κανεὶς ἄλλος δὲν κατέ-βαινε, ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

Απὸ τὴ στιγμή εκείνη, ὅλα μου φάνηκαν πολὺ ἀπλά... Έ-φτασα ἐδῶ με τὸ αυτοκίνητο... Ἀν ὁ σωφὲρ βρισκόταν στὸ γκαράζ, θά τὸν έστελνα ἐπει-γόντως σέ κάποια δουλειά, θά φρόντιζα μόνος μου γιὰ τὸ αὐ-τοκίνητο, θ' ανέβαινα γρήγορα νά πάρω τὰ κλειδιά τοῦ ὑπο-γείου καὶ θά ξανακατέβαινα στὸ γκαράζ... Θά κατέβαζα μόν-ος μου τὸ κιῶτιο ὡς τὸ ὑπό-γειο... Εκεί, ἀσφαλισμένος ἀπὸ κάθε ἐκπληξι, θά μπορούσα νά θάψω τὸ νεκρὸ μου με ἄλη μου τὴν άνεσι...

Ὅταν έκανα αὐτὲς τίς σκέ-ψεις, πού πραγματοποιήθηκαν κατόπιν μέχρι τῆς τελευταίας τους λεπτομερείας, ἤσυχασα ἐντελῶς...

Ὅλα εἶχαν τελειώσει... Ὁ Άντρέ εἶχε φύγει... Καὶ δὲν θά ξαναγύριζε πεία... Κι' ε-σὺ!... Εσὺ!... Εσὺ!... γιὰτί γιὰ σένα έκανα ὅτι έκανα, Φανή!... Μά γιὰτί δὲν μοῦ ά-παντᾷς;... Γιατί μένεις στή σκοτεινὴ γωνία σου ἀκήνητη σαν πέτρα;... Τὰ ξέρεις τώρα ὅλα... Μίλα μου... Ἀντάμει-ψέ με... Ξέρεις, ἔχω τὴν ἀνά-γκη τῆς ἀνταμοιβῆς σου... γι-ατί σοῦ ὀρκίζομαι... ὅτι ὑπάρ-χουν ἡμέρες πού, πρέπει νά δι-ώχνω τίς ἀναμνήσεις μου με τὴ μεγάλη χαρὰ ἡ με τὴ δου-λειά, ὅπως διώχνουν ένα ἐπι-κίνδυνο ζῶο...

Αὐτὸ τὸ ζῶο, ὀνομάζεται τύψεις! εἶπε ἡ Φανή, ἡ ὁποῖα εἶχε σηκωθῇ ὀρθα καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλιά της...

αλό μου...

Τὴν ἀγκάλιασε κι' άρχισε νά τὴ φιλᾷ σαν τρελλός...

—Πάμε!... Πάμε ἀπὸ δῶ, ἀγα-πημένε μου! τοῦ φώναξε ἐ-κείνη.

XV

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟ-ΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Φανή έφυγαν ἀπ' τὸν πύργο, πηγαίνοντας στὸ σπiti τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φανή εἶχε ὑποσχεθῇ μιά ἐπισκεψι στή Μάρθα κι' ὁ Ζάκ εἶχε κρίνει σκόπιμο καὶ ἴσως χρήσιμο νά συνοδεύσῃ τὴ γυ-ναίκα του.

Απὸ τὸ πρῶτ' έπεφτε ψιλὴ βροχή καὶ τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιο... Τὸ φθινόπωρο εἶχε χλωμιάσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πού

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ βρα-δάκι, ὁ Ζάκ

όχθη...

—Μά, μικρούλα μου, σίγουρα θα έρχεται μ' αυτή τη μικρή θάρκα! είπε ο Ζάκ. Και ο θόρυθος των άλυσσίδων που ακούτε, είναι ο θόρυθος της άλυσσίδας της θάρκας την οποία δένει στις ρίζες των Ιτιών...

—Μά άφησε λοιπόν την κ. Σαίν - Φιρμέν να μιλήσει... "Αν συνέβαινε αυτό που λές, ή κ. Σαίν - Φιρμέν θα το είχε αντιληφθεί πρώτη...

—Έχετε άπολύτως δίκιο, κυρία... δεν είμαι ούτε τυφλή, ούτε κουφή, ούτε τρελλή, παρ' όσα κι' αν λέει ο σύζυγός μου...

—Ποιά ώρα έρχεται; ρώτησε ή Φανή.

—Συνήθως κατά τις τέσσερες το πρωί, κυρία... Μά τί σ'ας έλεγα... "Α! ναί... "Αφού αποβιβάζεται στην όχθη, έρχεται προς έμένα, απλώνοντάς μου τα χέρια του, σιωπηλά... σιωπηλά. Δεν ακούγεται ούτε ήχος των θημάτων του... Δεν ακούγεται παρά ο θόρυθος που κάνουν ή άλυσσίδες του...

—Φτωχό μου παιδί!... Φτωχό μου παιδί! τη διέκοψε ο Ζάκ. Μά που τα διάβασες λοιπόν αυτά;... Που τα όνειρεύτηκες αυτά;...

—Μά άφησέ την να μιλήσει!... Σε παρακαλώ, Ζάκ!... Έκανε ή Φανή.

—Κι' εγώ στην αρχή, νόμιζα πως όνειρεύομαι. Μά τώρα είμαι θέβαιη πως έρχεται... πως με περιμένει... πως μ' αγαπάει πάντοτε! Έκανε ή Μάρθα, κουνώντας άγγελικά τ' κεφάλι της. Είπε άξιολύπητη ή άγαπητή μένη μου αυτή ψυχή με τη ματωμένη πληγή στον κρόταφο... "Ασφαλώς, σ' μένα βασίζεται για να την εκδικησω... μά είμαι τόσο αδύνατη... τόσο αδύνατη... Δεν θα κατορθώσω ποτέ τίποτε, αν δεν με βοηθήσετε...

"Απλώσε τα χέρια της και, παίρνοντας τα χέρια του Ζάκ και της Φανής, τ' άφειξε με μια νευρική δύναμη, για την οποία τη θεωρούσαν άνικανη.

—Πέστε μου, τούς είπε, πως θα με βοηθήσετε και θά σ'ας πω τί μου είπε άπόψε...

—Ξέρετε καλά ότι σ'ας άναπούμε πολύ, μικρή μου Μάρθα, είπε ή Φανή.

—Δεν είναι αυτό που ζητώ άπό σ'ας... Πέστε μου μόνο: "Θά σ'ας βοηθήσουμε!"

—"Ε, λοιπόν, θά σ'ας βοηθήσουμε!..."

—"Ωραία... Εύχαριστώ. Τώρα είμαι πιο ήσυχη. Χτές λοιπόν μου έμπιστεύθηκε ένα μεγάλο μυστικό... Μου είπε τόσο πονεμένα, τόσο πονεμένα: "Μάρθα! Μάρθα!... Θά ήθελα ν' άναπαυθώ μέσα στη μητέρα γη!" Πήγαινε να θρής τ' πτώμα μου...

—Τότε εγώ τόν ρώτησα: "Πές μου, Ζάκ, που είναι τ' πτώμα σου;"

—Κι' εκείνος μου άπάντησε: "Έκρινε τ' πτώμα μου μέσα στο κιβώτιο με τις άποσκεύες μου..."

—Και άφού είπε τα λόγια αυτά, εξαφανίστηκε σαν τ' άν κιν... Τι σ'ας λέει ή άποκαλυψή αυτή;... Ξέρουμε τώρα ποθ βρίσκεται τ' πτώμα του... Πρέπει

νά μάθουμε που βρίσκεται τ' κιβώτιο με τις άποσκεύες του... Αυτό δεν μου φαίνεται και πολύ δύσκολο. Και τώρα άς γυρίσουμε στο σπίτι, γιατί ο σύζυγός μου δεν θά άργήσει να έπιστρέψει... Θέλω να μ'ας θρή ήσυχους μέσ' στο μικρό σαλόνι να μιλάμε για τη θροχή και για τ'όν καιρό...

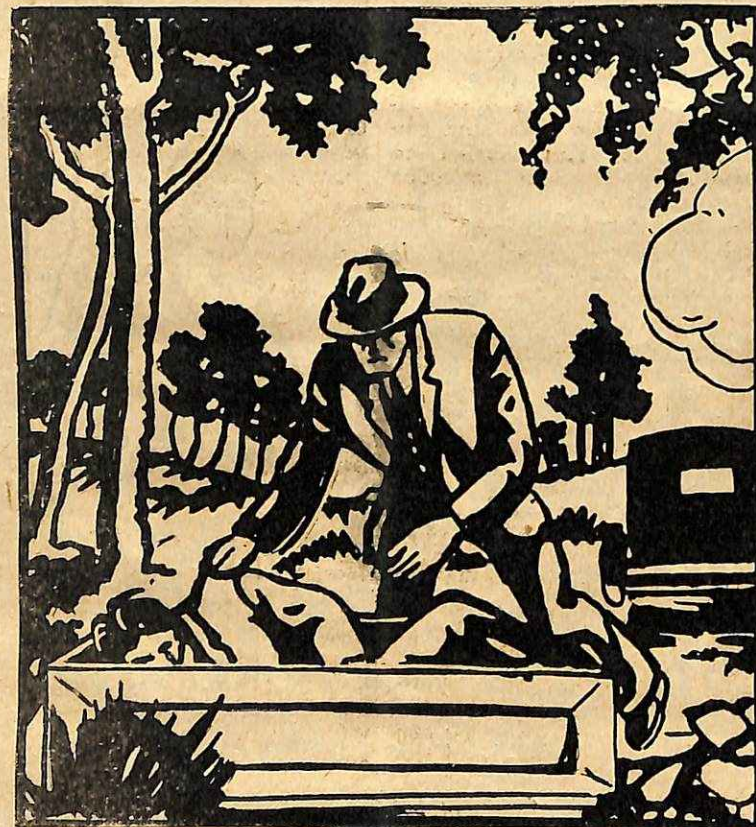
Μά μόλις ξαναγύρισαν στο σπίτι, ή Φανή, με μερικά λόγια άποχαιρέτησε τη Μάρθα κι' έφυγε μαζί με τ'όν σύζυγό της...

Ο Ζάκ ήταν άνικανος πειά να μιλήσει.

Πρώτη ή Φανή άνέκτησε κάπως την ψυχραιμία της και είπε:

—Πρέπει να μάθουμε τί σημαίνουν όλ' αυτά... Δεν είναι πειά για γέλια αυτή ή μικρή...

—Έμένα δεν μ'έκανε ποτέ να γελάω! είπε ο Ζάκ, τ'όν όποιου ή χλωμάδα τρώαζε τη σύζυγό

"Εχωσα τ'όν πτώμα μέσ' στο κιβώτιο..."

του...

—Σύνελθε λίγο! τ'όν είπε έκείνη.

—Είπε τρομερό! υιθύρισε ο Ζάκ. Καθώς ή Μάρθα μιλούσε για τ'όν κιβώτιο, νόμιζα πως θά σ'αριάζομαι νεκρός κάτω. Αυτή ή μικρή βλέπει όπτασίες... Στο τέλος θά πιστέψω πως αυτά που μ'ας λέει ο Μουτιέ είναι αληθινά...

—Σάπα!... "Ο Μουτιέ μ'ας κοροϊδεύει. Δεν φαντάζομαι να γίνης τώρα πιο τρελλός από την Μάρθα. "Ο "Αντρέ δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτή την ιστορία..."

—"Αν ό "Αντρέ, πραγματικά, της έμφανιζόταν, αν ό "Αντρέ μπορούσε να νάνη κάτι, θά μ'ας είχε πάρει κιόλας τα παιδιά του..."

—Είπε σωστό αυτό που λές...

—Ξέρεις τί σκέφτομαι;... Σκέφτομαι ότι ή Μάρθα βλέπει πραγματικώς κάποιον, όχι σκιά, όχι φάντασμα, μά κάποιο πλάσμα ζωντανό που παραστάθηκε

ίσως στο έγκλημα, που σ'είδε ίσως να θάζης τ'όν πτώμα μέσα στο κιβώτιο. Αυτά σκέφτομαι εγώ... Κάποιος που ίσως δεν θέλει να φανερωθί, που δεν θέλει να κάνει καμιά καταγγελία, μά που ξέρει τη Μάρθα και τ'όν μυστικοπαθή χαρακτήρα της... Αυτά σκέφτομαι εγώ και είναι πολύ πιο σοδάρά άπ' όλες αυτές τις ιστορίες φαντασμάτων...

—"Ω! Έκανε ο Ζάκ, ο όποιος στάθηκε και στηρίχτηκε σ' ένα δέντρο, γιατί δεν μπορούσε πειά να προχωρήσει. "Αλλοίμονο!..."

—"Αν φτάσαμε στο σημείο αυτό... Πρέπει να μάθουμε αν φτάσαμε στο σημείο αυτό... Τότε...

—Τότε;

—Τότε πρέπει να δράσουμε χωρίς να χάνουμε στιγμή...

Η Φανή τόν έπιασε άπ' τ'όν μπράτσο και προσπάθησε να τ'όν μεταδώσει λίγο άπ' τ'όν θάρος της. Μά όλη ή θέλησι τ'όν

θουν... να μάθουν...

Τέσσερες και μισή ή ώρα... "Εξαφνα ή πόρτα τ'όν σπιτιού μισάνοιξε άνάαφρα και μια λευκή σκιά παρουσιάστηκε στο κατώφλι της.

"Ήταν ή Μάρθα...

"Ήταν έτσι όπως την είχαν δει τ'όν ίδιο άπόγευμα, με τ'όν λευκό της φόρεμα και με τ'όν σάλι της στους ώμους της...

Έκανε δυό βήματα σαν να όνειρευόταν, σαν να ύπνοβατούσε...

"Εξαφνα άπλωσε τα χέρια της... Κύτταξε όλόγυρά της, έπειτα στάθηκε μπροστά στις ίτιές και ψιθύρισε με φωνή σιγαλή και γεμάτη πάθος:

—"Αντρέ! "Αντρέ!..."

—Θά δής πως όνειρεύεται! είπε ο Ζάκ στη σύζυγό του.

Η Φανή τ'όν έφειξε τ'όν χέρι με όλη της τη δύναμη και τ'όν άπάντησε:

—Μά σάπα!... Σάπα!... Δέν άκούως λοιπόν θόρυθο άλυσσίδων;

—Ναί... Είπε ή άλυσσίδα της θάρκας...

—Περιμένε! Περιμένε!... —Μά δεν βλέπεις ότι, καθώς προχωρεί, ή Μάρθα θά πέσει στο νερό;...

—"Ε;... Κι' έπειτα; τ'όν άκάντησε με σκληρή και ξερή φωνή ή Φανή...

Η Μάρθα όστόσο δεν έπεσε στο νερό. Προχώρησε κατά μήκος της όχθης, έσκυψε πάνω άπ' τ'όν νερό τ'όν ποταμιό και άπλώσε τα χέρια της ψιθυρίζοντας ίκετευτικά, με φωνή γεμάτη τρυφερότητα:

—"Αντρέ!... "Αντρέ... Για μια στιγμή έμεινε έντελώς άκίνητη, σαν θυσιωμένη σε έκσταση...

Κατόπιν φάνηκε, σαν να μιλάει σε κάποιον και να τ'όν γνέφει.

Τέλος, σιγά - σιγά, έχοντας τ'όν κεφάλι της γυρισμένο προς τ'όν όμο της, ξαναγύρισε πίσω κλαίγοντας...

Για να μη χάνουν ούτε μια από τις κινήσεις της, ο Ζάκ και ή Φανή, χωρίς να τ'όν αντιληφθούν κι' οι ίδιοι, είχαν θγί άπο την κρύπτη τους.

Βέβαια άλλωστε ότι είχαν να κάνουν με μια γυναίκα που θρικόταν σε κατάσταση ύπνοβαπίας, δεν ελάβαιναν και μεγάλες προφυλάξεις.

Η Φανή έλεγε στο Ζάκ:

—Την είδες; Την άκουσες;... Άύριο θά μ'ας διηγηθί ότι είδε τ'όν νεκρό άδελφό σου κι' ότι τ'όν μίλησε πάλι...

—Αυτό που είναι τρομερό, άπάντησε ο Ζάκ, είναι τ'όν ότι θά δής πάλι, όπως και σήμερα, ότι ο νεκρός της άπάντησε.

Είχε προφέρει τα λόγια αυτά με σιγαλή φωνή και όμως οι δυό σύζυγοι είδαν εξαφνα με τ'όν μορφή της, να γυρίζει προς αυτούς και να τούς λέει:

—"Οχι! "Οχι!... "Απόψε ο νεκρός δεν μου είπε τίποτε. "Απόψε ο νεκρός δεν ήρθε. Και όμως τόν προσκάλεσα!... Τ'όν μίλησα εγώ. Τ'όν είπα ότι είχα μέσα στην καρδιά μου. Δεν ήρ-

θε. Θά έρθη όμως μ' άλλη θραδεία...

Και σκουπίζοντας τα δάκρυά της, έπρόσθεσε με φωνή γαλήνια:

—"Όσο για σ'ας, άγαπητοί μου φίλοι, σ'ας περιμένα. "Ω! "Ήξερα πως θάρητε. "Όταν ή κ. Φανή με ρώτησε χθές: "Τι ώρα έρχεται τ'όν φάντασμά σας;" κατάλαβα ότι θάρησάστε. Θέλετε να μάθετε... να εξακριβώσετε ότι δεν έμεινε ζύπνια. "Ήταν πολύ φυσικό αυτό... Τ'όν δυστυχία όμως είναι ότι δεν ήρθε, γιατί θά μπορούσαμε να κοινοποιήσουμε κι' οι τέσσερες.

Κι' άφού είπε τα λόγια αυτά, έσφειξε τα χέρια και τ'όν δυό και διευθύνθηκε προς τ'όν σπίτι της.

—Αυτό που είναι εξακριβώ, είπε ή Φανή προς τ'όν Ζάκ, όταν ξαναθρήθηκαν μόνοι, είναι...

—Είπε — τη διέκοψε ο Ζάκ — ότι θρικόσαστε εδδ... Πάμε!...

—Δεν την είδα ποτέ τόσο λογική. Μιλάει περίφημα. Καθώς βλέπεις, δεν ίσχυρίστηκε πως είδε τ'όν φάντασμα.

—Πάμε!...

Μά εξαφνα, άνασκήτησαν πάλι κι' οι δυό, γιατί άκουσαν εξαφνα μέσα στη σιωπή της νύχτας, τ'όν θόρυθο τ'όν άλυσσίδων.

Κρύφτηκαν άμέσως πίσω άπ' τα δέντρα και κύτταξε με βλέμματα άχόρτατα.

Είδα τότε μια σιλουέτα στην όχθη σκυμμένη πάνω άπ' τα νερά. Η σιλουέτα αυτή σ'έ λίγο άρχισε να προχωρή κάνοντας παράδοξες κινήσεις...

—Μά είναι ο Προσπέρ, ο σακάτης! είπε ο Ζάκ.

—Ο κωφάλαος! έφώναξε ή Φανή. Δές... Σέρνει πίσω του ένα δίχτυ γεμάτο ψάρια...

—Φαίνεται πως είχε πάει να ψαρέψει με τη θαρκούλα!... Έκανε ο Ζάκ.

—Στοιχηματίζω πως αυτόν βλέπει ή Μάρθα και τόν περνάει για τ'όν φάντασμα.

—Μά ο κωφάλαος δεν μιλούν, παρατήρησε ο Ζάκ.

—Κι' είσαι βέβαιος πως αυτός είναι κωφάλαος;

—"Αυτή την ερώτησι, ο Ζάκ δεν άπάντησε, γιατί τη θρήκε πολύ λογικά.

Και δεν είπαν πειά τίποτε, γιατί είχε καταλάβει ο ένας τ'όν άλλο.

Ο Προσπέρ, κλονιζόμενος, σέρνοντας πίσω τ'όν τ'όν δίχτυ, άπομακρυνόταν γρήγορα, ως ότου στο τέλος εξαφανίστηκε μέσα στο δάσος που είχε διαλέξει για καταφύγιό του.

—Νομίζω πως μπορούσα τώρα να πηγαίνουμε! είπε πειά ή Φανή. Δεν έχουμε να δοίμε τίποτε εδδ...

Και ξαναγύρισαν στον πύργο του.

XVII

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ...

Την άλλη μέρα, ο Ζάκ έμεινε στον πύργο όλη την ημέρα, άνικανος να κάνει την παραμικρή εργασία. Τά είχε χαμένα άπ'ό τότε που ήξερε πως ο νεκρός είχε πη: "Εκρυψε τ'όν πτώμα μου μέσα στο κι-

βώτιο..."

Αυτή ή φράσις τόν είχε κρατήσει ζύπνιο όλόκληρη τη νύχτα και τόν είχε καταδιώξει όλη την ημέρα... Τ'όν μυσλό του διαρκώς πήγαινε στο ύπγειο όπου είχε θάψει τ'όν άδελφό του...

"Όσο για τη Φανή, αυτή συγκέντρωσε όλη την αντίληψή της, για να προβλέψη τ'όν κίνδυνο, για να τόν ξεορκίσει, για να τόν μαντέψει. Μολοντί δεν έδεινε τίποτε κι' έκτελ'όσε τα καθκοντά της ως οικοδεσποίνης, μ' μοναδική γαλήνη, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο άπ' αυτό.

Για τη Φανή δ'όν ύπηρεσε καμιά άμφιβολία ότι κάποιος ήξερε κάτι...

Μήπως αυτός ο κάποιος ήταν ο Προσπέρ ο σακάτης;

Μήπως τ'όν χτύπημα προερχόταν άπ' αυτόν τόν ήλιθιο;

Δεν μπορούσε να τ'όν πιστέψει αυτό... "Ο Προσπέρ ήταν τόσο άσημαντος... κι' έξ' άλλου όλοι τόν ήξεραν για κωφάλαο...

Εξαφνα, θυμήθηκε ότι είχε δει τ'όν Προσπέρ στο "Ερόν λίγες στιγμές πριν άπ' την έπιστροφή τ'όν Ζάκ... έκείνο τ'όν πένθιμο πρωί. Δεν μπορούσε

λοιπόν, να είχε παρασταθί στη δολοφονία μέσα στο δάσος. Μόλις τ'όν σκέφτηκε αυτό έτρεξε να τ'όν πη στον Ζάκ, τ'όν όποιο θρήκε μαζεμένο σε μια πολυθρόνα, μπρος στο γραφείο του.

Κάθιδρος τ'όν έκείνος τ'όν είπε π'όν άκριβώς είχε δολοφονήσει τ'όν άδελφό του. Τ'όν μέρος αυτό ήταν πολύ μακριά άπ' τ'όν "Ερόν... Αυτ'όν τ'όν καθούσασε σχετικώς με τ'όν Προσπέρ. Εξ' άλλης, ένα γεγονός που συνέβη σ'έ λίγο, τ'όν καθούσασε έντελως.

Η ώρα ήταν πέντε περίπου. Η μέρα πλησίαζε προς τ'όν τέλος της, όταν ένας δασοφύλας ζήτησε να μιλήσει στο Ζάκ κι' έγινε άμέσως δεκτός. "Ο φύλας αυτός εζήγησε στον κύριο τ'όν ότι είχε ανακαλύψει εδδεργες στο δάσος κι' ότι είχε συλλάβει αυτόν που τις έσπασε και που δεν ήταν άλλος άπ' τ'όν Προσπέρ. "Ο φτωχός όμως σάκάτης καθώς προσπάθησε να φύγει, έπεσε κι' έσπασε τ'όν πόδι του.

—Και τί τόν κάνατε; τόν ρώτησε ή Φανή;

—"Ο γυιός μου κι' εγώ τόν μεταφέραμε στο θωρακείο έπάνω σ' ένα φορείο...

Δεν ήταν χριστιανικό να τόν άφήσουμε στο δάσος σε τέτοια κατάσταση.

—"Εκάνατε πολύ καλά... είπε ή Φανή. Είπε ένας δυστυχί-

ος...

—"Όταν ο δασοφύλας έφυγε, ή Φανή είπε στο Ζάκ:

—"Αγαπημένε μου, σ'ε παρακαλώ, σύνελθε λίγο... Φανού άρχισε να δίνει εξηγήσεις στη Φανή, ή όποια της άπηύθυνε άλλεπάλληλες ερωτήσεις κι' ή όποια δεν καταλάβαινε τίποτε άπ' όλην αυτή την ιστορία...

Νά τί είχε συμβή: "Από ναρς ο μικρός Φρανσουά παραβέθηκε πως είχε πονοκέφαλο και ή δ'ς "Ελιέ τόν είχε πιασώσει, έχοντας ύπ' όμει της να φωνάξει τ'όν δόκτορα Μουτιέ, αν ή άδιαθεσία εξακολουθούσε. Μά ο Φρανσουά άποκαμώθηκε σχεδόν άμέσως και τόν άφησε να κοιμηθί, βέβαιη ότι ο πονοκέφαλός του όφειλετο στα τρελλά παιχνίδια του...

Η δ'ς "Ελιέ άποσύρθηκε κατόπιν στο σπουδαστήριο τ'όν παιδιών, βέβαιη πως θ' άκουγε τ'όν μικρό μαθητή της αν τη φώναζε κι' άρχισε να γράφει τις έπιστολές της.

"Ήταν μια μέρα άναπαύσεως. Η Ζερμαίν κι' ο Ζακό είχαν βγί περίπατο με τη γκυοβερνάντα, τη Λυδία. Τίποτε δεν τάραξε την άπέραντη σιωπή τ'όν πύργου κι' ο παραμικρός θόρυθος κι' αν γινόταν θά τόν άκουγε ή δ'ς "Ελιέ.

Τ'όν σπουδαστήριο χωριζόταν άπ'ό την κάμαρη τ'όν Φρανσουά άπ'ό τ'όν δωμάτιο της τουαλέτας των παιδιών. Για να μην τάραξη την άνάπαυσί τ'όν μικρού, ή δ'ς "Ελιέ είχε κλείσει την πόρτα τ'όν σπουδαστηρίου, μά είχε άφήσει άνοιχτή αυτήν, με την όποια έπικοινωνούσαν τ'όν δυό άλλα δωμάτια.

Δυό ώρες περίπου είχαν περάσει έτσι. Ξαφνιασμένη άπ'ό τ'όν παρατεταμένο ύπνο τ'όν μικρού, ή δ'ς "Ελιέ σηκώθηκε στο τέλος, άνοιξε την πόρτα τ'όν δωματίου της τουαλέτας κι' άμέσως έβγαλε μια δυνατή κραυγή. Μια άνυπόφορη μυρωδιά γκάζ'ό την έπνιγε...

"Ωστόσο, ύπακούοντας μόνο στο θάρρος της και στην άφοσίωσή της, άρμισε μέσα στο δωμάτιο τ'όν παιδιού...

—"Εκεί όμως ένοιωσε μ' άπέραντη έκπληξη, βλέποντας πως ο μικρός Φρανσουά δεν βρισκόταν στο κρεβάτι του και τ'όν παράθυρο τ'όν δωματίου άνοιχτό...

"Ετρεξε σαν τρελλή έξω, έφίσε στο δωμάτιο της Φανής κι' έκεί βρήκε τ'όν Φρανσουά να ζύπνιη στο κρεβάτι της θειάς τ'όν, ενώ ή Μάρθα Σαίν-Φιρμέν κοιτόταν λιπόθυμη μπρος στα πόδια τ'όν κρεβατιού...

—"Εκεί βρισκόταν ακόμα, γιατί, παρ'όλες τις περιποιήσεις που της έπιδεικνύονταν ή δ'ς "Ελιέ και μια καμαριέρα, δεν κατορθώσαν να την συνεφέρουν... —"Εγώ έχω τ'όν γνώνιη, είπε τελειώνοντας ή δ'ς "Ελιέ, ότι ή Σαίν-Φιρμέν έσωσε τ'όν μικρό. Θά μ'ήκε, φαίνεται, στο δωμάτιό του, κυριότηκε εκεί τ'όν γκάζι, άνοιξε τ'όν παράθυρο, μετέφερε τ'όν Φρανσουά ως τ'όν δωμάτιό σας κι' έκεί λιποθύμησε... (Ακολουθεί)

σμένος άνθρωπος... "Ο δόκτωρ Μουτιέ θά τόν περιποιηθί...

—"Όταν ο δασοφύλας έφυγε, ή Φανή είπε στο Ζάκ:

—"Αγαπημένε μου, σ'ε παρακαλώ, σύνελθε λίγο... Φανού άρχισε να δίνει εξηγήσεις στη Φανή, ή όποια της άπηύθυνε άλλεπάλληλες ερωτήσεις κι' ή όποια δεν καταλάβαινε τίποτε άπ' όλην αυτή την ιστορία...

Νά τί είχε συμβή: "Από ναρς ο μικρός Φρανσουά παραβέθηκε πως είχε πονοκέφαλο και ή δ'ς "Ελιέ τόν είχε πιασώσει, έχοντας ύπ' όμει της να φωνάξει τ'όν δόκτορα Μουτιέ, αν ή άδιαθεσία εξακολουθούσε. Μά ο Φρανσουά άποκαμώθηκε σχεδόν άμέσως και τόν άφησε να κοιμηθί, βέβαιη ότι ο πονοκέφαλός του όφειλετο στα τρελλά παιχνίδια του...

Η δ'ς "Ελιέ άποσύρθηκε κατόπιν στο σπουδαστήριο τ'όν παιδιών, βέβαιη πως θ' άκουγε τ'όν μικρό μαθητή της αν τη φώναζε κι' άρχισε να γράφει τις έπιστολές της.

"Ήταν μια μέρα άναπαύσεως. Η Ζερμαίν κι' ο Ζακό είχαν βγί περίπατο με τη γκυοβερνάντα, τη Λυδία. Τίποτε δεν τάραξε την άπέραντη σιωπή τ'όν πύργου κι' ο παραμικρός θόρυθος κι' αν γινόταν θά τόν άκουγε ή δ'ς "Ελιέ.

Τ'όν σπουδαστήριο χωριζόταν άπ'ό την κάμαρη τ'όν Φρανσουά άπ'ό τ'όν δωμάτιο της τουαλέτας των παιδιών. Για να μην τάραξη την άνάπαυσί τ'όν μικρού, ή δ'ς "Ελιέ είχε κλείσει την πόρτα τ'όν σπουδαστηρίου, μά είχε άφήσει άνοιχτή αυτήν, με την όποια έπικοινωνούσαν τ'όν δυό άλλα δωμάτια.

Δυό ώρες περίπου είχαν περάσει έτσι. Ξαφνιασμένη άπ'ό τ'όν παρατεταμένο ύπνο τ'όν μικρού, ή δ'ς "Ελιέ σηκώθηκε στο τέλος, άνοιξε την πόρτα τ'όν δωματίου της τουαλέτας κι' άμέσως έβγαλε μια δυνατή κραυγή. Μια άνυπόφορη μυρωδιά γκάζ'ό την έπνιγε...

"Ωστόσο, ύπακούοντας μόνο στο θάρρος της και στην άφοσίωσή της, άρμισε μέσα στο δωμάτιο τ'όν παιδιού...

—"Εκεί όμως ένοιωσε μ' άπέραντη έκπληξη, βλέποντας πως ο μικρός Φρανσουά δεν βρισκόταν στο κρεβάτι του και τ'όν παράθυρο τ'όν δωματίου άνοιχτό...

"Ετρεξε σαν τρελλή έξω, έφίσε στο δωμάτιο της Φανής κι' έκεί βρήκε τ'όν Φρανσουά να ζύπνιη στο κρεβάτι της θειάς τ'όν, ενώ ή Μάρθα Σαίν-Φιρμέν κοιτόταν λιπόθυμη μπρος στα πόδια τ'όν κρεβατιού...

—"Εκεί βρισκόταν ακόμα, γιατί, παρ'όλες τις περιποιήσεις που της έπιδεικνύονταν ή δ'ς "Ελιέ και μια καμαριέρα, δεν κατορθώσαν να την συνεφέρουν... —"Εγώ έχω τ'όν γνώνιη, είπε τελειώνοντας ή δ'ς "Ελιέ, ότι ή Σαίν-Φιρμέν έσωσε τ'όν μικρό. Θά μ'ήκε, φαίνεται, στο δωμάτιό του, κυριότηκε εκεί τ'όν γκάζι, άνοιξε τ'όν παράθυρο, μετέφερε τ'όν Φρανσουά ως τ'όν δωμάτιό σας κι' έκεί λιποθύμησε... (Ακολουθεί)

—"Όχι, κυρία... Δεν συνέβη τίποτε στο Ζακό, αλλά στο μικρό Φρανσουά, τόν άντιστάς...

—"Α! καλά! Με φόβισε τόσο...

—Τί συνέβη στο Φρανσουά; ρώτησε ο Ζάκ ζωηρά.

—"Ω, τίποτε τ'όν σοδάρ, εύτυχώς...

—Μά γιατί βρισκόσαστε σ' αυτή την κατάσταση;

—"Εξ αίτιας της κ. Σαίν-Φιρμέν...

—Πώς;... Πώς;... Της κ. Σαίν-Φιρμέν;... Τί έκανε πάλι ή κ. Σαίν-Φιρμέν;

—"Η Φανή στάθηκε μπροστά στο σύζυγό της που έτρεμε κιόλας σαν τ'όν φύλλο και ξαναρώτησε:

—Τί έκανε ή κ. Σαίν-Φιρμέν;

—Αποθύμησε, κυρία...

—Αποθύμησε;... Ποθ;

—Στην κ. & μ. α. ρ. ή

ΜΙΑ ολοκληρωμένη εβδομάδα είχε περάσει, έφτα άτέλειωτες μέρες και άλλες τόσες νύχτες από τότε που είχαν μαλώσει. Και μολοντί ο ήλιος έλαμπε κάθε μέρα στον ουρανό και τα πουλιά κελαηδούσαν στους κλάδους κι' όλη η φύσις γιάτρεπε τη χαρά του καλοκαιριού, ή καρδιά της Ρόζ ήταν βαρειά. Μία μεταμείλεια τη βασάνιζε κι' ή ζωή της, τις έφτα αυτές μέρες, ήταν ένα σωστό μαρτύριο. 'Αλλά ή περιφάνεια της δεν την άφηνε να ταπεινωθή, να δυσλογήσιν πώς έσφαλε και να ζητήσει ποινή εκείνη, να συμπαιλωθούν. "Όταν είχαν χωριστή μετά την παρεξηγήσή τους, πού τόσο τη βασάνιζε τώρα, του είχε πη όρθιά-κοιτά: "Αν θέλεις να γυρίσεις πάλι κοντά μου, θα γυρίσεις μόνος σου, με τη θέλησή σου. 'Αλλά μη φανταστής ποτέ πώς θα σε παρακαλέσω!..."

Τι θα έδινε τώρα ή Ρόζ για να μη είχε πη τα σκληρά αυτά λόγια στον άρραβωνιστικό της... Έφτα μέρες τώρα, άνοιγε πρωί-πρωί το παρθένο της κι' έκανε καρτέρι στον ταχυδρομίο με την έλπίδα πώς θα της έφερνε κανένα γράμμα. Και μόλις τον έβλεπε νύχτα από μακριά, έτρεξε γρήγορα ως τη μηχανή, ξύλινη, καγκελιένια πόρτα του περιβολιού και με λαχτάρα έπαιρνε τα γράμματα. "Όστόσο το ποθητό γράμμα δεν έρχόταν. Και θλιμμένη, με δάκρυα στα μάτια, ή Ρόζ έβλεπε την άλλη γραμμάρα του πατέρα της άπάνω στο γραφείο του.

Έτσι και σήμερα, όπως κάθε πρωί, ή Ρόζ κοιμόταν στη θέση της κοντά στην πορτούλα. "Όταν έφτασε ο ταχυδρομικός και δεν της έδωσε ούτε κι' αυτή τη φορά κανένα δικό της γράμμα, ή νέα φάνηκε τόσο απογοητευμένη, πού ο ταχυδρομικός τη λυπήθηκε και της είπε με καλωσύνη:

—Το άπάνειμα, στίς τέσσερες έρχεται άλλο ταχυδρομικός, μίς Ρόζ. "Ίσως τότε να λάβετε το γράμμα πού περιμένετε.

Τώρα, καθώς έμπαινε με άργο βήμα στο σπίτι, ή νέα σκεπτόταν πώς προτιμούσε να ταπεινωθή και να του γράψη να επιστρέψη κοντά της, παρά να περάσει άλλη μία τέτοια μέρα άγωνίας.

Όλα περιμένο, μουρμουρίσες, και το άπογευματινό ταχυδρομείο. "Αν δεν λάβω και μ' αυτό γράμμα του, θα του γράψω έγώ πρώτη."

Το πρόγνεια της φάνηκε άτελείωτο κι' ένώ έ-όμαζε τα καλαθάκια των μικρών αδελφιών της για το σχολείο, δεν είχε διάθεσι ν' απαντά στις άφελεις, παιδικές ερωτήσεις τους και να γελάση με τα τρελλά παιχνίδια τους. Χωρίς κέρη, φροντίσιν για τις καθημερινές δουλειές του σπιτιού — αυτή είχε όλη την φροντίδα από τότε πού πέθανε ή μητέρα της — κατόπιν συνώδινε τον πατέρα της ως την έξορτα, τον βοηθούσε ν' άνεβη στο άμαξιό του, με το όποιο έκανε κάθε μέρα τις ιστομικές επισκέψεις του.

Θα έλθη σήμερα ο Ρούπερτ; ρώτησε ο γιαντός, ένώ έπαιρνε τα γράμματα από τα χέρια του μικρού, πού έκανε γρήγ' ιστοκίου, περιβολισή και ύπνρέτου.

—Όχι, σήμερα, πατέρα! Έχει... έργασία πολλή στο γραφείο του!

—Είπε έργασιας; ο Ρούπερτ. Αυτό μ' εύχαριστεί γιατί έτσι θα είναι βέβαιος τουλάχιστον πώς ή Ρόζ μου θα περάσει άνετη ζωή, σάν φέ-

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY RUBY M. AYRES

ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΜΕΡΑ

γη από την άγκυλιά του πατέρα της για να πάη σ' άλλη άγκυλιά. Συλλογισμένη ή Ρόζ άναρωτιόταν, ένώ έμπαινε στο σπίτι:

«Νά πήγε τάχα ο Ρούπερτ στο γραφείο του; Με σκέπτεται τάχα, όσο τον σκέπτεται έγώ; Θα μού γράψη επί τέλους σήμερα;»

Μηχανικά, μ' άδιαφορία βοηθούσε την ύπνρέτρια στο συγκύρια του σπιτιού. Τι την ένοιαιζε αν τα λουλούδια ήταν μαρμαμένα μέσα στα βάζα, αφού ασφαλώς δεν θα έρχονταν εκείνος; σήμερα, όπως συνήθιζε να πηγαίνει κάθε Σάββατο-Κυριακά...

Η νέα πήγε και κάθισε στο μικρό ντιβανό, κοντά στο παράθυρο, όπου καθόντουσαν, τα βράδια, οι δυο τους, κάνοντας σχέδια και πλάθοντας βενερά για το μέλλον. Πόσες φορές είχαν καθίσει εκεί ή μίλητοι, παρμένοι από το χέρι, τόσο εύτυχισμένοι πού δεν είθισσαν τίποτε να πούν, αλλά άκουαν μονάχα τους χτύπους της καρδιάς τους!... Και τώρα; Μονάχα έφτα μέρες είχαν περάσει από τότε, κι' ή έφτα αυτές μέρες της είχαν φανή άτελείωτες σάν την αιώνητά!

Η Ρόζ έγειρε άπάνω στα μαξι-

λάρια του ντιβανού, τα μαξιλάρια με τα περίεργα παιδικά σχέδια πού τα είχε κεντήσει ή μακαρίτισσα ή μητέρα της.

—"Ω! μητέρα! μητέρα! ψιθύρισε ή νέα, ένώ δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της, γιατί να μη ζής; Θα με συμβούλευες τώρα και θα με παρηγορούσες!... Γιατί, Θεέ μου, να φερθώ μαζί του τόσο άπότομα και να του δώσω πίσω το δαχτυλίδι του!... Για μια άπλη παρεξήγησι!..."

Η ώρα ήταν δύο μετά το μεσημέρι, όταν ο γιαντός γύρισε στο σπίτι του από τις επισκέψεις του σκονισμένους και κουρασμένους. "Από το ύψος του φαινόταν σάν να είχε κάτι δυσάρεστο ν' άναγγείλιν στην κόρη του.

—Είχες πολλές επισκέψεις σήμερα, πατέρα; Φαινόσαι στενοχωρημένος!

—Ναι, παιδί μου, άρκετές. Τα δυο άγόρια της μισέες Τζόνες είναι κροββατωμένα με ύλασά. Α Τέτα Μποόλεϊ έκοψε άσχημα το πόδι του με το δρεπάνι, εκεί πού θέριζε και το παιδάκι των Σμιθ είχε σπασμούς χθές όλη την νύχτα... Έχω δυστυχώς κι' ένα δυσάρεστο νέο να σου

άναγγείλω, Ρόζ. Χθές το βράδυ, ο άρραβωνιστικός της φίλης σου, της Τζέσς Έβερεττ έπεσε από το άλογο και!...

—Τι; σκοτώθηκε;...

—Αυστηρώς! Το κακότυχο παιδάκι είχε πάει να ιδή την Τζέσς, χθές το βράδυ, κατά τις ένδεκα και το άλογο του γύρισε στο σταύλο του, χωρίς τον καθάλαρο του. Μόλις είδαν το άλογο μόνο του, οι γονείς του άνησυχησαν και βίγξαν πρὸς άναζήτησίν του. Βοήξαν τὸ γινὸ τους στο δάσος τοῦ Χέλττον, περμένο κάτω από ένα δένδρο... Έτρεξαν και τὸν σήκωσαν, κι' ο Γκένινορ ήταν κιόλας νεκρός... Καλά θα κήνεις, Ρόζ μου, να πιάς να ιδής την δυστυχισμένη τη Τζέσς. Είπε τρομερό!...

Η Ρόζ γλίσγει και παρμένη από φροση, σκεπτόταν την άτυχη φίλη της. Μία άγωνία έσφιγγε τη καρδιά της με τη σκέψη πώς μπορούσε να βρισκόταν κι' αυτή στη θέση της φίλης της!

... Πήγαινε, Ρόζ, τοὺς είπα πὸς θα πιάς κοντά της. Η καμένη δεν έχει μητέρα — πρόσθεσε άναστενάζοντας ο γιαντός — και σὲ τέτοιες ώρες άναζητεί κανείς περισσότερο την συμπόνια των άλλων...

Η Ρόζ κούνησε γρήγορα, φίλησε τὸν πατέρα της κι' έσπευσε να πάη στο σπίτι της φίλης της.

—Τζέσς! φώναξε ή Ρόζ, μόλις βρέθηκε μπροστά στη φίλη της πὸς βουθή, με τα μάτια καρφωμένα στο νερό, είχε ύψος τρελλής, καθώς περπατούσε άπάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιο. Φτώχη μου φίλη! πρόσθεσε ή νέα άγκαλιζόντάς την τροφρά.

—'Αλλά ή Τζέσς τραβήχτηκε πίσω και είπε κι' ένα παρόξενο βροζ. —Πέθανε!... Και ξέρεεις... Έγώ τὸν σκότωσα!...

—"Ω, Τζέσς! Τι κάθεται και λές; Είσαι ταραγμένη, νευρική! είπε ή Ρόζ, ένώ άρθονα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της.

Η Τζέσς γύρισε και την κούταξε με περιέργεια.

—Μπα! τί παρόξενο! μουρμουρίσες, κλαίς και σύ; "Όλοι κλαίνε μέσα στο σπίτι, κι' έγώ πὸν άγαπούσα, έγώ πὸν έγινα αϊτία να σκοτωθῇ, δεν μπορώ να κλάψω... Τὸν έχωμένο μίνα έπρόκειτο να γίνῃ ο γάμος μας. Χθές το βράδυ... μαλώσαμε και τοῦ είπα πὸς δεν τὸν αγαπῶ πια... κι' εἶπα ψέμματα, γιατί τὸν λάτρευα... Έφυγε ταραγμένος, σάν τρελλός μόλις τὸν είπα πὸς δεν θέλω να τὸν ξαναϊδῶ!... Και νά, πὸν τα λόγια μου βίγξαν αληθινά... Δεν θα τὸν ιδῶ ποτέ, πια, ποτέ!... Και μολαταῖτα δεν μπορῶ να κλάψω!...

Η Ρόζ έπεσε βαρειά σὲ μία καρέκλα, κι' έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

—"Όστε έτσι; Είχαν μαλώσει και τώρα εκείνος ήταν νεκρός! Ένα ρίγος πέρασε σ' όλο το κορμὶ της Ρόζ, καθώς γύρισε και κούταξε τὸ ψυχρὸ χωρίς έμφρασι πρόσωπο της φίλης της. Δεν είθισσε λέξεις για να την παρηγορήσιν. Τι φριχτὸ αίσθημα έπρεπε να νοιώθῃ ή Τζέσς, τί άβάσταχτο πόνο για τὸ σκληρά λόγια της!... Λόγια πὸς θα τὴν μὴ-αν παντοτεινά, με φρονη!...

Εκείνη τη στιγμή, ή Τζέσς φώναξε με σπαρακτική φωνή άπελπισίας:

—"Ω, Θεέ μου! Ας γύριζε κοντά μου, για μια μέρα... για μια

άνα..."

—"Ω, Θεέ μου! Ας γύριζε κοντά μου, για μια μέρα... για μια

Ο ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

(Τι λέγουν ή πρωταγωνίστριες του κινηματογράφου)

ΙΑΤΙ ντυνόμαστε;

—Νόστιμη ερώτηση! Θα μού πητε, διά-βολε! για να μη κρινόμαστε πρώτα - πρώτα. Κι' ύστερα γιατί έινε ά-προπο να θυά-νομμε στο δρόμο δείχνοντας

γεινὸν τὸ σῶμα μας!...

Σωστά! Μά γι' αὐτὸ μόνο; Ντυνόμαστε μόνο για να φυλαγώμαστε από τὸ κοῦο και γενικά από τις κακικές μεταβολές και για λόγους σεμνότητος; Μόνο γι' αὐτὸ; Έπείνα μὸν φαίνεται πὸς ο πρώτος και ν-ρώτερος λόγος για τὸν ὅποιον ντυνόμαστε εἶνε ή ανάγκη τοῦ στολίσμου. Να! να! Μη διαμαρτυρῶ-σθε! Αὐτὸ λένε ὅλοι ο κοινωνολόγοι.

—'Αλλ' ἄς ἀφήσουμε τὴν κοινωνιολογική συζήτηση. Παραδεχθῆτε ὅ-τι τὸ ντύσιμο εἶνε και, λίγο ἔστω, ζήτημα στολισμοῦ. 'Απόδειξις ή προσοχή και ή φροντίδα, με τὴν ἁπλὰ διαλέγουμε τὰ ρούχα μας. Σὲ ποῖον; Μεταξύ μας οἱ ἄνδρες και ή γυναίκες πάλι μεταξύ τους;

—'Οχι! Οἱ ἄνδρες ντύνονται για ν' ἀρέσουν στίς γυναίκες και ή γυναίκες για ν' ἀρέσουν στίς ἄν-δρες.

Γιὰ τὸ γυναικεῖο ντύσιμο γρά-φουν πολλοί, πολλές και σχεδὸν καθεμερά. "Ας μιλήσουμε λοιπὸν λίγο και για τὸ ἀνδρικό ντύσιμο. "Η μάλλον για τὸ ἀνδρικό ντύσιμο σημασία δεν έχει τὸ τι θα πούμε εἰς τις οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ τὸ τι λένε ή γυναίκες, για τις ὁποῖες ντυνό-μαστε.

Έδω πὸν τὰ λέμε, ο καθένας μας, ἀγαπητοί ἀναγνώστα, όταν πρόκειται να ράψῃ κοστούμι, παίρ-νει και τὴ γνώμη της γυναίκας του ή της φίλης του, τοῦλάχιστον λαμ-βάνει ὑπ' ὄψιν του και τὰ γούστα του. Μά ή άλλες γυναίκες τι λέ-νε;

—Και πὸς μπορούμε να ξέρου-με; θα μού πητε. Δημοφιλέτατα θα κάνουμε μεταξύ ὅλων των γυναικὸν για τὸ ντύσιμο τοῦ καθενὸς μας; "Οχι. Μά υπάρχει τρόπος να μά-θουμε τί ἀπάνω-κάτω φρονούν για τὸν τρόπο τοῦ ντυσματος των ἄν-δρων, ἂν ὄχι ὅλες ή γυναίκες, του-λάχιστον εκείνες πὸν ἐκ τοῦ επαγ-γέλματος των εἶνε σὲ θέση να κρί-νουν ἐγκριωτέρως. Κι' αὐτές εἶνε ή καλλιτέχνιδες, ὅπως οἱ ἠθοισαί του κινηματογράφου.

Και με τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔκανα ἓνα εἶδος δημοφιλέστατος ἀνέκα-σι στίς γυναίκες τοῦ κινηματογράφου, πὸν ὑπάρχουν στοῦ Παρισι. 'Απὸ τίς ἀπαντήσεις πὸν ἔλαβα δι-μοσιεύω κατωτέρω τίς κυριώτερες και ἐξυπνότερες.

Η Λίβ Νορὸ βρίσκει τὸ σύγ-χρονο ἀνδρικό κοστούμι άσχημο ἀ-πὸ πάσης ἀπόψεως και ὡς σχέδιο τοῦ σώματος.

—Μάλιστα, κύριε, εἶνε άσχημο, θλιβερό, χωρίς φαντασία, χωρίς προσωπικότητα. Μόνο τὸ σῶμα και πὸν λέει. Τάλλα ρούχα σας εἶνε

ἀπελπισία. Ένὸ τὰ παλαιά ἱστορικά φορέματα τί χάρι, τί γούστο, τί πρωτοτυπία πὸν είχαν!

—'Αντιθέτως, στή Γιοζάνδα Λαφὸν ἀρέσει τὸ σύγχρονο ἀν-δρικό κοστούμι γιατί εἶνε σοβαρό.

—Οἱ ἄνδρες, λέει, σὸν ντύσιμο δεν ἔχουν καθόλου φαντασία. Κα-λύτερα πὸν ντύνεσθε σοβαρὰ και σχεδὸν ὁμοίωσθα κι' εἶσι δεν εἶ-σθε ἐλεύθεροι να διαπράττετε γε-λοιότητες... Μία λεπτομέρεια μονά-χα βρίσκω σήμερα ἀπελπιστικά ὁ-σχημη και γελοία. Τὸ σκληρὸ κα-πέλλο, τὸ ἡμίψηλο. Εὐτυχῶς, ή σὺ-δα τὸ πέταξε.

Η Γζάμπυ Μορλαλ: «Κα-τὰ τὴ γνώμη μου, τὸ σημερινὸ ἀν-δρικό κοστούμι τότε παρουσιάζει κάποιο ἐνδιαφέρον, όταν δεν εἶνε χτυπητό. Σ' ἔναν ἄνδρα κομψότη-ς εἶνε ή σοβαρότης.

Τὰ ἴδια σχεδὸν λέγει και ή Σπι-νολλί.

—Τὰ μαλακά ποικίματα με τὴς ἀνοχτὸς γυναίκες και τις πλε-τινές γραβάτες ἴσαν ὡριστικὰ. Ένὸ τώρα οἱ κολλησμένοι και στενοὶ γιακάδες κάνουν τοῖς ἄνδρε-να φαίνονται σάν νάχουν καταιπ-κοτυλοφόρους. 'Αλλος τε, ὅλο τὸ σύγχρονο ντύσιμο των ἄνδρων εἶνε αἰσθηρὸ και κρύο, εἶνε πολὺ πω-κτικό και συνεπὸς διόλου ὡραίο.

Η Μαίρη Μαρκέ ἀντιθέτως ἐκτιμᾷ τὴν σοβαρότητα τοῦ σημε-ρινοῦ ντυσματος. Ταμίζει λέει πολ-λὸν σὸν ἄνδρα.

—Μά ξέρετε, ἐπρόσθεσε, τοῦ ἄνδρικο ντύσιμο εἶνε τὸ δυσκολύ-τερο ἀπ' ὅλα; Η πιτζάμα. Σ' αὐ-τὴν δέν γίνεται ὁ ἄνδρας ἂν ἔχη κομ-ψότητα.

Εὐτυχῶς ὅτι, ἔχει δεν ἔχει, δει-χνεται σὲ τι συμβία του μόνο.

Η Μιρβέιλ δεν ἔχει ἀντίρρηση για τὸ ἀνδρικό κοστούμι, ὅπως εἶ-νε τώρα, μά θέλει περισσότερη ποι-κιλία χρωματισμῶν.

—Αὐτὴ ή δημοσιότητα και ή ἔλ-λειψη πρωτοτυπίας εἶνε ἀπαραίτη-τη τάχα!

Καί τώρα, καλὸ θάταν να μά-θουμε τι λένε και μερικοὶ ἄνδρες ἡθοισαί.

Ο Ρόζ Τρεβίλ φρονεῖ ὅτι τὸ ἱδωδὸς κοστούμι εἶνε τὸ κο-στούμι τοῦ... 'Αδὰμ, όταν ὑπάρχει ἥλιος.

Ο Μορίς Μαγιό, σαρκὰ ταβερνικιώτης, κηρύσσει, ὡς και ἐκ λέγων... ανωνυμίας ὑπὲρ τοῦ μαγιό. Μόνο πὸν για να τὸ φορεθῇ κανεὶς πρέπει νάχη σῶμα ἀρκούντος ἀρμονικότητας.

Κι' εἶσι πὸν φαίνεται, πὸς ο Τζέιν Τζέφλιντ ἔχει τὸ πε-ρισσότερο δίκιο λέγοντας.

—Έγὼ σὸν ντύσιμο κιντὰν τὴν εὐκολία μου και τὴν ἀνεί μου. Έ-τσι ἐννοῶ τὴν κομψότητα και λίγο με νοιάζει ἂν ἄλλοι τὴν ἐννοούν ἀλ-λωςίτικα.

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΛΙΣΤΑ-Ι-Ν

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Καλύτερα ν' ἀφήσιν κανεὶς τὰ παιδιὰ του μεζάρικα, παρά να τοὺς ξεραϊώσῃ τὴ μήτη.

(Προδογηκίανη)

Έκείνος πὸν ἀδυνατορεῖ τελείως για τὴν ὑπόληψή του, εἶνε ἓνα πτω-μα πὸν κινεῖται.

(Σανσκριτική)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ 1933

Πώς παντρεύτηκε η όμορφη Έλιζα Μπέρκ. Έρριξε στη θάλασσα μια μποτίλια με την τύχη της. Το εύρημα των εικασί ναυτών του άλιευτικού «Σίγκφριντ». Η ερωτική περιπέτεια της πριγκιπίσσης Μαρίνκας Ντάρ. Έρως με το άλεξιπτο- το. Η μεταξωτός κάλτσες της «Μίς Αυστραλίας» κλπ. κλπ.

Ερωτική περιπέτεια. Υπόγειος φό-δος να καταλήξει σ' ένα εφιάλκη-πολύ δυσάρεστο για σάς. Αφήστε την τύχη να φροντίσει για τὰ... μέλλον σας και να είσαστε βέβαιοι ότι δεν θα βγείτε ποτέ ζημιωμένοι. Στην Ταϊνία μάλιστα πιστεύουν ότι από τη μέρα που έρχεται στον κόσμο ένα αγόρι ή ένα κορίτσι, είναι δεμένο με μια άορατη χροστή πλάστη με τον σύντροφο της ζωής του κι έτσι όσο μακριά κι αν βρίσκεται από τον θάνατο, η τύχη του θα τον οδηγήσει να τον συναντήσει και να ζήσουν μαζί ευτυχισμένοι.

Σ' όλες λοιπόν τις χώρες η τύχη κι ο έρως έχουν πάντα μόνο τους. Για να σάς πείσουμε μάλιστα, θα σας διηγηθούμε μερικά από τις παράξενες ερωτικές περιπέτειες που συνέβησαν κατά το 1933.

Η Έλιζα Μπέρκ, η κόρη ενός πλοίαρχου της Μάϊλαντ, αν κι ήταν τότε μόλις δέκα ετών, ήταν πολύ όμορφη και πολύ αγαπητή. Η μητέρα της, που είχε παρουσιάσει κανείς να τη ζητήσει από τον πατέρα της. Οι φίλοι της ηθοποιού, θαύμαζαν τα όμορφα μαλλιά της και την γοητευτική της όμορφιά, μα κανένας δεν τολμούσε να την άγγιξει, γιατί φοβόταν μήπως εκείνη τον άγγιζε σκληρά. —Είπε τόσο όμορφη, έλεγαν όλοι, μοιάζει με τις νεράιδες των παραμυθιών! Πώς να δεχθώ λοιπόν να γίνει γυναίκα μας;...

Τα χρόνια, ωστόσο, περνούσαν κι η πεντάχρονη Έλιζα περίμενε μάταια τον έρχομό του ανθρώπου που θα την έκανε γυναίκα του. Μια μέρα τέλος από την απελπισία της, σκέφτηκε να καταπνίγει σ' ένα πολύ ρομαντικό τέχνασμα. Θα έμπαινε σ' ένα φέρι-boat που πέρασε από τη θάλασσα να φέρει κοντά της το βασίλειό της, το παρτιζάνο...

Πήρε λοιπόν μια φωτογραφία της, έγραψε από κάτω τ' όνομά της, τη διέδινε στις κλπ. κλπ. και την έδωσε στην αγαπημένη της θάλασσα να φέρει κοντά της το βασίλειό της, το παρτιζάνο...

Υστερα από λίγο καιρό, οι ναυ-τες του άλιευτικού «Σίγκφριντ», έ-να μεσημέρι που ξεκινούσαν στο κατάστρωμα, είδαν κοντά στο πλοίο τους, πάνω στη θάλασσα, μια μποτίλια. Περιέργοι τότε έτρεξαν να το πούν στον καπετάνιο τους και σε λίγο φάνηκε την μυστηριώδη

μποτίλια από τη θάλασσα.

—Θα την ερρίξουν... τίποτε να-αγού! συλλογίστηκε ο καπετάνιος του «Σίγκφριντ» και την άνοιξε πε-ριέργως.

Φαντασθήτε τώρα την κατάληξη όλων όταν είδαν ότι είχε μέσα τη φωτογραφία ενός πεντάμορφου κοριτσιού και τον κρυφό... καλή του! Κι οι εικασί ναυτες, που αποτελού-σαν το πλήρωμα του καραβιού, δι-ώσαν άμέσως στον καπετάνιο τους, ότι θα ήταν πρόθυμο να παντρευτούν αυτήν τη νέα από τη Μάϊλαντ κι άρχισαν να λογοφά-ρουν όλους μεταξύ τους. Μα ο καπετάνιος τους ήσυχασε.

—Παιδιά, τους είπε, το κορί-τσι ζητάει έναν άνδρα, κι όχι ε-γώ! Γι' αυτό μου φαίνεται ότι πρέπει να την αφήσουμε να δια-λέξει...

Κι επειδή η νύμφη Μάϊλαντ η-ταν άφροντα, άλλαξαν πορεία και ταξίδεψαν για το λιμάνι της.

Μόλις έφτασαν στη Μάϊλαντ, δι-ωργάνωσαν μια γιορτή στο πλοίο τους, στην οποία προσκάλεσαν φρι-σκάκι τη χαριτωμένη Έλιζα Μπέρκ για να την γνωρίσουν. Η όμορφη της, τους ξετρελλάνε! «Ολοι τους, από τον καπετάνιο ως τον μικρό μωϊστό του καραβιού, ήταν έρωτες μένοι μαζί της. Ύστερα από τον τραπέζι οι ναυτες ζήτησαν από τον καπετάνιο να τη ρωτήσει ποιόν ή-θελε για άνδρα της κι έτσι να πά-ρη το μαρτύριο που τους βασάνιζε τόσες μέρες. Η Έλιζα Μπέρκ

τότε έκανε την έκλογή της, δι-αλέγοντας για άνδρα της τον καπετάνιο του «Σίγκφριντ» που είχε φανή από ευγενικός απ' όλους κατά την διάκριση της εθιμικής εκεί-νης ναυτικής γιορτής.

Κι έτσι οι εικασί υποψή-φιοι άραβιο-νιστικοί άνα-γκάστηκαν να ξεχάσουν να ξεχάσουν την νεράιδα της Μάϊλαντ.

...

Μια άλλη πα-ρόμοια ιστορία, έγινε η περιπέ-τεια της Μα-ρίνκας Ντάρ, μιας βασιλικής της κλπ. κλπ. που ζήτησε να βοηθάνε αν-θρώπο, ο όποι-ος θα κατά-φερνε να ζητή-ση το χέρι της μ' ένα πρωτό-

τυπο τρόπο. Άπογορευμένη όμως από τους διαφόρους θαυμαστές της, έλειψε το μέγαρό της, εξαφανίστη-κε από τις κοσμικές συγκεντρώσεις και τ' άριστοκρατικά σαλόνια κι ά-ποτραβήχτηκε σε μια έξοχική βί-λα της, για ν' άφοσιωθεί στη... ση-ροτροφία.

Ο νέος αυτός εξωφρενισμός της έγκεντρικής πριγκιπίσσης σχολιά-στηκε βέβαια λίγον καιρό από τις φίλους της κι έπειτα σιγά-σιγά, ξεχάστηκε, αφού η όμορφη Μα-ρίνκα Ντάρ δεν έδειχνε πια κα-νένα σημάδι ζωής...

Ένας νεαρός γιατρός ωστόσο, ο Χάρου Σμιθ, που ήταν απεσπασμέ-νος στο άεροδρόμιο της πόλεως στην οποία έμενε η όμορφη πριγκι-πίσσης και που ήταν ένας από τους πιο φανατικούς θαυμαστές της θέλησε να την ξαναβρεί! Και πράγ-ματι, από τις πληροφορίες που κα-τάφερε να συγκεντρώσει, έμαθε ότι η Μαρίνκα Ντάρ κατοικούσε τώρα σε μια έξοχική της έπαυ-λη, χαμένη ανάμεσα σε καταπράσινα δένδρα και που ξεχώριζε από μα-κριά το κόκκινο χρώμα των κερα-μιδιών της... Προσάλασε λοιπόν ένα από τους πλοίτες που έκαναν την καθημερινή πτήση τους να τον πάει μαζί του κι όταν έφτασε πά-νω από τη βίλλα της πριγκιπίσσης, πήδηξε έξω από το άεροπλάνο με το άλεξιπτοτο κι ύστερα από λίγα λεπτά βρισκόταν πάνω στη σκεπή της.

Έκείνη την ώρα η όμορφη Μα-ρίνκα Ντάρ βρι-σκόταν στο ό-χιό της, που ή-ταν γεμάτος από τα πιο σπάνια και τα πιο ποικι-λόχρωμα λουλού-δια. Όταν λοι-πόν είδε τον πα-λιό φίλο της σκαρφαλωμέ-νο ο ψηλά στα κερα-μικά, τρελλή ά-πό τη χαρά της, του φώναξε να κατεβή όσο μα-τα-ρα-σε πιο γρήγο-ρα, πράγμα που έκανε εκείνος ε-υχαρίστως ξε-ναυδώντας μ' ε-ν' άλεξιπτοτο έ-κ του προς τον γή-πο. Μα το άλε-ξιπτοτο πιάστη-κε από τα κλα-διά ενός ψηλού πεύκου κι ο έ-κκεντρικός γι-α-τρος άναγκά-στηκε να ζητήσει τη βοήθεια της πριγκιπίσσης.

—Πριγκίπισ-σα, σάς παρακα-λώ, δώστε μου το χέρι σας... της είπε.

Η Μαρίνκα

...

...

Ντάρ ένθουσιασθηκε τόσο άπ' α-υτό το κατόρθωμα του φίλου της, ό-στε ύστερα από μερικές μέρες του έδωσε το χέρι της για πάντα και τον έκανε έναν από τους πιο πλούσιους και τους πιο ευτυχισμέ-νους ανθρώπους του κόσμου.

Να όμως κι η συγκινητική πε-ρίτεια μιας από τις πιο όμορφες εικ-σές του Νέου Κόσμου, της Νέλλυ Όμπ, που είχε έλθει στη Σιγκα-«Μίς Αυστραλίας».

Η περιπέτεια αυτή άρχισε από μια γιορτή που δόθηκε προς τιμήν της, στη μικρή πόλη Στόκτον, όταν οι συμπαικτές της έμαθαν την πανηγυρική άπαιξία της στην Ά-μερική. Στην γιορτή αυτή, η ό-ργανοτική έπιτροπή είχε την έπιτενε-σι να «επιστηρίσει» διάφορα πράγματα της τουτέλειας της Νέ-λλυ Όμπ για φιλανθρωπικό σκοπό. Τελειοτάτα μάλιστα «έβγαλε» στο σπουδαιότερο έργο της, η τιμή του οποίου άρχισε ν' ανεβαίνει σε δυσθεώρητα ύψη.

Μεταξύ των λειοδοτούντων αυτή τη φορά ήταν κι ο Φράντς Σέναν-τον, ο οποίος συναγωνιζόμενος τους γιουλιούς των διαφόρων πλουσίων γαι-οκτημόνων, προτίμησε να μείνει χω-ρίς δέκαρ, παρά να υποχωρήσει και να χάσει τίς... μεταξωτές κάλ-τσες της «Μίς Αυστραλίας», που είχε περιττό να πούμε ότι την ελά-τρευε.

Θέλετε τώρα και τη συνέχεια α-π' αυτής της ιστορίας; Η Νέλλυ Όμπ γυρίζοντας στην πατρίδα της και καθιόνοντας ότι ο Φράντς Σέναν-τον είχε δώσει όλη την περιουσία του για ν' αγοράσει ένα ζευγάρι κάλ-τσες της, συγκινήθηκε τόσο πολύ από αυτήν, ό-στε δέχθηκε πρόθυμα να γίνει γυναίκα του, περιφρονών-τας τους άλλους πλουσίους θαυμα-στές της.

Η τρέις λοιπόν αυτές ερωτικές περιπέτειες που αναφέραμε πιο πά-νω, μπορούν να πείσουν δίχως άλ-λο και τον πιο δύσπιστο, ότι η τί-χη και ο έρως δεν κυνηγιούνται, αλλά έχουνται μόνο τους.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Στην Πλειοψηφία των παιδιών που τρώνε μισά άρνια, δεν βάζουν ποτέ μισό, κι εκείνα που τρώνε άρνια μισά θα φάνε κάποτε το μισό του αδελφού τους.

Σε πολλά χωριά της Πελοποννή-σου πιστεύουν πως όποιος πιάσει κόκκινο αυγό άνημερα του Πάσχα δεν πρέπει ν' αμείψει γίδα ή προ-βατίνα μέχρι το Πάσχα του άλλου χρόνου, γιατί το ξωό θα πάση α-γούλιθρα (άρρώστια των μαστών).

Οι γκάγκστερς της Άμερικής άρχισαν ν' άποκοτούν σ' όλη την Εύρωπη επικινδύνους συναδέλφους. Η Τράπεζα και τα καταστήματα των μεγαλοπύλων δέχονται κάθε μέρα την έπίσκεψη τουλάχιστον έ-γκληματιών, οι όποιοι, με το πιστόλι στο χέρι, άδειάζουν τα ταμεία τους κι εξαφανίζονται, χωρίς να συλλη-φθούν. Οι άνθρωποι αυτοί είναι ντυμένοι με την τελευταία λέξη της μόδας, οδηγούν πολυτελέστατα α-υτοκίνητα και δεν έχουν τίποτα το ύποπτο στο παρουσιαστικό τους : Είναι οι ληστές της εποχής...

Στο Βερολίνο, στο Παρίσι, στην Ίσπανία, παντού, άπάρχουν πολυά-ριθμες συμμορίες γκάγκστερς, που εφάρμοζουν πιστά όλες τις τρομο-κρατικές μεθόδους των Άμερικαν-ών συναδέλφων τους, καθώς και μερικούς τρόπους, που θυμίζουν τη συμμορία του Μπον και το «Σταχτι Αύτοκίνητο»...

Άς αναφέρουμε, λοιπόν, μερικές άπ' αυτές τις τελευταίες συνταρα-κτικές ληστείες.

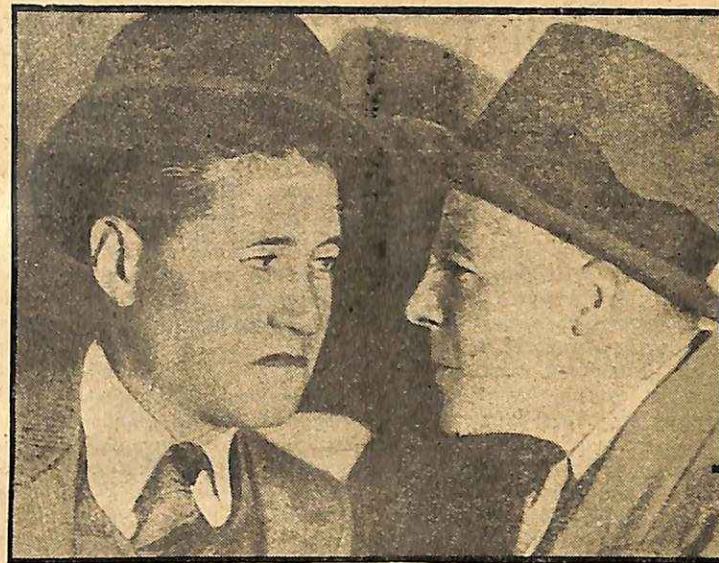
Ένα βράδυ του περασμένου μή-να, στη Βαρκελώνη, ο σφεδρ Λου-θέντο περιέμενε ήσυχα στη γωνία μιας ράμπας (λεωφόρου) κανέ-ναν πελάτη, όταν έξαφνα είδε δυο καλοντυμένους κυρίους να τον πλη-σιάζουν και να του ζητούν να τους μεταφέρει σε μια μακρινή συνοικία.

—Έχετε άρκετη μενζίνα ; τον ρώτησαν.

Ο Λουθέντο τους βεβαίωσε ότι ν' άποκινήσει του μπορούσε να κά-νει έκατό χιλιόμετρα χωρίς να στα-ματήσει και ξεκίνησε με μεγάλη τα-χύτητα προς τη διεύθυνση που του είχαν υποδείξει οι δυο άγνωστοι.

Όταν όμως έφτασαν σ' έναν ξερη-μό και σκοτεινό δρόμο, ο ένας από τους δυο επιβάτες στήριξε στον κρόταφο του σφεδρ το πιστόλι και τον διέταξε να κατεβή από τ' αυτοκίνητο. Ο Λουθέντο, τρομο-κρατημένος, έπευσε να παρατήση το τιμόνι και να βγί έξω. Την ίδια στιγμή το αυτοκίνητο, οδηγούμενο τώρα από τον άλλο άγνωστο, χά-θηκε με βιγνήδωδη ταχύτητα στο βάθος του δρόμου. Ύστερα από μισή ώρα οι δυο κροταφοί σταμά-τησαν πάλι τη μηχανή για ν' ανε-βούν έξω μυστηριώδη άτομα. Τέ-λος το αυτοκίνητο στάθηκε στην είσοδο μιας Τραπεζής, στην όδo Κοσταντινιόνη. Οι όχτω επιβάτες του τότε κατέβηκαν βιαστικά, άφη-σαν δυο συντρόφους τους να φυλά-ν στην είσοδο κι οι άλλοι μπήκαν στην Τράπεζα με το πιστόλι στο χέρι και διέταξαν τους υπαλλήλους να σηκώσουν τα χέρια ψηλά. «Ε-πειτα άδειασαν τα «γκισ» της Τραπεζής μέσα σε μια δεκάμηνη σάκκα, υπεχώρησαν γρήγορα προς την έξοδο, ανέβηκαν στο κλειμένο αυτοκίνητο κι εξαφανίστηκαν.

Στο κέντρο της πόλεως κατόπιν, κι άκριβώς στη λεωφόρο Βιλλα-ροέλ, παρήκισαν τ' αυτοκίνητο για να μην άναγνωρισθούν κι έκου-μπώνταν σ' έναν πάγκο της σάκκα με τα χρήματα, περίμεναν να πε-ράσει κανένα άλλο αυτοκίνητο. Η κινήσεις τους όμως και το μυστη-ριώδες άφος τους φάνηκαν ύποπτες στον αστυφύλακα Πενουέλας, ο ό-ποιος τους πλησίασε με θάρρος γά να τους ζητήσει εξήγησεις. Μα οι άγνωστοι του άπάντησαν με μια δ-έξελικση πυροβολισμών και τον έ-ξελικσαν νεκρό στη μέση του δρό-μου. Έπειτα πήδηξαν γρήγορα σ' ένα άλλο αυτοκίνητο που περνούσε, για να εξαφανισθούν. Δεν μπόρε-

Ο Στσουμάρσκι, τη στιγμή της συλλήψεώς του...

Η ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ

ΟΙ "ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ", ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η κινηματογραφική λεηλασία μιας Τραπεζής της Βαρκελώ-νας. Πώς έδολεφονη ο αστυνομικός Πενουέλας. Η άπογύ-μνωσις του Ίνστιτούτου Καλλονής της Λίνας Καβαλιέρι. Τα λαθρεμπόρια του «Αλ Καπόνε της Εύρώπης», κτλ.

σαν, ωστόσο, αυτή τη φορά, γιατί οι πυροβολισμοί είχαν συγκεντρώσει σ' έκεινο το μέρος ένα πλήθος ά-στυνομικών, οι όποιοι τους περικύ-κλωσαν και δεν τους άφησαν να φύγουν. Και τότε άρχισε μια δρα-ματική κι άδυσώπητη μάχη μετα-ξύ άστυνομικών και γκάγκστερς. Ε-π' ενώ δολοκλήτη ώρα οι έγκλημα-τίαι προσπαθούσαν να ξεφύγουν, πυροβολώντας τους άστυνομικούς, από τους όποιους πολλοί είχαν σκο-τωθή...

Μα οι πυροβολισμοί δεν άρχισαν ν' άναστατώσουν την Βαρκελώνη, κι έτσι άπ' όλους τους δρόμους κα-τέβηκαν πολυάριθμες ομάδες ά-στυνομικών. Οι γκάγκστερς τότε, με μια τελευταία προσπάθεια, κα-τάφεραν να κρυφτούν πίσω από μια παράγκα, που ήταν εκεί κοντά, και να τ' άσκά-

σούν μ' ένα α-υτοκίνητο, που βρισκόταν εκεί πέρα. Από τη στιγμή αυτή άρχισε ένα κι-νηματογραφικό κινή-μα γκάγκστερς ά-πό τους άστυ-νομικούς. Μα οι γκάγκστερς τέ-λος κατόρθω-σαν να γίνουν άφαντοι και να παραμείνουν ά-σύλλητοι, μέ-χρι σήμερα...

Μα άλλη τέ-τοια ληστεία συνέβη έδώ και με έβδομάδα στο Παρίσι, στο Ίνστιτούτο Καλλονής της Λίνας Καβα-λιέρι, που βρι-σκόταν στην ό-

δό Βίκτωρος Έμιλιανούλ III. «Ε-ν' άπόγευμα δυο καμψότατοι νέοι κατέβηκαν από μια πολυτελή «Ι-σπανία» και μπήκαν μέσα στο Ίν-στιτούτο. Έπειτα, με το πιστόλι στο χέρι, διέταξαν όσες κυρίες και κυρίους βρισκόταν εκεί πέρα, να σηκώσουν τα χέρια ψηλά κι ά-φού έλεηλάτησαν κυριολεκτικά το Ίνστιτούτο, με την ίδια ψυχραιμία άδειασαν πάνω στο χαλί έναν τενεκε βενζίνα, έβαλαν φωτιά κι έ-ξεραισθήσαν.

Το τί έγινε τότε, είναι άδύνατο να το φαντασθί κανείς. Η όμορ-φη κυρία, που βρισκόταν εκεί πέρα την ώρα των αμύγμινες στο Ίν-στιτούτο, για να περαιοποιηθούν την όμορφη τους, άρχισαν να φωνά-ζουν και να ζητούν βοήθεια, γιατί ήταν άδύνατο να περάσουν από τις φλόγες της εί-σόδου. Η πολ-υπρόστερη από αυτές, τυλιγμέ-νες μ' ένα μόν-νο πενιούρα, εί-χαν άνεση στα παράθυρα και προσπαθούσαν από εκεί να πηδήξουν στο δρόμο.

Η πυρκαϊά σε λίγο άρχισε να λαμβάνει πεγά-λες διαστάσεις κι άσφαλώς θα σή-μαιναν την σάν και του Παρισιού. Μια όμορ-φη και κομψή κυρία στέκεται στη μέση του δρόμου και προσπαθεί ε-π' προσπάθεια να διορθώσει τη βλά-βη του αυτοκινήτου της. Κάποιος τότε περπατώντας σφεδρ, άπο...συν-ναδελφική υποχρέωση κι άβρότητα, κατεβαίνει φρεσκά από τ' αυτοκίνη-τό του για να την βοηθήσει. Η συ-νέχεια τώρα αυτής της περιπέτειας είναι...δουλειά του συντάκτη της κυ-ρίας, ο όποιος χάνεται σαν άστρα-πη με το ξένο αυτοκίνητο...

...

Η Έμμα Στόλτς

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΞΗ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΑΗΚΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟΙ...

Ένας μακάβριος γάμος στην αυλή του Καρόλου 7ου. Η τρέλλα του «πολυγαμημένου» βασιλέως. Μιά απροσδόκητη «άτραξιόν». Οι εξη σάτυροι. Τα άστεια τους κ' η βωμολοχίες τους. Τα τραγικά αποτελέσματα του δούλου της Όρλεάνης. Η ζωντανές λαμπάδες. Το άπακιστο τέλος μιας έορτης, κτλ.

ροδον ΣΤ', τον οποίο ο λαός του επώνυμισε Πολυγαμημένο, χάρις στις έξοχες διοικητικές και στρατιωτικές ικανότητές του.

Ο Κάρολος ΣΤ', ένας από τους καλύτερους μονάρχες της Γαλλίας, είχε το άγχος να πάει στα 1410, σε ήλικα τριάντα μόλις χρόνων, ένα σοβαρό έγκεφαλικό κλονισμό. Μία μέρα, ενώ βρισκόταν σε ένα σκοτεινό δάσος, πολεμώντας κατά του δούλου της Βρετανίας, του φάνηκε ξαφνικά ότι τα δέντρα είχαν ζωντανέψει και ότι τον κυνηγούσαν για να τον πνίξουν! Η ταραχή που δόξαζε από αυτήν την οπτασία, έκανε το μυαλό του να διολίσσει — και μετέβαλε τον βασιλιά αυτόν, που είχε δώσει τόσα δείγματα μιας εξαιρετικής ιδιοφυΐας, σε ένα ανθρωπινό ρέος, σε ένα κτήνος χωρίς σκέψη και συναισθήματα, σε ένα ανδρείκελλο στα χέρια της γυναίκας του, της βασίλισσας Ισαβέλλας. Η τρέλλα, μάλιστα, του Καρόλου είχε πάρει τη μορφή της έρωτοπαθείας, της πιο επικίνδυνης δηλαδή μορφής της παραρροσύνης.

Ένα βράδυ, η μεγάλη αβθουσα των αναστάσεων της Γαλλίας ήταν γεμάτη από δλους τους ευγενείς και τους προύχοντες του μεγάλου Κράτους. Τετρακόσια περίπου πρόσωπα είχαν συγκεντρωθεί στη σάλλα, για να παραρευθούν στους γάμους της Υολάνδης, αδελφής του βασιλέως, μ' ένα μεγάλο τυλούχο της Αλβης.

Η άπεραντη αβθουσα αντιλαλούσε από τις φωνές και τα γέλια των παριστανμένων, οι οποίοι στροβιλιζόντουσαν όλοι μαζί σε έναν τρολλό, ξερρενιάσιμο χορό. Η άπιώσφαιρα είχε γίνει βαρειά, βαρειά σαν διήγη. Τα κεριά λύνιζαν από τη ζέση στους κροστάτες...

Ξαφνικά, μία μεγάλη διπύλη πόρτα άνοιξε διάπλατα. Βαθεία σιωπή απλώθηκε άμέσως στη σάλλα. Θά έλεγε κανείς πως όλοι διασθέντησαν ότι κάτι έξαιρετικό θα συνέβαινε. Οι μουσικοί σταμάτησαν. Ένα τύμπανο μονάχα εξακολουθούσε να χτυπά με γοργό και υπόκοφο ρυθμό.

Και οι ευγενείς είδαν τότε να βρυσουν στη σάλλα, από την άνοιχτη πόρτα, έφτα τριαντάκι, υπερφυσικά όντα! Τα έξη από αυτά ήσαν δειμένα μεταξύ τους με αλυσίδες. Ο έβδομος πήγαινε μπροστά, με μικρά πηδήματα, καθισμένος σχεδόν στα γόνατά του. Οι παράξεντοι αυτοί έπισκέπτοι ήσαν έφτα άγριοι ή, μάλλον, σάτυροι... Από τους ά-

κόλαστους τράγους είχαν πάρει το τριχωμά τους, τα μικρά κεράτά τους και την ουρά τους... Ήσαν τριχωτοί ως τα μάτια και είχαν το πρόσωπό τους σκεπασμένο από μία μάσκα με μακρές τρίχες!...

Και τα δδελνρά αυτά όντα άρχισαν να χοροπηδούν μπρος στίς γυναίκες λέγοντας άκατανόηστες βωμολοχίες, κάνοντας άπερίγραπτες χειρονομίες. Ποτέ άλλως ή μεγάλη αβθουσα των αναστάσεων της Γαλλίας δέν αντιλάλησε από γέλια τόσο βραχνά, από ούρλιασματα τόσο ύστερικά... Και όλοι αυτοί οι φαύνοι, οι τράγοι, οι σάτυροι έκαναν στίς κυρίες έρωτικές εκδηλώσεις κάτω παραπάνω και από τολμηρές... Η τρομαγμένες κυρίες είχαν σκεπάσει το πρόσωπο με τα χέρια τους...

Τέλος, οι καλεσμένοι κατάλαβαν

Ο Κάρολος Έβδομος

ότι οι σάτυροι αυτοί ήσαν ύπηρέτοι και ότι εκείνος που χόρευε επ' κεφαλής δέν ήταν άλλος από τον ίδιο βασιλιά της Γαλλίας, τον παράφρονα Κάρολο!... Και όταν μεταξύ των μεταμορφωμένων άνεγνώρισαν κάποιον Ύγκ ντε Γουίζώ, πασίγνωστο στην Παρισινή κοινωνία για τις έξοφρενικές έμπευσεις του και για τα νόστιμα παιχνίδια που έπαιζε στους φίλους του, όλοι πειά κατάλαβαν τι είχε συμβεί.

Ο Ύγκ, θέλοντας να διασκεδάσει τον βασιλιά, σφύριξε να κάνει την πρωτότυπη αυτή μασκαράδα. Έπεισε μερικους φίλους του και τον ίδιο τον άντακα — άντακα πειά να σκεφθεί σοβαρά — να τους μεταβάλει σε τράγους, για να τους απώλίσουν τους καλεσμένους με την εμφάνισή τους. Τους έλειψε

με πίσσα, κόλλησε άπάνω τους τρίχες, τους έβαλε κέρατα και ουρές και κατόρθωσε να τους μεταμορφώσει σε πραγματικούς σάτυρους!...

Το παιχνίδι αυτό διασκεδάσε ύπεροβολικά τον βασιλιά, ο οποίος εύρισκε έτσι την εικαρία να εκπληρώσει χωρίς την παραμικρή επιφυλακτικότητα τα φιλήδονα ένστικτα που τυραννούσαν τη βολωμένη συνείδησή του. Και ο Κάρολος φαινότανε πιο τολμηρός, άπ' όλους τους άλλους σάτυρους, οι όποιοι διατηρούσαν βέβαια το λογικό τους και φρόντιζαν να περιορίζουν άποσπαστικά τις χειρονομίες τους και τις εκφράσεις τους έντός των επιτρεπόμενων όρίων.

Και ο βασιλεύς, πλησιάζοντας την κυρία ντε Μπερρι, γονάτισε μπροστά της και άρχισε να παριστάνει τον έρωτευμένο τράγο. Έχκε

με την όποια είχε αλείψει αυτός το σώμα του, άναψε άμέσως, μετά δίδοντας τη φλόγα της στους άλλους μεταμορφωμένους!

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα της ώρας, όλοι οι σάτυροι είχαν μεταβληθεί σε φλεγόμενες λαμπάδες!

Και η φλόγα που έβγαλαν από τ' άναμμένα σώματά τους έφταναν ως την όροσή της μεγάλης αβθούσης.

Όλοι οι καλεσμένοι όπισθοχώρησαν, σπριλιάζοντας από το φόβο τους.

Μέσα στο κενό που σχηματίστηκε γύρω από τους άλυσσοδεμένους σάτυρους, το τεράστιο ανθρωπινό πυροτέχνημα εξακολουθούσε να καίγεται σφοδράζοντας πανήγυρς φλόγες!

Έξη άνθρωποι καίγονταν στην αυλή, μέσα στη μεγάλη σάλλα των αναστάσεων, χωρίς να τολμά κανείς να τους πλησιάσει και να τους βοηθήσει!

Τέλος, κάποιος από τους καλεσμένους σκέφτηκε να πιάει να φέρει λίγο νερό.

Χαμένες, όμως, πήγαινε η προσπάθειες για το σβόσιμο της τραγικής πυρής... Ύστερ' από λίγο, οι φλεγόμενοι σάτυροι έπαιναν πειά να φωνάζουν και να βογγάνε από τους πόνοους και την αγωνία... Και στην άπώσφαιρα, τη βαρειά ήδη άπώσφαιρα, χύθηκε μία άνυπόφορη μυροδία φημένον ανθρωπινό κρέατος!...

Ξαφνικά, μία φωνή άκούστηκε μέσ' στη βαθεία, τη νεκρική σιωπή που είχε απλώθει στην αβθουσα των αναστάσεων:

— Ποι έινε ο βασιλεύς;

Η κραυγή αυτή έκανε όλους τους παριστανμένους να συνέλθουν από την δδνηρή κατάπληξη, την άποχαίνωση στην όποια τους είχε ρίξει το φοιχτό θέαμα του δλοκαυτώματος των έξη ανθρωπών. Και όλοι έβριζαν γύρω τους δάκρυα άγνοίας.

— Ποι έινε ο βασιλεύς;... Μήπως είχε και καί αυτός ζωντανός;...

Μά όχι...

— Νάμα!

Και οι καλεσμένοι είδαν να προβάλλει, κάτω από τα φαρδιά φουστάνια της κυρίας ντε Μπερρι το κεφάλι του βασιλέως!... Ο Κάρολος είχε βγάλει την μάσκα του και το πρόσωπό του χαμογελούσε από ευχαρίστηση για το ενόστιμο παιχνίδι. Δέν μπορούσε πειά ο δυστυχής να αντιληφθεί τί δράμα είχε παχθεί μπροστά στα μάτια του!... Και η έντασις που προέξησης ή εύθυμία του μονάρχου σε τέτοιες στιγμές ήσαν τόσο φοιχτή, ώστε οι παριστάνοντες σκεπάσαν το πρόσωπο με τα χέρια τους, να μην αντιληφθούν την άπορρουστική έκείνη γλαστή μάσκα...

Τώρα θα γελάσαμε για καλά! έλεγε σε μία δέσποινα που στεκότανε δίπλα του, μισοκλείνοντας πο-

... άραξεί τα δυο πόδια της τρομαγμένης δέσποινας και τα έσφιγγε με δύναμη στο στήθος του — όταν, ξαφνικά, σπαρακτικά ούρλιασματα τράμου και πόνου άντήχησαν στη μεγάλη αβθουσα.

... Ο δούξ της Όρλεάνης, ο άδελφός του Καρόλου ΣΤ', είχε πλησιάζει τους σάτυρους, κρατώντας μια άναμμένη δάδα στο χέρι, για να δει καλύτερα από κοντά τα παράδοξα αυτά όντα και για να τους...

... Τώρα θα γελάσαμε για καλά! έλεγε σε μία δέσποινα που στεκότανε δίπλα του, μισοκλείνοντας πο-

... Άπό μία άδέξια, όμως, χειρονομία του, η δάδα έβαλε φωτιά στο τριχωμά ενός σάτυρου... Η πίσσα,

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

— Ά, στο καλό... Δέν θέλουμε. Η μικρούλα μάζωξε τα γιασεμιά της και δρόμο.

— Γιασεμιά!... Όραία γιασεμιά!... Με το κίτρινο καλαθάκι της, μελαχροινούτσικη και νοστιμούλα, σά μέλισσα στριφογύριζε γύρω από τα τραπέζια του ζαχαροπλαστείου και βούιζε σά μέλισσα...

Ο ένας από δδ την έδιωχνε, ο άλλος την άπόπεινε. Έκείνη θωές, τη δουλειά της. Κρατούσε τα μικρά λουλουδάκια μαλακά-μαλακά κι άποι μφιζότανε χωρίς και τσιουλέτες, φάντες μπασιτόνι.

— Έχο γιασεμιά! Όραία γιασεμιά!...

Μία κυρία με καπέλο σαν τους κρεμαστούς κίπους της Βαβυλώνας, ποτισμένη από βαρείς μυροδίες, καταδέχτηκε ν' άνοιξη το τσαντάκι της και ν' άγοράσει ένα μπουκέτο.

— Άκριβά τα δίνεις... Η μικρούλα ντροπαύτηκε, μισοχαμογέλασε...

Ύστερα μόλις ένοιωσε πως κράταγε σφιχτά το είκοσαράκι, είχαρη πεταλούδιτσα, άνοιξε τα φτερά της και πέταξε στα δδπλάνα του πεζούλια, με μια άχτίδα θούλιδου στα ματάκια της.

Η ταραντέλλα, σ' αυτό το μεταξί, έδινε κι έπαινε. Μία Ιταλίδα θαμμένη και ξετσίπωτη, με μεγάλη άνταλφειρα μύτια, κακαποτισμένη μέσα σ' έναν έκτυλωτικό άκακνο από άσημένιες πούλιες, λιγοδές δδρασιακά το κορμί της, θινάξεντας τη Σαλώμη, την κόρη της Πρωδιάδας, τη βασίλισσα της Λουδοβίνας...

Το φεγγάρι, κίτρινο και άρροσιτάκι, μέσα από τους γλυπτούς των ήλεκτρικών, είχε μία άφροσση άπελπισία.

Κι' η μικρούλα τώρα με το στόμα ή δδθάνοντο, χάζεσε κυττάζοντας την ταραντέλλα. Κι' η μικρούλα μεία δέν ήτανε κοιτιστά...

Η γυναίκα τώρα έάτανε μέσ' στίς κόρες των ματιών της, η γυναίκα που άποθυμεί και λασταρται και ξελένει. Η άσημένιες πούλιες με τις άναυγίες τις μεθυστικές, γαργαλούσαν την άδεια μυχούλα της και την κάνανε ήλιόλακη και φθονική.

Ένας άναστεναγμός περνοδός από τα μαγαμμένα της χελούκια...

Βοοχή από χειροροσθημένα σέπασε την τελευταίαν έρωδον. Η Ιταλίδα έσκυψε, υποκλίθηκε, χόθηκε πίσω από την κόκκινη κουρτί-

να. Ο βιολινίστας άρχισε πάλι να κοντανίξη το βιολί του και να τσαγκρονίξη.

Σά να της δώσανε μία γροθιά, η μικρούλα ξαφνιάστηκε, γύρισε το μελαχροινό της μούτρακι σ' όλο τον κόσμο, και τραβήξε ύστερα παραπονεμένη, σαν σκίλα που δδ δειράνε και τραβάει με την ουρά μέσ' απ' τα σκέλια...

— Γιασεμιά έδώ! Όραία γιασεμιά!...

Τώρα τάσφιζε στα χέρια της και η φωνούλα της ήτανε άνόρεχτη και νυσταγμένη.

Ζέστη πούτανε, με την αλήθεια... Τα παγοτά λύνανε μέσ' στίς κοψές κι' η δοντάλλιος ηγανωσέχονταναν ρυθμικά για να ξιπνήσουν τον κοιμισμένο άέρα.

Σε λίγα κι' η μικρούλα είχε φράγει απ' το μυαλό που.

Τα γαροσόνια, με πέντε άστραφτερούς δίσκους σε κάθε χέρι, γλιστρούσανε δλόγρια, με λάξες κι' εύθειες, σε μία τρομακτική ίσοροπία, σά να πατινάρουνε άπάνω στον πάγο...

Και το φεγγάρι νύσταζε και μισοκλείει τα μάτια του, χλωμό και χτισμένο.

— Έ, για να σου πώ, Φλάμι! Η σιγία!...

Η κυρία του, μία κοκκιλάρα με μωβ καπέλλο, πήρε πδ σκίλα από τα κατσάρά του μαλλιά και τ' άκοιπώσε στα γόνατά της, το χόιδεψε με το γαντοφορεμένο χέρι της και το μπουκώσε το λιμάρικο στόμα του μ' ένα κομμάτι γλυκό.

Και το φεγγάρι νύσταζε και μισοκλείει τα μάτια του, χλωμό και χτισμένο.

— Άξαρνα κλάματα, κλάματα, κλάματα.

Ο κόσμος γυρίζει πδ κεφάλια να ιδη τί γίνεται. Τα γαροσόνια τρέχουνε και δαστυμάνε...

Μία γρηό-στρίγγλα με πράσινα μάτια, βαθουλωμένα σά σπιλιές, έχει άραμμένη τη μικρούλα με τα γιασεμιά και την τραβάει από τα μαλλιά...

— Νά σου δείξω έγω, του διαβόλου άφτρα...

Κι' εκείνη κλαίει...

Ένας άσπυρλικός άνοιγει δρόμο σπάζοντας τον κόσμο και φοιναίει:

— Σασιός, να μη σάς πάρω μέσ' α!...

Κι' η ταραντέλλα άρχινάει να τραγουδάει...

Κι' η γρηά τραβάει τη μικρούλα απ' τα μαλλιά της, προς το σκοτάδι.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΑΙΕΡΜΗ ΚΑΙ Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Μία μέρα, ένας ζητιάνος, καθώς ζητούσε έλεημοσύνη απ' τον Μαίερμη, παρακαλούσε τον Θεό να τον πολυχρονώσει.

— Άγαθέ άνθρωπε, του άπάντησε ο ποιητής, πως δδ σ' άκούση ο Θεός, άφού σ' άφνει και πεθαίνεις απ' την πείνα;

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύψην της Όφθαλμοπαθίας εν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27.— Αθήναι

Τηλ. 1 - 60

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΟΙΡΑΙΟ ΑΡΙΘΜΟ 13

Ο "ΜΙΣΤΕΡ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ,"

Ο φέβος του αριθμού 13. Πώς έλυσε το πρόβλημα της ανερπίας του ένας Αμερικανός. Μια πρωτότυπη «Μικρή Άγγελια». Η ανακάλυψη του Πέτερ Πράις. Πώς έγινε «Μистер Δέκατος Τέταρτος» στα γεύματα των 13 προσκαλεσμένων. Η απεστρέψη του Ντ' Αννούντσιο προς τον αριθμό 13. Ο Μπέρναρ Σω και το ξυπνο τέχνασμα του, κλπ. κλπ.

ΣΦΑΛΩΣ κανένας άνθρωπος δεν τολμάει να περιφρονήσει τις δυνάμεις που ρυθμίζουν με μαθηματική ακρίβεια τη ζωή μας. Τι έγινε αυτές τις δύναμεις; Μυστήριο! Εκ-

δηλώνονται ωστόσο με ολάνθους ή προκαλούν την άτυχία σε γνωστές μέρες της εβδομάδας, καθώς και μ' ένα σωρό παρόμοιες ένδειξεις. Ακόμη και με αριθμούς. Έκείνος λοιπόν ο αριθμός που τρομοκρατείσε και τρομοκρατεί διότι τον κόσμο, είναι ο αριθμός «13». Ο «εβραϊκός πόντος», όπως τον λένε μερικοί. Κι' ωστόσο, ο μοιραίος αυτός αριθμός έβασε από τον «εραγικό» θάνατο εκτείνης, τον Αμερικανό Πέτερ Πράις, έναν νέο μορφωμένο κ' από καλή οικογένεια.

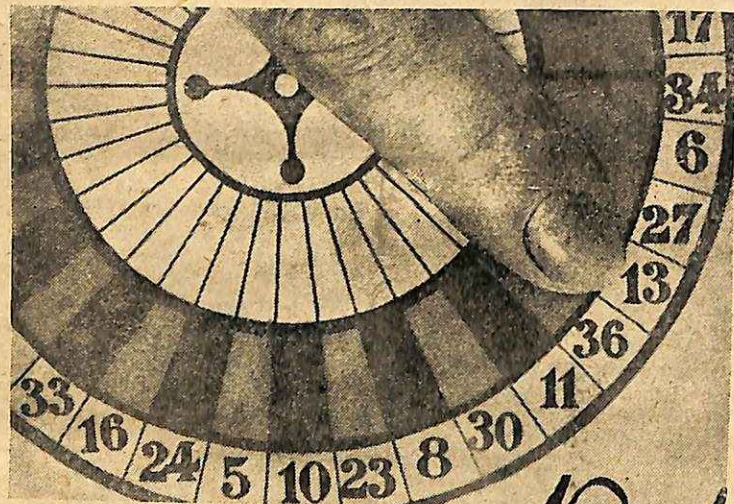
Ο Πέτερ Πράις ήταν κ' αυτός ένας από τους τόσους και τόσους άτυχους που υποφέρουν στις «Ηνωμένες Πολιτείες από την παγκόσμια οικονομική κρίση.

Μια μέρα λοιπόν απελπισμένος είχε την επιθυμία να δημοσιεύσει στις εφημερίδες της Νέας Υόρκης την ακόλουθη «Μικρή Άγγελια»: «Νέος όμορφος και καλής αναστροφής, κάτοχος ενός καινούργιου κοστούμιου περιπατώ κ' ενός άφθονου φράκτου, προσφέρεται ως δέκατος τέταρτος συνδαιτημών, σε γεύματα ιδιωτικά ή επίσημα, στην πόλη ή στην επαρχία, στα όποια έτυχε οι προσκεκλημένοι να είναι δεκατρείς. Διεύθυνσις, κλπ.»

Ο Πέτερ Πράις μ' αυτή την άγγελια, αν δεν έκανε βέβαια την τύχη του, καθόρθως ωστόσο να εξαπατήσει την τροφή του και μάλιστα με αρκετά πλούσια κ' εκλεκτή τροφή. Κάθε μέρα είχε προσλήψεις από λέσχες, από συλλόγους, από άγνωστα σπίνια, που τον ζητούσαν ως δέκατο τέταρτο συνδαιτημών. Έτσι ο ξυπνός αυτός Αμερικανός είχε σήμερα γνωστός στη Νέα Υόρκη ως ο «μистер Δέκατος Τέταρτος». Σε μια συνέλευση μάλιστα που έδωσε σ' έναν συντάκτη του «Κήρυκα», ο Πέτερ Πράις ανέφερε διό από τις τόσες περιέργειες περπατάει του.

Είχαν περάσει λίγοι μήνες, άφηγήθηκε ο εκκεντρικός Αμερικανός, από τη μέρα που άρχισε να έβασε το «επάγγελμα» του, όταν ένα βράδυ με ξήνησαν διαστρικά στο ξενοδοχείο «Αστρία». Φόρεσα λοιπόν με... «επαγγελματική» αδιαφορία το φράκτο μου κ' έβασα να πάω στο ξενοδοχείο, φαντασθήτε τώρα την έκπληξή μου, όταν βρέθηκα μπροστά σε μια πένθημα και μελαγχολική συντροφιά από δεκα-

τρείς που δεν τολμούσαν να καθίσουν στο πλουσιότατο τραπέζι τους. Η εμφάνισή μου έγινε δεκτή με ξεφωνητά χαράς. Είχε περάσει πειά ο κίνδυνος που τους απειλούσε, ο κίνδυνος του μοιραίου αριθμού 13! «Ήμουν ο δέκατος τέταρτος συνδαιτημών. Μπορούσαν τώρα να διασκεδάσουν και ν' απολαύσουν μ' ευθυμία το γαμήλιο γεύμα τους. Γιατί, πράγματι, έπρόκειτο για το γαμήλιο γεύμα ενός διομήνου, ο οποίος είχε προσκαλέσει ένδεκα φίλους του, ξεχνώντας τον αριθμό 13. «Υστερα όμως από τις τυπικές ειχές και τις φιλοφωνήσεις, οι προσκεκλημένοι του άρχισαν να χάνουν το χρώμα τους κ' ο διομήνων φυσικά δεν άργησε να καταλάβει την ατία. Είχε ξεχάσει να υπολογίσει τον εαυτό του και τη νύφη! Μου τηλεφώνησε λοιπόν να...

13, ο γρουσουζίκος αριθμός! ...

και μ' έγκληματικό πρόσωπο και μ' όδηγηση, από μια μυστική σκάλα σ' ένα «εξαιρετικό» διαμέρισμα. Έκει βρίσκονταν δεκατρείς άνθρωποι με τετράγωνα πλάτη και με στιγματισμένα χέρια που μ' έκαναν ν' ανατριχιάσω!

«Ένας απ' αυτούς τότε που φαινόταν ότι ήταν ο άρχηγός τους μου είπε:

—Δεν ήρθε ένας σύντροφος και γι' αυτό αναγκαστήκαμε να σε φωνάξουμε. Θα πληρωθείς καλά. Πρόσεξε μόνο να μη φλυαρήσεις επειτα γιατί είσαι χαμένος!

Κι' έκανε με το χέρι του μια χαρακτηριστική χειρονομία, που έσημανε ότι θα με στραγγάλιζαν...

«Σάφως λοιπόν σε μια γωνιά κ' άκουσα με συγκινημένες τις τρέχες από τη φόβη μου το σχέδιο μιας αποτρόπαιης δολοφονίας!...

Ο βασικός τότε έξω φρενών διέταξε να τεθούν υπό περιορισμό οι προληπτικοί ναύτες μέχρι της 12ης του άλλου μηνός και ν' αναχωρήσουν τα πλοία από την 13η μέρα. Μα οι ναυτικοί αυτή τη φορά δεν τολμήσαν να διαμαρτυρηθούν, προτιμώντας μια αδέσια κακοτυχία παρά την ύψη και σκοτεινή φυλάκη των καραβιών.

«Ωστόσο ο βασικός Έρρίκος ο IV κ' ο Λουδοβίκος XIII είχαν μεγάλη εύνοια στον αριθμό 13. Στους γάμους μάλιστα το μεσάω-ν, όπως ήταν τότε ή συνήθεια, προσέφεραν ως δώρο 13 σκαβιά, για να φέρουν εύτυχία στους νεο-νύμφους.

...
Πολλοί όμως από τους διασημους συγγραφείς και τους μεγάλους άνδρες δεν έχουν την ίδια γνώμη για την ευεργετική επίδραση του αριθμού 13. Στα φιλολογικά γένηματα που δινόνταν στον περασμένο αιώνα και στα όποια ο Τάλν, ο Ρενάν, ο Γκωτιέ συναγωνίζονταν σε πνευματικές και γαστρονομικές επιδείξεις, δεν έτρωγαν ποτέ αν ήσαν 13! Κι' έτσι πολλές φορές άναμσα στους Ακαδημαϊκούς έβλεπε κανείς έναν άγνωστο άνθρωπο να κάθεται στη γωνιά του τραπεζιού δίχως να μιλάει και να αποσύρεται διακριτικά μετά το δείπνο.

«Εκείνο τώρα, που μου έκανε εντύπωση, ήταν ότι αυτοί οι κακοί, που δεν διστάζαν να κάνουν το πιο άπαιστο έγκλημα, έτρεμαν στη σκέψη, ότι ήταν 13 την ώρα που κατέστρωναν τα σχέδιά τους.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

Ο Χέρμπερτ Μάσεν σε μια ένδιαφέρουσα μελέτη του περί της «Φυσιολογίας της Τύχης», αναφε-

ρει ένα περιεργό ντοκουμέντο του 1838. Ο χρονολογράφος της εποχής εκείνης γράφει ότι, μια μάχη ή όποια είχε καθορισθεί να γίνει στις 13 του μηνός, ανέβληθη, γιατί ήταν και μέρα Τρίτη. Το παρό-δοξο όμως είναι ότι αυτή ακριβώς τη μέρα βρήκε την ειχαίρα ο έχ-θρος να έπιτεθή και να τους νική-ση! Κι' έτσι ή άποράς μέρα Τρί-τη κ' ο μοιραίος αριθμός 13 χάρι-σαν στον έχθρο μια θριαμβευτική νίκη!

Μια άλλη τέτοια περίπτωση: άνα-φέρεται σε μια επιστολή του ή-πουρου Κολμπερ, που στάλθηκε το 1675 προς τον βασιλιά και στην όποια ανέφερε ότι μια μοίρα του στόλου, δεν άνεχώρησε την ώρι-μένη μέρα που είχε διατάξει: «Η-ταν, γράφει ο ύπουλος Κολμπερ στον βασιλιά του, ή 13η ή μέρα του μηνός και τα πλοία ή-ρωματα δεν ήθελαν να ή-γουν από το λιμάνι.

Ο βασικός τότε έξω φρενών διέταξε να τεθούν υπό περιορισμό οι προληπτικοί ναύτες μέχρι της 12ης του άλλου μηνός και ν' αναχωρήσουν τα πλοία από την 13η μέρα. Μα οι ναυτικοί αυτή τη φορά δεν τολμήσαν να διαμαρτυρηθούν, προτιμώντας μια αδέσια κακοτυχία παρά την ύψη και σκοτεινή φυλάκη των καραβιών.

...
Πολλοί όμως από τους διασημους συγγραφείς και τους μεγάλους άνδρες δεν έχουν την ίδια γνώμη για την ευεργετική επίδραση του αριθμού 13. Στα φιλολογικά γένηματα που δινόνταν στον περασμένο αιώνα και στα όποια ο Τάλν, ο Ρενάν, ο Γκωτιέ συναγωνίζονταν σε πνευματικές και γαστρονομικές επιδείξεις, δεν έτρωγαν ποτέ αν ήσαν 13! Κι' έτσι πολλές φορές άναμσα στους Ακαδημαϊκούς έβλεπε κανείς έναν άγνωστο άνθρωπο να κάθεται στη γωνιά του τραπεζιού δίχως να μιλάει και να αποσύρεται διακριτικά μετά το δείπνο.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

...
Το περιεργό όμως αυτής της ιστορίας είναι ότι ο αριθμός 13, ο οποίος πιστευόταν πολλοί ότι φέρνει ναυαγία, Αμερικανό Πέτερ Πράις! Κι' αυτό έλεγε μια απόδειξη ότι ή τύχη είχε μια μυστηριώδη, άστρο-νομική δύναμη, ή όποια ενώ στους εννοούμενους της χαζής βλαβής, στους άλλους σκορπάει τη με-ξωτή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τις ιδιοτροπίες αυτής της αστρονομίας 13, εξακολουθεί στους ανθρώπους μια διαφωτιστική έκδραση.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ALEXANDER ENGEL

Ο ΦΡΑΝΤΣ ΕΧΕΙ ΑΔΕΙΑ...

Φραντς είναι χαρούμενος στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο «Εσπλανάτ». Οι πελάτες τον αγαπούν, γιατί τους περιποιείται με την καρδιά του και ξέρει το κα-θένα με καλή ή-ξη για όλους.

Απόψε όμως ο Φραντς έχει ά-δεια. Είναι ή μέρα της εβδομαδιαίας άργιας του. Έκτοτε τεσσάρων ή-ρων ανάπαυσις, χωρίς διαταγές, χωρίς παραγγελίες, χωρίς «αμέ-σους», χωρίς «αίτημα» του λογαρια-σμού και βιάσους. Θα ήσκη κ' αυ-τός τη ζωή του άποψης. Το γκαρσό-νι θα ήσκη κ' αυτό ένα βράδυ επε-λάτης. Βάζει το φράκτο του και πηγαίνει σ' ένα κομμάτι ρεστοράν.

Μισοκλείνει, σάν κύριος του κό-σμου, τα μάτια του, κυττάζοντας γύρω του, διαλέγει τη θέση του και ήρτει να κατάλογο. Ο συνάδελφός του Πόλντι, που τον σεβόρχει, δεν εκφράζει καμιά άπορία. Το βόρ-σκει φυσικά να ήβλη ο Φραντς να περάσει το βράδυ του σάν «κύριος».

Ο Φραντς τρώει με ήλη του την άπάθεια. Μόνον όταν κανένας πε-λάτης ήρτηση «το λογαριασμό», γι-ρίζει κάπως άνήσχη το κεφάλι του. Συνέχεται όμως άμέσως και θυ-μάται ότι είναι με άδεια.

Στο πλαϊνό του τραπεζιού κάθεται μια κομψή, ξανθή κυρία, με όμοια μεγάλα μάτια. Ο Φραντς την κυ-τάζει με τρυφερότητα. Η ψυχή του ποθεί περιπέτεια. Βγάζει από την τσέπη του ένα μονόκλ, που το είχε

...
αν δεν είν, δ., δέκατος τρίτος! Έννοείται ότι δεν βρίσκονται ποτέ άλλοι δώδεκα τόσο τολμηροί άν-θρωποι κ' έτσι το γεύμα δεν δι-δεταί κ' ο Μπέρναρ Σω δεν χα-λάει, όπως λέει, το στομάχι του!

Μα κ' ή άλησημένη και μεγά-λη δραματική ήθοποιός, ή Έλεω-νόνα Ντοίξ θεωρούσε τον αριθμό 13 ως τον πιο τυχερό αριθμό. Προσπαθούσε πάντα να ήσκη ή πρεμιέρα του έργου που θα πρω-γωνιστούσε στις 13 του μηνός. Ε-πίσης 13 ήταν τ' άραχνόφρακτα και πολύχρονα πέπλα που φορούσε, ο-ταν έπαιζε την «Κυρά της Θάλα-σας» και 13η του μηνός ήταν, ο-ταν ή μεγάλη τραγωδός ξαναγί-νε στη σκηνή.

Μα ή άποστολή κ' ο φόβος που νοιώθουν όλοι για τον αριθμό 13 έχει αναγκάσει τους διευθυντές των μεγάλων ξενοδοχείων να μη τόν σηματοποιούν ποτέ στην πόρτα ή-νός διαμετίου, αλλό να μεταχειρί-ζονται το τέχνασμα του Ντ' Αν-νούντσιο: τον γράφουν, δηλαδή: 12 + 1. Μ' αυτό τον τρόπο άπο-φύγουν να διασρεστήσουν τους προληπτικούς πελάτες τους.

Ποιος όμως άνθρωπος δεν είναι προληπτικός; Κανένας ασφαλώς. Κι' εκείνοι που κάνουν τους τολ-μηρούς, έχοντας περιστάσεις που αναγκάζονται να παραδεχθούν ότι ή ζωή μας κυβερνείται από παρά-δοξες και μυστηριώδεις δυνάμεις.

...
πάντα μαζί του για τέτοιες περι-στάσεις, και το κολλά στο μάτι του. Η ξανθή κυρία ήσκη από τον Φραντς μια-δυ ματιές. Τον βλέ-πει να τρώη τον άστακό του και σκέπτεται: «Σπάνια συναντά κα-νείς έναν άνδρα να τρώη με τόση λεπτότητα».

Ο Φραντς παρακολουθεί κάθε κίνηση της κυρίας και καταλαβαίνει ότι αρχίζει να ήσκη έντύπωσι. Τα γκαρσόνια κ' οι μυστοριογρά-φοι είναι οι καλύτεροι ψυχολόγοι. Τόχει το επάγγελμά τους.

...
Όσο περνά ή ώρα, τόσο ο Φραντς παίρνει περισσότερο θάρρος. Καω-γέλα έλαφρά στην κυρία. Έκείνη δεν φαίνεται να τον άποκρούη. Βρί-ζει το καθρεφτάκι της, πουδραχέ-ται, βάζει ρουξ στα χείλη, διορθώ-νει τα μαλλιά της, διαπιστώνει ότι όλα είναι έτοιμα για τη νύχη της στο πεδίο του έρωτος. Στο τέλος ήρτει το λογαριασμό, πληρώνει και σηκώνεται να φύγη. Μόλις την βλέ-πει ο Φραντς, φωνάζει κ' αυτός:

—Παρακαλώ, λογαριασμό.

...
Πριν ήρσει όμως την ά-δουσα του ρε-στοράν, πλη-σιάζει τον συ-νάδελφό του Πόλντι και τον ρωτά διακρι-τικά ποιά είναι ή όμοια κυρία.

Μεταξύ συνα-δέλφων μυστι-κά δεν ήπαρ-χουν. Ο Πόλ-ντι προθυμο-ποιείται να του δώση τις πλη-ροφορίες που ήρτει.

—Η κυρία που καθόταν στο τέσσερα; «Υψηλή, άρι-στοκρατία! Δεν είναι για τα όντια μας, Φραντς. Πολ-λά εκατομμύ-ρια και μεγάλο όνομα. Αυτά τέ-τοιες να ήσκη κάθε βράδυ στο πόστο μου, ή-φταναν. Άλλο πελάτη δεν ήθελαν.

—Μα πώς την λένε; —Κοντέσσα Κούντσα... Τι να το κάμης όμως τ' όνομα, κακομοίρη Φραντς; Δεν είναι για μας αυτά... Ο Φραντς χαμογελά με την ή-περηφάνεια μεγάλου κατακτητού.

—Δεν ξέρει κανείς, Πόλντι, τί γίνεται καμιά φορά... Έτσι και είναι ο κόσμος σήμερα, όλα μπορεί να ήσκη. Άλλες φορές τάχα πρι-γκίπισσες έρωτευονταί τους σωφρο-νους και τους παντρεύονται; Έ-πειτα, έγω δεν πάω για παντρεία.

Και ήρτει τον συνάδελφό του, που προσπαθεί να τον μεταπειση.

...
Φραντς, το καλό που σου ήέ-λο, μην μπλέξεις σε τέτοιες επικίν-δυνες ιστορίες... Άλλά ο Φραντς είναι τώρα στην

...
Φραντς, τρέξε στο δικό. Η ψυχρή φωνή του ματρε-νι' ό-τελ τον ξαναφέρει στην πραγματι-κότητα.

...
«Ενας συ-νάδελφος, κυ-ρία. —Συ-νά-δελ-φος!... —Μάλιστα, κυ-ρία, συνάδε-λφος μου. —Ε, αυτό, λοιπόν, δεν θα μπορούσα ποτέ να το σκεφθώ. Για πές μου, Πόλντι, που ήρ-γάζεσαι ο συ-νάδελφός σου; —Στο «Ε-σπλανάτ», κυ-ρία. Η κοντέσσα ξαναβγαίνει από τη σάλα του ρεστοράν. Την περιμένει με άνημπονη-σία ο Φραντς, που απαντο-έχεται νευρι-κός. Πλησιά-ζει με μεγάλη έπι δεξιοτητα, και τη στιγμή που αντίλαμ-βάνεται ότι δεν προσέχε- κανείς, της δίνει

...
ένα απίληπτα. Η κοντέσσα, σάν να το περιμένει, το δέχεται, και χωρίς να το κυτάζει, το ήσκη στην τσάντα της. Προχωρεί προς την έξοδο... Ο Φραντς, με ήλη ή σοβαρότητα του κατακτητού, την παρακολουθεί, αναπνέοντας το άρ-μα, που σκορπίζει το πάροσμά της. Σταματά στην άκρη του πεζοδρο-μίου, την βλέπει ν' ανεβαίνει στο αυτοκίνητό της και δεν άποκαρ-νέται, παρά μόνον όταν το αυτο-κίνητο εξαφανίζεται σε μια γωνιά.

Μια όκέμια τώρα τον άποσπάει. Τι θα τον άπαντη ή όμοια κυρία στο γαμιατάκι που της έδωσε; «Οι θα τον άπαντη, είναι βέβαιος. Τι θα έλπε όμως ή άπάντησ; Της ήρσε ένα ραντεβού για τις δε-

...
κα το βράδυ του Σαββάτου στο υπόδ Πικαντίλλν. Στις 9 τελειώ-ναι συνήθως ή δουλειά του. Ως τις δέκα θα είχε όλο τον καιρό να ντυθή και να βρεθή στον τόπο της συναντήσεως. Στην άρχή είχε άπο-φασίσει να παρουσιασθή ως κύριος. «Υστερα όμως συμβίβαστηκε με τον τίτλο του βαρόνου και στο τέλος κατέληξε να δεχθή τη θέση διευθυ-ντού Τραπεζίης...

...
Το Σάββατο όμως στις 8 ή ξαν-θή κοντέσσα με τον άδελφό της έ-κανε την εμφάνισή της στην κομψή άδουσα του ρεστοράν του «Εσπλά-νάτ». Την υποδέχτηκε ο ματρε-νι' ότελ και την ήδηγησε στο καλύτε-ρο τραπέζι. Ο Φραντς εκείνο το βράδυ δούλευε με ήλη την καρδιά του. «Οκτώ και πέντε, σκέφτηκε. Θα τα καταφέρω άραγε ως τις δέ-κα; Πολύ κόσμο βλέπω άπόψε». Η ιδέα ότι θα άπογοητούσε τον άνεστάτονε.

...
Φραντς, τρέξε στο δικό. Η ψυχρή φωνή του ματρε-νι' ό-τελ τον ξαναφέρει στην πραγματι-κότητα.

...
«Εστεισε στο τραπέζι, δικό, δι-ορθώσε το τραπέζι, δικό, τοπο-θέτησε στη μέση τα άνθη... —Τι μπορεί να πάρη κανείς; ρώτησε ή κοντέσσα με τη μελωδική φωνή της.

...
Ο Φραντς την κυτάζε στα μά-τια. —Ο,τι επιθυμεί ή κυρία. Καμιά του κίνηση δεν έπρόδω-σε την ταραχή του. Σέρβιρε το ζε-υό με ήλη του την δεξιοτητα. Και μόνον όταν — ακριβώς στις δέκα, την ώρα της συναντήσεως — ή κοντέσσα σημάθηκε να φύγη και είδε την κομψή σιλουέτα της να χάνεται στο βάθος του κορινθού, ο Φραντς έστρεψε το πρόσωπο προς τον τοίχο, για να σκουπίση δυό δά-κρυα, που ανέβηκαν στα μάτια του.

...
Από το βράδυ εκείνο ο Φραντς άποφύγει τις κομψές επιδείξεις κατά τις ήμέρες της άργιας του.

Ο Φραντς την κυτάζε στα μάτια...

...
κα το βράδυ του Σαββάτου στο υπόδ Πικαντίλλν. Στις 9 τελειώ-ναι συνήθως ή δουλειά του. Ως τις δέκα θα είχε όλο τον καιρό να ντυθή και να βρεθή στον τόπο της συναντήσεως. Στην άρχή είχε άπο-φασίσει να παρουσιασθή ως κύριος. «Υστερα όμως συμβίβαστηκε με τον τίτλο του βαρόνου και στο τέλος κατέληξε να δεχθή τη θέση διευθυ-ντού Τραπεζίης...

...
Το Σάββατο όμως στις 8 ή ξαν-θή κοντέσσα με τον άδελφό της έ-κανε την εμφάνισή της στην κομψή άδουσα του ρεστοράν του «Εσπλα-νάτ». Την υποδέχτηκε ο ματρε-νι' ότελ και την ήδηγησε στο καλύτε-ρο τραπέζι. Ο Φραντς εκείνο το βράδυ δούλευε με ήλη την καρδιά του. «Οκτώ και πέντε, σκέφτηκε. Θα τα καταφέρω άραγε ως τις δέ-κα; Πολύ κόσμο βλέπω άπόψε». Η ιδέα ότι θα άπογοητούσε τον άνεστάτονε.

...
Φραντς, τρέξε στο δικό. Η ψυχρή φωνή του ματρε-νι' ό-τελ τον ξαναφέρει στην πραγματι-κότητα.

...
«Εστεισε στο τραπέζι, δικό, δι-ορθώσε το τραπέζι, δικό, τοπο-θέτησε στη μέση τα άνθη... —Τι μπορεί να πάρη κανείς; ρώτησε ή κοντέσσα με τη μελωδική φωνή της.

...
Ο Φραντς την κυτάζε στα μά-τια. —Ο,τι επιθυμεί ή κυρία. Καμιά του κίνηση δεν έπρόδω-σε την ταραχή του. Σέρβιρε το ζε-υό με ήλη του την δεξιοτητα. Και μόνον όταν — ακριβώς στις δέκα, την ώρα της συναντήσεως — ή κοντέσσα σημάθηκε να φύγη και είδε την κομψή σιλουέτα της να χάνεται στο βάθος του κορινθού, ο Φραντς έστρεψε το πρόσωπο προς τον τοίχο, για να σκουπίση δυό δά-κρυα, που ανέβηκαν στα μάτια του.

...
Από το βράδυ εκείνο ο Φραντς άποφύγει τις κομψές επιδείξεις κατά τις ήμέρες της άργιας του.

...
ALEXANDER ENGEL.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

...
Τό να γεράνη κανείς, είναι το έ-διο με το να περπατά σιγά-σιγά και με μικρές διακοπές.

...
Βοατοού

...
Ο Θεός έβαλε την εργασία να προφυλάη την άσχη.

...
«Ποιος ό-ς...

...
Ο οίκτος είναι ή έλεησσύνη, που δίνει κανείς στους ένόχους.

...
Γ. Σάνδη

...
Οι γιατροί προσπαθούν να κάτα-στρέψουν την ύγεία μας, για να μη καταστραφούν άπ' αυτήν.

...
Ε. Ζυγιά

...
Ένας ξυπνός άνθρωπος μπορεί να ή κοιταμάρες. Γι' αυτόν είναι δικαίωμα αυτό, ενώ για ένα μικρό είναι καθήκον.

...
Α. Δουμάς

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Απειρες φορές, ο φτωχός Καπεσάν, έβλεπε σαν όπτασιες διάφορα γνωστά του πρόσωπα, που του φερναν νερό, και που έφευγαν γελώντας, μόλις άπλωνε το χέρι να τό πάρη, κι ανάμεσα στα πρόσωπα αυτά, τον Κονσίνι και τό βασιλέα, τον Λαφφειμάς, τον Κοντέ, τον Άγκουλέμ, ακόμα και την ίδια τη Γκιζέλλα! "Όλοι αυτοί, πήγαιναν κρυφά, ύπουλα, σατανικά, να ερεθίσουν τη φριχτή του δίψα...

Κι' έπειτα είδε μία γυναίκα, που δέν τη γνώρισε, γιατί φορούσε μαύρη προσωπίδα. Πήγε κοντά του, κρατώντας μία κούπα. "Ο Καπεσάν, ώστόσο, δυσπιστούσε...

"Έννοια σου, μούγκρισε, και θά σέ διορθώσω! Έσύ θά τά πληρώσης, τώρα, δλα!...

Κι' έκανε μία δυνατή προσπάθεια, για να πιάσει τό φάντασμα εκείνο, αλλά μία φριχτή κραυγή δόνησε, του έξφυγε άμέσως, και ξανάπεσε, άπελπισμένος, στο στενό κρεβάτι του...

"Αλλά, τη σύντομη αυτήν άπόγνωσή του, διεδέχθη μία κραυγή γαράς: Αυτό τό φάντασμα δέν έφευγε, σαν τ' άλλα! Η προσωπίδοφόρος όλο και τόν πλησίαζε! Στο τέλος, άκούμπησε στα χέλη του, έν άσπμένιο, γεμάτο ποτήρι!

Και ό ίππότης ήπιε, ήπιε, ήπιε σαν τρελλός! Με τί φρενήριδα, με τί παραφορά, ήπιε ως την τελευταία στάλα, τό δροσιστικό αυτό ποτό, που δέν ήταν, άπλως, δροσιστικό, αλλά και πειοίεχε, δίχως άλλο, κάποιο φίλτρο δυναμωτικό, γιατί, άμέσως μόλις τήπιε μ' άπληστία, του φάνηκε πώς ξαναγεννιόταν!...

—Κυρία, τραύλισε, να είστ' εύλογημένη!

Αυτή ή λέξι έκανε την άγνωστο ν' ανατριχιάσει, την ώρα που άποτραβιόταν...

—Ποιά είστε; Ξαναείπε ό ίππότης. Γιατί ήρθατε να μ' άνακουφίσετε;...

—Μπορείτε να μετακινηθήτε; τόν ρώτησε τότε ή άγνωστη, χωρίς ν' άποκριθή στην έρώτησή του.

—Μπορώ να δοκιμάσω! Άλλά πού ζητάτε να με πάτε;...

—Θέλω να σας σώσω, τίποτε άλλο! Γιατί και πώς, αυτά θά τά μάθετε άργότερα. Τώρα, δοκιμάστε να βαδίσετε. Έν άνάγκη, θά σας βοηθήσω. Άλλωστε, δέν θά πάμε μακριά...

Ο ίππότης σηκώθηκε όρθός. Ζαλίστηκε, κι' έκανε κάποια κίνησι, σαν νάθελε να στηριχτή στο χέρι της γυναίκας με τη μαύρη βελουδένια μάσκα. Άμέσως όμως τεντώθηκε, κρατήθηκε, συγκέντρωσε όλη του τη δύναμη, αναζωογονημένος, καθώς ήταν, άπ' τό δυναμωτικό, που είχε πιή, και τό κατώρθωσε να μην καταφύγη στη βοήθειά της.

—Διάβολε! έκανε, δοκιμάζοντας να ξαναπάρη τό περήφανο συνηθισμένο βήμα του. Ένας Τρεμαζέν ντε Καπεσάν δέν άνέχεται να τόν βοηθήσει μία κυρία, αυτός πού τόχει για έπαγγελματά του, να βοηθά τις κυρίες! Θά προτιμούσε, μάλλον, να πεθάνη!...

—Ψευτοπαλληκαρά! μούγκρισε, άνάμεσ' άπ' τά δόντια της, ή άγνωστη, σηκώνοντας τους ώμους.

Ο Καπεσάν δέν άκουσε τη λέξι αυτή, κι' ούτε είδε την περιφρονητική κίνησι της άγνωστης. Άρχισε ήρωικά να προσπαθή, έπινε τόν φοβερό του πόνο και δάγκωνε τά χέλη του, για να μην ξεφωνίση. Έξαφνα όμως ένα σύννεφο του δόλωσε τά μάτια. "Εννοιας να θανάτωνη τό παραμιλητό του κι' ό πυρετός του. Αυωδρά διέκρινε ότι διέσχισε κάποια

άλλην αίθουσα, έπειτα μίαν άλλη, ότι κατέβαινε, κατόπιν, μία σκάλα, κι' ότι έμπαινε, τέλος, σε μία κάμαρα, κι' ότι έπεφτε, ξανά, σ' ένα κρεβάτι...

Η Λεωνόρα Γκαλιγκάι δέν βρήκε δυσκολία ν' άπομακρύνει τους δυό φύλακες, πού ό Ριβάλντο είχ' έγκαταστήσει μπροστά στην πόρτα του φυλακισμένου, ως ότου ν' άποφασίση ό Κονσίνι τί θά έκανε τόν κρατούμενό του. "Όσο για τό λόγο, πού την έσπρωχνε σ' αυτό τό παρόλογο διάδημα, δέν ήταν, β'βαία, να σώση τόν ίππότη, αλλά νά τόν έμποδίσουν να πεθάνη άπ' τις πληγές των μπράδων του άντρός της, πού έγιναν καθ' ύποκίνησή του! Η προειδοποίησις του

νάου, ήταν τό μόνο κίνητρο, στην πράξι της αυτή: "Έξερε πώς ό άντρας της θά πέθαινε, κατά τις προρρήσεις του Λορέντζο, αν γινόταν άφορμή του θανάτου του ίππότη, είτε με μαχαίρι, είτε με φαρμάκι, είτε με την πείνα, είτε με τη δίψα, με τό νερό, είτε με τη φωτιά!...

Επί αρκετές ήμέρες, ό ίππότης ύπήρξε άντικείμενο έξαιρετικών περιποιήσεων κι' έπιμελημένης νοσηλείας, έκ μέρους

της άγνωστης κυρίας, με τη μαύρη βελουδένια μάσκα, ή όποια, όπως όλες ή κυρίες του καιρού της, φανόνταν νάχη άρκετές γνώσεις έμπειρικής χειρουργικής. Σ' αυτή την άσχολία της, την βοηθούσε κι' ένας μαύρος, άμίλητος σαν τάφος, αλλά δραστήριος κι' έκτακτος έπιδέξιος. Η άγνωστη, όμως, αυτή κυρία, δέν άπαντούσε σε καμμιάν έρώτησή του. Καμμιά φορά, μονάχα, τού ψιθύριζε, μ' έναν άλλόκοτο, μυστηριώδη τόνο:

—Κάμετε λίγη ύπομονή ακόμα!

Κι' έξαφνα, μία μέρα, ή άγνωστη δέν ξαναφάνηκε πειά. Η πληνές του ίππότη έιχαν έπουλωθή, κι' ό μαύρος έφτασε πειά για να τόν νοσηλεύει. "Ενα πράγμα πού έκανε έντύπωσιν, έντύπωσι μεγάλη, στον ίππότη, και πού τόν έβάζε σε μεγάλη συλλογή, ήταν ότι ή άγνωστη κυρία, στην τελευταία έπίσκεψι πού του έκανε, τόν ρώτησε, με τρόπο, να της πη την άκριβη χρονολογία, μέρα, ώρα —κι' αν ήταν δυνατόν, και τό λεπτό—και τόν τόπο της γεννήσεώς του.

—Είπ' εύκολο αυτό πού μου ζητάτε, της είχε άποκριθή ό Καπεσάν, γιατί ύπάρχει, στον πύργο Τρεμαζέν, ένα παλαιότατο χειρόγραφο βιβλίο, όπου εινε καταγεγραμμένα με κάθε λεπτομέρεια, τά πιό σπουδαία γεγονότα της οικογενείας μου. Είχα λοιπόν, εκεί, σημειωμένο με τό χέρι της μητέρας μου, ότι γεννήθηκα στις δεκαπέντε του μηνός Μαρτίου, του 1594, στ' ένα δού ή ώρα, άκριβώς, τά ξημερώματα.

Η διάφορες αυτές πληροφορίες μετεδόθησαν άμέσως άπό τη Γκαλιγκάι, στο Λορέντζο, τόν άνάνο της γεφύρας, για να ξανασυντάξη τ' ώροσκόπιο, με δεδομένα κάπως άκριβέστερα. Άπό κείνη, όμως, την ήμέρα, ό ίππότης δέν ξαναδε την κυρία, πού τόν είχε περιποιηθή. Άλλά, έπειδή ή σχετικές περιποιήσεις έξακολουθούσαν και τό τραπέζι του ήταν πάντα καλά στρωμένο, κι' έφοδιζόταν, τρεις φορές τη μέρα, με γερά ποτά, τωνωτικά, και τό κρεβάτι, καθώς κι' ή πολυθρόνη, ήταν έξ ίσου άναπαυτικά, ό Καπεσάν δέν άνησούχησε καθόλου.

—Αμα γίνω έντελώς καλά, συλλογιόταν, θά με βγάλουν πειά να περπατήσω! Δόξα σοι ό Θεός! Ήταν καιρός! Άρχισα να ξεχνάω τό χρώμα της ή

μέρας! "Ας ύπομονέσουμε, λοιπόν, καθώς μου σύστησε ή άγνωστη προσωπίδοφόρος. Άλλά ποιά νάνα ή γυναίκ' αυτή; Και γιατί ένδιαφέρεται, τόσο πολύ, για μένα;...

Κατά την εικοστήν ήμέρα, ό ίππότης ήταν έντελώς καλά. Σηκώνόταν ήδη άπό τό κρεβάτι, κι' είχε βρή, δίπλα στο προσκέφαλό του, μία δλοκαίνουρη στολή ίπποτική, γιατ' ή δική του ήτανε κουρέλια. Πέρασαν, ακόμα, τρεις ή τέσσερες ήμέρες. Ο ίππότης έννοιωθε πώς είχε δυναμώσει, πώς είχε γίνει γερός όπως και πρίν, κι' αυτό ήταν ή πραγματικότητα. Γυμναζόταν, σπκώνοντας καρέκλες, περπατούσε ώρες, στη σειρά, γύρω-γύρω στο δωμάτιό του. Κι' ή ιδέα της τελικής του άπελευθερώσεως, τού είχε γίνει πειά μονομανία. Η άθεσβαίτης τόν έκανε τρελλό.

Δέν μπορούσε πειά να ξεγίγηση, γιατί ή άγνωστη κυρία με τη μάσκα, τόν κρατούσε ακόμα κλεισμένο εκεί μέσα. Ποιός ό λόγος να τόν περιποιήθη, να τόν νοσηλεύει; Γι' άνέβαινε, ή άγνωστη αυτή; Σε ποιό μέρος βοσκότανε κλεισμένος; Γιατί, τάχα, έξακολουθούσε να τόν έχη έτσι κλειδωμένο; Ο ίππότης κόντευε να σκάση! Ρώτησε έπίπιο να τού μαύρο φύλακά του, την ώρα πού του φέρανε τό ποόνευμα—κι' έπειδή άνέντε δέν άπαντούσε—τόν φοβήρισε πώς θά τόν στραγγαλίση, πώς θά τού πετσοκόβε τ' αυτιά, πώς θά τόν έγδερνε, στο τέλος, ζωντανό! Μόλις, όμως, έφυγε ό μαύρος, ό ίππότης πήρε μίαν άπόφασι: Θά περιμενε, ήταν θά ξαναγυρίζε ό αινιγματικός εκείνος φύλακας, κι' αντί πάλι να τόν φοβερίση, θά όρμούσε, ξαφνικά, άπάνω του, θά τόν μιστελειώνει, και θά έφευγε... Άλλ' ό μαύρος δέν έναπαρουσιάστηκε στην κάμαρα!

Την ώρα του φαγητού, ό ίππότης, έκπληκτος, είδε ν' άνοίγεται στον τοίχο μία θυρίδα, και μέσα άπ' αυτήν, τόν μαύρο, πιδ άμίλητον άπ' όλες τις φορές, να τού περνάη την τροφή του και τό ποτό του. Ο ίππότης πήρε τά πιάτα και τις κουπες, κι' έπειτα δοκίμασε με τρόπο, ξαφνικά, ν' άρπάξη άπό τό λαιμό τόν μαύρο, περνώντας τά χέρια στη θυρίδα. Δέν τά κατάφερε, ώστόσο. Έφαγε, τότε, κι' ήπιε, με πραγματική μαγία. Έπειτα δοκίμασε να βουιάξη την πόρτα: "Ανάφελος όμως ό κόπος του...

Τότε, όσο περνούσαν ή μέρες, ώρα με την ώρα, ή λύσσα του κι' ό φόβος του δυνάμωναν. Τράκισε τις καρέκλες και τό κρεβάτι του. Έφαγε παντού, γύρω στους τοίχους. Δοκίμασε να βγάλη τις πλάκες του πατώματος. Φρένιασε, φώναξε, ούρλιασε, βλαστήμησε! Πέρασε ώρες καθής παραφροσύνης, ώρες κρίσεων τρελλών και νευρικών, και ώρες τραγικής έκμηνειώσεως... Στο τέλος, άκέντη, μ' ένα ρίγος τρόμου, φηκε, μ' ένα σιγανή φωνή, πώς θά περνούσε όλη τη ζωή του, κλεισμένος εκεί-μέσα, μέ

στη σκοτεινή αυτή είρκτή, τη στενή, την άποπνικτική! Και χωρίς να ξέρη πού τόν έχουν κλεισμένο!.. Θά πέθανι' εκεί-μέσα, χωρίς άμφιβολία!...

Έπειτα άπό τό πρόγευμα, άφου ξεθύμανε τη φοβήρι του λύσσα άπάνω στα φαγητά και τό πασίτσια, βυθίστηκε σε ύπλογη βαθιά. Πόσον καιρό βρισκόταν εκεί-μέσα; Δέν μπορούσε να τό εξακριβώση! Ήταν μέρα, έξω, νύχτα ή πρωί; Κι' αυτό τό άγνοούσε! Τό ίδιο πένθυμο κερί, φώτιζε τό κελλί του, διαρκώς! Και τό ίδιο πυκνό σκοτάδι, άπλωνόταν κάθε φορά πού έσθυνε τό φως!

Ένοιωσε, πάλι, τη λύσσα του να τόν κυριεύει. Ξαφνικά, καθώς έπιχειρήσει να σηκωθή και να κινή μερικά βήματα, είδε πώς με δυσκολία στεκότανε στα πόδια του. Μόλις πρόφτασε ν' άνάψη ένα δεύτερο κερί, στη θέση του άλλου πού μισούσθυνε

ον του. Άλλά άμέσως ξαναπέσε στη θέση του, σαν πτώμα! Θέλησε, τότε, να ξεσπάση σε βρισιές. Άλλά, μ' άληθινή κατάρληξι του, είδε πώς δέν μπορούσε να μιλήση! Η γλώσσα του ήταν παραλυμένη! Ο μαύρος του σήκωσε τό χέρι, κι' έπειτα τ' άφησε: Τό χέρι του ξανάπεσε βαρύ...

—Καλά πάμε! ψιθύρισε ό μαύρος, κι' έφυγε, δίχως να προσθέση λέξι.

—Καλά πάμε, λέει! μούγκρισε ό ίππότης άπό μέσα του. Ο σατανάς αυτός, βρίσκει πώς πάμε, φαίνεται, καλά! Περιμενε λίγο, κανάγια, να ξαναρθώ στα σύγκαλά μου, και θά σου δείξω γ'ό, αν πάμε καλά, ή αν δέν πάμε! "Α, μα τί έχω, τί μου συμβαίνει, Θεέ μου; Δέν μπορώ να σηκώσω τό κεφάλι μου! Ένας ύπνος άλλόκοτος με κυριεύει! "Αχ, πώς νυστάζω, Θεέ μου, πώς νυστάζω!...

Φρένιασε, φώναξε, ούρλιασε, βλαστήμησε!...

(γιατί του είχαν άρκετή προμήθεια κεριών), κι' έπεσε βαρύς, σαν τό μολύβι, στη μισοσπασμένη πολυθρόνα του...

—Τι διάβολο παθαίνω; μούγκρισε ό ίππότης. Νοιώθω τά πόδια μου σαν νάν' άπό χαρτόνι! Τά δυό μου χέρια εινε κολυβένια! Κι' όμως, έφαγα και ήπια όπως πάντα! Τι έγινε, λοιπόν, ή δύναμή μου; Θαρρώ πώς θά λιποθυμήσω, διάβολε... "Ωστόσο, με μία γερή προσπάθεια, κατώρθωσε να νικήση τη λιποψυχία του.

—Α, αν αυτός ό δαίμονας, έμπαινε, τώρα, μέσ' στην κάμαρή μου, με πόση ευχαρίστησι, αλήθεια, θά τουστρίβια τό μαύρο του λαρύγγι!...

Κι' άκριβώς, ένώ έλεγε τά λόγια αυτά, ό μαύρος ήπιε μέσ' στην κάμαρή του. Έβγαλ' ένα μούγκρητό μαγίας, και σηκώθηκε για να όρμηση εναντί-

Να μπορούσα ν' άποκοιμηθώ, τουλάχιστον!...

Κι' έν τούτοις, ούτε να κοιμηθή δέν μπορούσε! "Εννοιωθε μίαν άπόλυτη ανάγκη, να βυθιστή στον ύπνο, και δέν μπορούσε να τό κατορθώση! Τά νεύρα του πάγωσαν, σε λίγο. Ήχοι—φανταστικοί; πραγματικοί;—γέμισαν τό κεφάλι του παράξενα, τό μυαλό του ήταν χαλαρωμένο... Έπειτα τού φάνηκε σαν ν' άκουσε κάποιους ψιθύρους, πίσω άπ' την πόρτα, την πόρτα πού τού κάκου, ως τότε, είχε προσπαθήσει να παραβιάση, κι' όλη ή δύναμή του, μία στιγμή, συγκεντρώθηκε στην άκοή, στ' αυτιά του: "Άκουσε, τότε, μία σιγανή φωνή—κι' ένας τρόμος, μία άλλωφροσύνη, τόν κάρφωσε άπότομα στη θέση του! Η σιγανή εκείνη φωνή έλεγε:

—Θά πάρης τόν ίππότη

τη Καπεσάν, ΘΑ ΤΟΝ ΔΕΣΗΣ ΑΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΑΝΙΔΙ, ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΤΕΒΑΣΗΣ...

Τότε, μέσ' στο άνάστατο μυαλό του, μέσ' στο κυριευμένο άπ' τόν διαιγγο μυαλό του, ό ίππότης Καπεσάν άναρωτήθηκε:

—Να με πάρη; Να με δέση στο σανίδι; Και κατόπιν να με κατεβάση; Τι σημαίνουν τά μυστηριώδη λόγια; Τι εινε, πάλι, τούτο τό σανίδι;... ΝΑ ΜΕ ΚΑΤΕΒΑΣΗΣ!... ΑΛΛΑ ΠΟΥ;...

Εκείνη τη στιγμή, ό μαύρος ξαναμπήκε μέσ' στην κάμαρα. Πήγε ίσια πρds τόν Καπεσάν, τόν πήρε άπ' τό χέρι, και τού έπτε:

—Έλάτε... Ο ίππότης σύσσωμος τεντώθηκε. Η δύναμη πού είχε κατεβάσει, θά μπορούσε να σπάσει άλυσίδες, αν δέν ήτανε τά χέρια του δεμένα! Άλλά μαζί με τά χέρια του, ήταν δεμένη κι' ή ψυχή του! Κάθε μύς του, κάθε νεύρο, κάθε ίνα του, δέν μπορούσε πειά να κουνήθη! Τεντώθηκε και σφίχτηκε μ' όλη τη δύναμή του! Και συγχρόνως, ούρλιαζε μέσα στη σκέψη του: Δέν θά πάω! "Οχι! "Οχι! Δέν θά πάω!... Κι' έν τούτοις, σηκώθηκε, και άρχισε να βαδίζει! Πήγαινε πίσω άπ' τόν Μπελφειγκόρ!...

Προχωρούσε, τώρα, μέσ' στη φρίκη! Κάθε βήμα, ήταν κι' ένας τρόμος! Κάθε βήμα, ήταν και μία προσπάθεια ν' άντισταθή, να μην ακολουθήση! Κι' ώστόσο προχωρούσε, προχωρούσε! Η φρίκη εκείνης της πορείας, ήταν ότι δέν ήθελε να ακολουθήση τό Μπελφειγκόρ, και μολαταύτα τόν ακολουθούσε! Η δύναμή του; Άπονεκρωμένη! Η θέλησή του; Εκμηδενισμένη! Η σκέψη του; Ήταν ίσα-ίσα τόση, ώστε ν' άντισταθάνει πώς ήταν ποτισμένος με κάποιο φίλτρο φοβερό, σατανικό—κι' ότι τό μέρος πού τόν οδηγούσαν, πού βάδιζε χωρίς τη θέλησή του, ήταν κάτι τό φριχτό, τό άποτρόπαιο...

Τό σανίδι, άποτρόπαιο; Γιατί; Τό κατέβασμα φριχτό; Γιατί; "Ενα σανίδι, κι' ένα κατέβασμα, τί μπορούνε να έχουν τό φριχτό;!

Δέν τόξερε! Παρ' όλ' αυτά, τό μάντευε, τ' άσφαινόταν μ' όλο του τό είναι, τόννοιωθε στα βάθη της ψυχής του! Η φωνή πού τόχε διατάξει, είχε κάτι τό φρικιαστικό! Κι' αυτή ή συμπεριφορά τού μαύρου, είχε κάτι τό φρικιαστικό! Και πρds πάντων πρds πάντων αυτό, να!—ή ένστικτική αντίστασις πού έκανε, μ' όλο του τό μυαλό και τό κορμί του, ήταν ήδη άρκετή άπόδειξι, πώς αυτό τό κάτι, όπου τόν πήγαιναν, θά ήταν κάτι φρικιαστικό!...

Ξαφνικά, βυθίστηκε στο σκοτός. Μάντεψε πώς βάδιζε σ' ένα στενό διάδρομο. Έπειτα είχε, έξαφνα, την έντύπωσι πώς άνέβαινα ένα σκαλοπάτι, έπειτα και δεύτερο, και τρίτο, άρκετά σκαλοπάτια στη σειρά, πού

—Κάμετε λίγη ύπομονή ακόμα....

δεν μπορούσε πια να τα μετρήσει... "Ενοιθε, όμως, πώς ανέθηκε πολύ. Έτσι του φαινόταν, τουλάχιστον! Κι' έπειτα, αυτά τα σκαλοπάτια, ξαφνικά, ξαναβρέθηκε στο φως — αλλά ένα φως μουντό, χλωμό, που μόλις έφτανε να δείξει το σκοτάδι, που ήταν βυθισμένο το δωμάτιο...

Και συγχρόνως, είδε το σανίδι!

Ήταν ένα σανίδι «σιδερένιο». Είχε μάκρος ως δυο μέτρα, πλάτος ως ογδόντα εκατοστά του μέτρου, και πάχος, μέχρι δέκα. Ήταν όρθο, ακουμπισμένο σ' ένα στύλο. Αυτός ο στύλος ήταν στρογγυλός, διαμέτρου πού πολύ άπωνα μέτρο. Στις άκρες της «σανίδας», ήταν έννεα κρίκοι σιδερένιοι, όλοι μισανύχτιοι, που έκλειναν αμέσως, μ' ένα απρόξιμο. Ο στύλος ήταν ακριβώς στη μέση. Η κάμαρα, το μέρος που βρισκόταν, ήταν ολόστρογγυλό, κι' εκείνο, φαρδύ ως έξη μέτρα. Το «σανίδι» ακουμπόταν στο μεσαίο τού στούλου, κι' ήταν γαντζωμένο κάτω, προς τη βάση του, με μια σιδερένια ξοχή, μ' έναν άλλο κρίκο σιδερένιο, που έζωνε το στύλο στερεά.

Ο Ιππότης είδε το «σανίδι». Με την αστραπιαία γρηγοράδα του άρρωστου μυαλού που διειρεύεται, κατάλαβε πως αυτό που είχε ακούσει να λένε «σανίδι», ήταν η σιδερένια, τεραστία, ογκώδης, επιμήκης αυτή πλάκα! Είδε, συγχρόνως, τούς γαντζούς και τούς κρίκους, το σιδερένιο στύλο, και την κάμαρα, την κυκλική, στην οποία βρισκόταν και πού έμοιαζε με πηγάδι... «Όλα ήταν, εκεί-πέρα, από μέταλλο, από λείο σίδηρο ή χάλυβα, γιατί γυαλίζουν, απ' όλες τις μεριές, σαν κύλινδροι, κάποιες τερατώδους μηχανής!

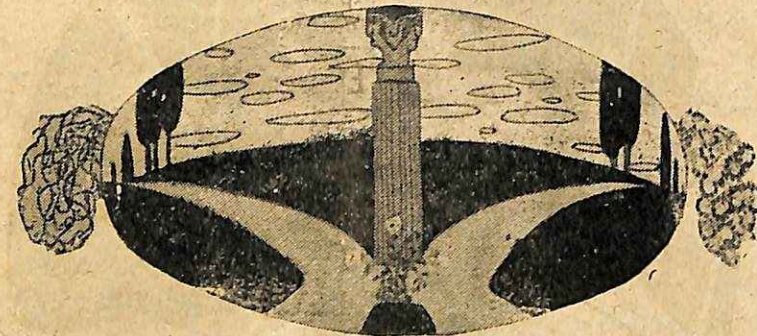
Γιατί αυτή η πλάκα, ο σιδερένιος στύλος; Γιατί αυτοί οι κρίκοι, κι' η κάμαρα αυτή, πού ήταν σαν πηγάδι στρογγυλή; Για ένα δευτερόλεπτο, όλες αυτές η υπερδεμένες ερωτήσεις, στροβιλίστηκαν, σαν μια χιονοθύελλα, μέσ' το ξαλλό του τού μυαλού... Και καθεμιά απ' αυτές τις ερωτήσεις, λές και τόν χτυπούσε κατακέφαλα! Γιατί; Γιατί! ούρλιαζε από μέσος του.

Τεντώθηκε για να όπισθοχωρήσει, σ' έναν υπέρτατο σπασμό αγωνίας, απ' το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, πού όλα τα δντα, χωρίς καμμιάν εξαίρεση, νοιώθουν μπροστά στον επικείμενο τους θάνατο!

Ακούσε, τότε, το ξεφωνητό του, ν' αντηχή στα ίδια του τ' αυτιά! Και την ίδια στιγμή, ο Μπελφεγκόρ τόν έσπρωξε άπ' πάνω στο «σανίδι», και τού ακούμπησε την μάχη του σ' αυτό. Κι' ο Καπετάν ένοιωσε πως δυο μεγάλοι κρίκοι είχαν κλείσει, ξαφνικά, και τού σφυγαν τα πόδια! Έπειτα άκουσε τόν κρότο τόν ξερό, δυο άλλων κρίκων σιδερένιων, παραπάνω, πού τούς φυλάκιζαν, τού

γαντζώναν τα χέρια! Έπειτα, δυο άλλοι, τού σφίξαν τούς άγκωνες, και δυο άλλοι τού σφίξαν τα γόνατα! Ο Ένατος και τελευταίος κρίκος, τού γαντζώσε, τέλος, το λαιμό! Έννητά μεγάλα χέρια σιδερένια, τόν κρατούσαν με τις φριχτές άρπαγες τους! Δεν μπορούσε πια καθόλου να σαλέψει! Ήταν καρφωμένος στο «σανίδι»!

Σκέψεις επιφυλακτικές γλυτρούσαν, σαν σκιές, στο έκμηδενισμένο του μυαλό. Θά δεχόταν, τώρα, ευχαρίστως, όλα τα μαρτύρια και τις δοκιμασίες, φτάνει να μπορούσε να φωνάξει, με τα παραλυμένα του τα χείλη, την αγωνία του και την απόγνωση του! Κι' έπειτα, όλ' αυτά εξαφανίστηκαν, η συνειδησι των γύρω του, λές, χάθηκε, κι' έκλεισε, μονομιάς, τα βλέφαρά του... Ξαφνικά, ξανάνοιωσε το κύμα της ζωής, και τη συνειδησι του, να ξαναρχεται! Άνοιξε τα μάτια, και είδε αντίκρου τόν τόν μαύρο να τόν μυρίζη μ' ένα μουκαλάκι, πού είχε κάποιο δραστήριο ύγρ,

με άρωμα οξύ και ζωογόνο...

—Με δηλητηριάζει! σκέφτηκε μ' ανακούφισι. Έπί τέλους! Έπί τέλους! Έπί τέλους! Θά με λυτρώσει, σύντομα, ο θάνατος!

Και άνασσε βαθεία, λαχανιασμένα... Κι' άξαφνα, κατάλαβε τού φριχτό τού πράγματος! Όχι, όχι, δεν τόν ελητηριάζαν! Τόν ευπνοούσαν, μόνο, απ' τη νάρκη του, τόν ανάγκαζαν, μονάχα, να συνέλθη, για να νοιώσει τού φριχτού της θέσεώς του! Τόν βίαζαν να νοιώσει τί συμβαίνει!

Έπρεπε να ξέρη τί συμβαίνει! Άλλά τί έπρόκειτο να γίνη;... Τό έκμηδενισμένο τριών μυαλό του, είχε ζανάρει τη διαύγειά του, τα μέλη του ξανάπαιρναν την πρώτη δύναμή τους, η γλώσσα του λυνόταν... Και τότε κατάλαβε τη θέση του, ή άλλον νόμισε πως την είχε καταλάβει: Τόν έδεναν άπάνω στο «σανίδι», για να τόν άφήσουν να πεθάνη της πείνας ή της δίψας, εκεί-πέρα, καθώς είχε ακούσει πως γινόταν σε κάποιες τέτοιες κρύπτες τού έγκλήματος! Τότε, ή φρίκη σκόρπισε με μιάς! Μιά και είχε ξαναβρεί τα λογικά του, και βρισκότανε

μπροστά σε κάτι θετικό, όποιο κι' αν ήταν τού βασανιστήριου πού έβλεπε να τού προετοιμάζεται, έπαψε, άμέσως, να φοβάται... Και με φωνή γαλήνια σχεδόν, έπτε στο μαύρο πού στεκόταν αντίκρου του:

—Σκύλε, άναθεματισμένε, λές πως θά δής έναν ιππότη Καπετάν, να τρέμει, να φοβάται μπρός στο θάνατο; Κάθισε και κύτταξε, λοιπόν! Μελέτησε καλά την άγωνία μου, παρακολούθησε όλες της τις φάσεις — και τρέχα, ύστερα, στην άτιμη, τη στρίγγλα, στην κακούργα λάμια, την κυρά σου, να της πής πως ο Ιππότης Καπετάν πέθανε, όπως έζησε: Άτρόμητος!

Ο Μπελφεγκόρ τόν κύτταξε καλά, κι' έπειτα ψιθύρισε και πάλι:

—Καλά πάμε! Την ίδια φράσι, πού είχε ξαναπή, όταν είχ' έρθει για να δει τού άποτέλεσμα τού ναρκωτικού, πρό λίγης ώρας! Κι' έπειτα έφυγε άμυλητος, ξανά...

Η ξαφνική αναχώρησις τού μαύρου, ήταν σαν κεραυνός,

τόσων τραγικών, αλύτλων μυστηρίων, έδινε στην ταρινή του θέσι, ένα χαρακτήρα τερατώδη! Κι' ενώ συλλογιζόταν όλ' αυτά, ξαναθυμήθηκε την τελευταία φράσι της έντολής πού είχε μισακούσι:

—Θά τόν δέσεις άπάνω στο σανίδι... και κατόπιν, θά τόν κατεβάσους!

—Νά με κατεβάσουν, άλλα πού; αναρωτήθηκε, ριγώντας, ο Ιππότης. Και με τί τρόπο θά με κατεβάσουν; Και για ποιά λόγο θά με κατεβάσουν; Και τί σημαίνει «να με κατεβάσουν»;

Εκείνη τη στιγμή, τού «σανίδι» άρχισε, άθόρυβα, να κινείται. Ο Ιππότης έβριζε, με μιάς, ως τού μεδούλι, τινάχτηκε, τεντώθηκε σε μια προσπάθεια γερή, άπεγνωσμένη, ένοιωσε τούς μυώνες του να τεινώνονται, σαν χορδές πού πρόκειται να σπάσουν, άκουσε τα νείρα του να τρίζουν—όμως ή ύπεράνθρωπη προσπάθεια ήταν πέν άνώφελη, τού κάκου: Δεν λύγισε κανένας απ' τούς κρίκους. Τα χέρια του, τα πόδια, ο λαιμός του, έμειναν καρφωμένα στο «σανίδι»! Και κατάλαβε, μ' άπόγνωση, συγχρόνως, ότι άρχιζε τού κατεβάσματος!

Ήταν, τώρα, βέβαιος, ότι άρχιζε τού κατεβάσματος! Κι' όμως τού φάσμα της φρίκης, στο μυαλό του, εξακολουθούσε να τού λέη:

—Περίμενε! Περίμενε! Δεν είν' αυτό, μονάχα! Τ' αληθινό «κατεβάσμα» δεν άρχισε ακόμα! Περίμενε ακόμα, και θά δής!

Ο Ιππότης ήταν προικισμένος με τεραστία θέλησι και δύναμι ψυχής, και τού είχε δείξει, μέχρι τώρα, σε χίλιες περιστάσεις προηγούμενες — είχε μιά τέτοια άντοχή σωματική, ώστε πολλές φορές, πού ήταν έλεύθερος ακόμα, έλεγε, με περιήφανο χαμόγελο: «Είμαι φκιασμένος από σίδηρο κι' ατσάλι!»

Κι' αυτή ή θέλησι, ή άντοχή, ή δύναμι, τόν έκανε να λήη, τώρα: «Δεν φοβάμαι, όχι, δεν φοβάμαι! Δεν θέλω, δεν μπορώ να φοβηθώ! Δεν είνε δυνατόν να φοβηθώ!»

Η κίνησι τού «σανιδιού» ήταν άργη, κανονική. Είχε την άμειλικτη βραδύτητα τού μοιραίου, τού άνεπανορθώτου. Τό «σανίδι» άπομακρυνόταν απ' τού μεγάλο σιδερένιο στύλο, άλλ' άπομακρυνόταν άπό πάνω. Τό κάτω μέρος έμενε κολλημένο, πάντα, υπό σιδερένιο στύλο, στερεά. Διέγραφε, στη βάση του, τού τόξο ενός κύκλου.

Επομένως, τού κεφάλι τού ιππότη διέγραφε την ίδια την καμπύλη, ενώ τα πόδια του στέκόντουσαν στο ίδιο τού σημείο. Έφτασε έτσι, μαλακά, σε θέσι όριζόντια, παράλληλη τελείως προς τού πάτωμα. Εκεί, με τήν όψη προς τού πάτωμα, ένοιωσε, μιά στιγμή, πως τού σανίδι σταματούσε.

—Δεν θά πάω παρακάτω απ' τού πάτωμα! σκέφτηκε ο Καπετάν. (Ακολουθεί)

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ

Κεί στο σφα της σαν έχτες να εί-

(νε ξεπλωμένη

όλη έμμορφη και άρωμα, όλη δρο-

(σα και χρώμα,

να δλέπης όλη τη ζωή σα μάτια

(της κλεισμένη

και να νομίζης πως μιλεί κι' όταν

(σωπαίνει άκούα.

Κι' εκεί σμά στης μάγισσας τ' ό-

(λόμανο κεφάλι

ζετρελλάμενος ποιητής τραγούδια

(να της ψάλλη.

...

Και να άρρωσταίνε άξαφνα, να πέ-

(φτη στο κρεβάτι,

να γίνεται όλόκληρη, να πάσχη, να

(πονή,

να σε κυττάξη με θαμπό μωσόνδυ-

(σιμένο μάτι

και πυρετός τόν άγγελό σκληρά να

(τυραννή.

Κι' αντί τρελλό τραγουδιό τ' ά-

(κούση στο πλευρό της,

να δλέπη τού γιατρού σμά εις τού

(προσκέφαλό της!

Δ. ΚΟΚΚΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ουδάνο μύρο άτήητο κλεισμένο σε

(χρυσάλλι,

την Εύτυχία ό άγγελος έπήρε στην

(άγκάλη

να φέρη χάρισμα στη γή, στελμένο

(απ' άλλα άστέρια.

Μά ή Εύτυχία έβάρυνε κι' ενός άγ-

(γέλου χέρια,

και τού χρυσάλλι έσφυγε και κύ-

(λησε στα βάθη

κι' έγινε χίλια θρόμβια, κι' ή

(Εύτυχία έχάθη.

...

Απ' τού συντρίμμα πούς μπορεί να

(σιμείη άλλο χρυσάλλι,

την Εύτυχία πού χάθηκε να κλείση

(μέσα πάλι;

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΙ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Τό πατρικό σπίτι μου πούς τού

(δουνοθ την άκρη εκεί,

πού κάθε θράδυ ό Έσπερος τού πού-

(το φως θ' ανάψη,

πάντα ή ψυχή μου κι' άπό δώ πού

(βρίσκομαι τού κατοικεί,

δεν θέλω να τού γαρέμισαν μηδ ένα

(τώρα που κεί!

Καλύτερα μιά τούρκικη να μπηκε

(μέσα φαμίλια

κι' όλα να χαίρεται όσα έμεις δεν

(θα ξαναχαρούμε

κι' ακόμα πού καλύτερα τού σπεί, ό

(κείνος, ή υγιής

να ξεγελιούνται και να λέν' πού έ-

(μεις τού κατοικούμε.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

Εις την 18ην κλήρωσι τού Έβδομαδιαίου Λαχείου μας ο 1ος αριθμός κερδίζει ολόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου». Έννεα κατά σειράν αριθμοί κερδίζουν άπό έν βιβλίου τού περιήρημου μυθιστορήματος τού Πώλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Επίσης πάντες οι αριθμοί, οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία τού 1ου αριθμού, κερδίζουν άπό ένα Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου», όποιουδήποτε έτους θέλουν, έκ των ευρισκομένων εις την Βιβλιοθήκη τού «Μπουκέτου».

Οι έν Άθήναις κερδίζοντες άνα φέρουν τού φύλλον με τόν έν αυτώ δελτίον στα Γραφεία μας και θά παίρνουν τα δώρα των. Οι έν ταις Έπαρχιας θ' άποκόπουν και θά μάς στέλνουν τα δελτία των και θά λαμβάνουν τα δώρα των με τού Ταχυδρομείου ή μέσω των Υποπρακτορείων μας.

Κάθε άναγνώστης δύναται ν' αγοράξη και δύο και τρία και περισσότερα φύλλα, για να έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους. Τα άποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα της «Οικογενείας». Οι κερδίζοντες πρέπει να σπεύσουν να παραλάβουν τα δώρα τους εντός τριών μηνών, άλλως δεν εδυνάμεθα σχετικώς.

Η 16^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης, 14 Μαρτίου έγινε εις τα Γραφεία μας ή 16η κλήρωσις διά την διανομή των δώρων τού Έβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» παρουσιαμένων πολλών λογίων και δημοσιογράφων ός και πλήθους άναγνωστών και άναγνωστριάων.

Από την κληρωσιδα, εις την όποιαν είχαν τεθεί, ός πάντοτε, όλοι οι αριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», άνευρίθησαν κατά σειράν οι εξής αριθμοί:

Ο α' αριθμός 21680, όστις κερδίζει ένα ζεύγος κλάσας μεταξωτές ή ένα ζεύγος γάντια, οι τσάσαρες ελόμενοι αριθμοί, 15016, 10749, 12307 και 12894, οι όποιοι κερδίζουν άπό μιά γραβιά μεταξωτή, και οι δύο τελευταίοι, 4359 και 5023, οι όποιοι κερδίζουν άπό μιά γραβιά.

Επίσης όσοι έκ των άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τού σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας αριθμούς και θά λάβουν τα δώρα των. Έπειτα όσοι έκ των άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τού σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας αριθμούς και θά λάβουν τα δώρα των. Έπειτα όσοι έκ των άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τού σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας αριθμούς και θά λάβουν τα δώρα των. Έπειτα όσοι έκ των άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τού σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας αριθμούς και θά λάβουν τα δώρα των.

Επίσης πάντες οι αριθμοί, οι λήγοντες εις 80 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία τού α' αριθμού 21680) κερδίζουν άνα έν Ήμερο-

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα συνέχεια

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," * 316877 ΚΛΗΡΩΣΙΣ 18^η

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 22 Μαρτίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

των όνομάτων των τυχερών τού Έβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικογενείας»:

Οι κ. κ. Φ. Περισσάνης, Κύπρος, Μ. Καραμαλέγκου, Άγιων Άσωμάτων 46, Ένταθα, Π. Σταθας, Πλατύ-Καλαμών, Δ. Αϊβαλίδης, Εάνη, Γ. Γαλιάνης, Αίγινα, Γ. Γεωργιάδης, Λευκωσία-Κύπρου, Δ. Τερελίδης, Σοφοκλέους 7, Ένταθα, Τασία Σαροή, Θεσσαλονίκης 7, Ένταθα, Στέφ. Βουτσέλης, Καρότσα-Θεσσαλίας, Δ. Μπενάκης, Χανιά-Κρήτης, Μ. Καραμάνιδου, Άλεξανδρούπολις, Μ. Μανουγιανοπούλου, Ένταθα, Μ. Ψωμάς, Σμολένσκ 12, Ένταθα, Α. Χάλος, Τριφυλίας, Χ. Μπάτσος, Χανιά-Κρήτης, Ν. Βοστανίδης, Παράλια-Καλαμών Χ. Άρσενίδης, 15ον Άστυ, Τμήμα, Ένταθα, Αθ. Παπαγιάννης, Αγ. Δημητρίου, Ένταθα, Κ. Σαπονάς, Αρχιμίδους 18, Ένταθα, Ε. Βαλαδάκη, Τετρ. 22 Νο 1 Νέα Φιλαδέλφεια, εκδόθηκε άνα έν Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου».

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Μια πολύ πρωτότυπη αυτοκτονία συνέβη κάποτε στην Άγγλία. Ένας έμπορος τού Ντόβερ, ο Σαμουήλ Λεφέρο, για να άπαλλαγή από τού βάσανα και τις πίκρες της ζωής του προημετέθηκε μιά «χιλιάρα» γεμάτη πετρέλαιο, άκολούθησε τη σιδηροδρομική γραμμή πού πηγαίνει στο Φόλκστον κι' ύστερα από άρκετό δρόμο, στάθηκε σ' ένα μέρος έντελως έρημο. Εκεί γδύθηκε με την ησυχία του, τοποθέτησε ολόγυρά του τού ρούχα του, τού περιέχον με τού πετρελαίου της χιλιάρας, τούς έδωσε φωτιά κι' άρχισε να χορεύει!

Έξαφνα κάποιος σιδηροδρομικός υπάλληλος, ο όποιος έπαιθερούσε την γραμμή, είδε από μακριά τού πετρελαίου κι' έτρεξε να έξαλειώσει τί συμβαίνει. Όταν έφτασε στον τόπο της φωτιάς, είδε τόν Λεφέρο να καίγεται σαν λαμπάδα. Τού φώναξε τότε, τού έδωσε τήν μηχανή του για να παστή και να βγίη από τις φλόγες πού τόν έξηγναν, άλλ' ο Λεφέρο εξακολουθούσε να χορεύει άνα δαίμονα, ενώ συνεχώς έσφαινε άγρια, άπαίσια, φρενιά, ός δτου έπεσε κάτω πνιγμένος απ' τούς καπνούς. Σε λίγο δεν είχε άπομείνει απ' αυτόν παρά ή στάχτη του.

Εις τας αιδούσας τού ε' Αρκατολ. Παλλάς έτελεσθήσαν, προχθές Κυριακή, έν πάση μεγαλοπρεπεία, οι γάμοι τού κ. Έρρίκου Ίωσήφ Κόδο μετά της χαριτωμένης δεσποινίδος Αλώς Μπαρούχ.

Εις τούς νεονύμφους ή διεύθυνσις τού «Επικούρετου» εύχεται τόν βίον, άπό πάσης άπόψεως, ευτυχισμένον.

ΓΑΜΟΙ

ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΡΩΜΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΥ

Ο αυτοκράτωρ των μονομάχων. Ο άνικητος και ακατάβλητος Λάβραξ. Ο Λάβραξ υιός κ' ή καυχισιολογίες του. Πατέρας και γιός αντιμετώπιζον στον αγώνα. Η εμφάνισις των δύο αντιπάλων. Ο ένθουςισμός της νίκης των Λάβρακα υιός. Όπου ο νικημένος δεν ζητάει χάρι. Το τέλος της

ΤΑ χρονικά της Ρώμης τ' ανέκδοτα των περιφημών μονομαχιών κατέχουν τις πιο άγριες σελίδες. Αύτη η

πόη θα διηγηθούμε, είνε μιά αληθινή τραγωδία, και συνέβη επί της εποχής του Νέρωνος.

Ένας από τους πιο φημισμένους, ένας από τους πιο δασημένους, ένας από τους πιο μαζεμένους μονομάχους εκείνων των χρόνων ήταν και ο Λάβραξ πατήρ, ο «Αυτοκράτωρ των μονομάχων». Μονομάχος από νεαράς ηλικίας, είχε κάμει θαύματα. Είχε μονομαχήσει με όλους τους φορές στη ζωή του και πάντοτε νικούσε. Ήταν άνικητος και ακατάβλητος. Ο Ρωμαϊκός λαός τον θαύμαζε. Τον είχαν άπονηνθή άπειρα θραύειά και μετάλλια. Μετά δεκαπέντε όμως έτών ζωής μονομάχου, άπεράσισε να άναπαυθή. Κατέθεσε το νικηφόρο έίρος του και άπεράσισε να ιδιωτεύσει. Άντικαταστάτη του άρρησε τον γιό του, ο οποίος ήταν επίσης καλός μονομάχος κ' έλεγτο Λάβραξ.

Ο «Λάβραξ-υιός» είχε διδαχθή από τον «Λάβρακα-πατέρα» την άστραπιαία ταχύτητα των ξεκοπών του χτυπημάτων. Νικούσε κ' αυτός στις μονομαχίες και δοξάζονταν διαρκώς. Σιγά-σιγά όμως λιπομένησε τα μαθήματα του πατέρα του, άκούθησε δικούς του τρόπους και άπο ηερφανεύτηκε, ώστε μιά μέρα μίλησε με αθάδεια κ' έλεγε:

— Άντοίμια που ο πρώτος Λάβραξ θα έινε σε λίγο πενήντα έτών, γιατί άλλωστε ο δεύτερος Λάβραξ θα μονομαχούσε μαζί του για ν' άποδείξει ότι δεν υπάρχει παρά ένας καλός μονομάχος...

Τα λόγια τον αία έφτασαν στο αυτί του πατέρα του. Ο Λάβραξ πατέρας έχωμώλεσε και έλεγε:

— Δεκαπέντε χρόνια δούλεψα τον Άρη και την Άφροδίτη. Πόλεμισα τους άνδρες και άγαπούσα τις γυναίκες. Τώρα που φτάνει να ήμνηθώ μόνον την Άφροδίτη, πράγμα για το οποίο ο δεύτερος Λάβραξ δεν θα μπορούσε να καυχηθή.

Για να έννοηθί το άστείο αυτό, είνε άνάγκη να πούμε ότι ο Λάβραξ-πατέρας — όπως όλοι οι μονομάχοι της παλιάς σχολής — έθραύμβευε και στον έρωτα, ενώ ο γιός του, έδίδασκε ότι ο μονομάχος πρέπει να είνε άγνός.

Όταν έμαθε τα λόγια του πατέρα του ο γιός Λάβραξ, έθλιωσε, άρχισε να τόν βρίζει και μάλιστα τόλμησε να πη προστά στους μαθητές του:

— Ο λεγόμενος αυτοκράτωρ των μονομάχων δεν ήταν παρά ένας ένθουςισμος της νίκης και τίποτε άλλο. Μα τον Άρη, ντόπομαι να έχω ως πια τον πατέρα μου τόσο μέγριο μονομάχο.

Ο Λάβραξ-πατέρας, μόλις έμαθε

τα λόγια του γιού του, άφρισε από τον θυμό του και φώναξε:

— Άφήνω το σπάητρο μου και είμαι έτοιμος να κατέβω στο Άμφιθέατρο, για να δώσω ένα τελευταίο μάθημα στον γιό μου.

Και τόν εκάλισε να μονομαχήσουν.

Η άγγελία της μονομαχίας άνεστάωσε την Ρώμη. Όχι μόνον ο κόσμος των γκλαδιατόρων (μονομάχων), αλλά κ' όλος ο λαός μαζεμένος στο μέρος που είχε όρισθή για την προσηφανή αυτή μονομαχία, στην οποία αντιμετώπιζον θα ήσαν πατέρας και γιός. Μεγάλα προγράμματα με κόκκινα γράμματα άνήγγελλαν την ώρα της μονομαχίας και πρόσθεταν τη σημαντική λεπτομέρεια ότι ο ίδιος αυτοκράτορας θα παρακολουθούσε τον αγώνα.

Και πράγματι, ο Νέρων πήγε στο

πο σκεπαστό και ήρεμο κάτω από μιά έλαφρη περικεφαλαία, με ένα κόκκινο λοφό, ο παλαιμάχος μονομάχος έμοιαζε με τόν Άρη.

Και ήταν ώραος ο Λάβραξ-πατέρας, ώστε έλες ή γυναίκες ήρωσαν τόν αντίχειρα του δεξιού χειρός, ζητώντας να μη γίνη ή μονομαχία. Ο μονομάχος άπάντησε στις Ρωμαίες μ' ένα χαμόγελο που ήταν εύχρηστικό, αλλά και έρωτικό μαζί, και ενώ τόν Άμφιθέατρο έδονετο από τις ζητωκραυγές και τς κροακροτήματα, ο Λάβραξ-πατέρας, χαμογελώντας πάντα, έστάθηκε άέναντι στον γιό του, και λίγη ώρα και αυτός την στάσι της μάχης.

Από την πρώτη στιγμή εκατάλαβαν όλοι ότι ο γιός είχε καλή βόλεια, τα έπιδείξα χτυπημάτων του, ή άσφαλής γρηγοράδα του, ή έπιθέσεις και ή προφυλάξεις ήσαν άξιες έπαινων. Φαίνονταν ο τεχνί-

της του σπαθιού, με την γενναία ψυχή. Άλλά τί να πη κανείς για τόν Λάβρακα τόν μεγάλο, για τις στροφές του, τούς έλιγμούς του, τις έφορησεις του, που ήσαν σαν τόν λιονταριό, για τόν ρυθμό της μαχητικής του;

Ποτέ ο Λάβραξ-πατέρας δεν ήταν θαυμαστότερος! Τα μάτια των θεών δεν έχόρταναν να τόν βλέπουν, και παρακολουθούσαν όλοι τόν αγώνα με κρατημένη, θάλεγε κανείς, την άναπνοή!

Έξαφνα, μ' ένα χτύπημα που δέχτηκε από τόν πατρικό σπαθί, ο Λάβραξ-γιός πληγώθηκε και άφοπλίστηκε. Άμέσως τότε οι θεαταί σήκωσαν τα χέρια τους με τόν αντίχειρα γυρισμένο προς τόν κατάδικο, εις σημείο ότι έβρεπε να τόν άποτελειώσουν...

Άλλ' ο Λάβραξ-πατέρας έφώναξε στον ήττημένο που είχε κυλισθή στην άμμο της κονίστρας:

— Σήκω! Δεν θα σκοτώσω το παιδί μου!

— Είσαι καλός μονομάχος! άπάντησε ο νικημένος λυσσάντας για το μαθήμα του.

— Πες ότι είμαι μονομάχος καλός! έφώναξε ο πατέρας. Όσοιόγησης την ήττα σου! Ζήτησε χάρι

από τόν πατέρα σου!

— Όχι! επανέλαβε ο πεισματάρης νέος. Ξαναλέω ότι είμαι καλός μονομάχος!... Δεν ζητώ χάρι!...

Σηδ μεταξύ τόν πλήθος έφώναξε: —Θάνατος! Θάνατος!

Έβλεπαν τόν αυτοκράτορα να χειρονομή μανιωδώς, στο θέατρο του και έμάντευαν όλοι ότι έφώναζε μαζί με τόν πλήθος:

—Χτύπα! Χτύπα!

Μά ο γιός Λάβραξ γονατισμένος με τόν λαμό τεντωμένο, χωρίς περικεφαλαία, δεν έπαινε να λήη με πείσμα που έσπάρζε την πατρική καρδιά:

—Άν δεν χτυπήσης, δεν είσαι καλός μονομάχος!

—Είμαι ο αυτοκράτωρ των μονομάχων! έλεε ο μέγας Λάβραξ μ' ένα στεναγμό που άνεμίζωσε τα μετάλλια των νικών στο δυνατό του στήθος.

Και άλλοντας την ρομφαία, την δούσε ως τη λαβή στο λαμό του νικημένου γιού του, φωνάζοντας δυνατά:

—Είς την τέχνη των μονομάχων!

Έπειτα την έτράβηξε από το πτώμα, την έστερέωσε στην άμμο της κονίστρας, με την αλκή ψηλά, κ' έπεσε άπάνω της δημητικά, φωνάζοντας δυνατώτερα αόλη:

—Στη σκιά του παιδιού μου!

Κι' έτσι πέθανε ο πατέρας Λάβραξ, φονιάς του παιδιού του, ο έξοχότερος μονομάχος της αρχαίας Ρώμης, ο δυστυχέστερος πατέρας της σκληρής εκείνης εποχής.

Η γυναίκα του πατρός Λάβρακος και μητέρα του γιού, που ζούσε χωριστά άπ' τόν άντρα της, μόλις έμαθε τη φρικτή διπλή συμφορά, παρεφρόνησε!...

Άρχισε να πίνει και οι Ρωμαίοι που περνούσαν μπρος στο σπίτι της την άκουγαν με τρόμο να φωνάζη τόν γιό της, κατημένη μπρος στα μεθυστικά της ποτά...

Το μυαλό της είχε ταραχθή έντελως, νόμιζε πως θα ξαναθή τόν γιό της, δεν πίστευε πως είχε πεθάνει από τόν φλαβί του πατέρα του...

Ύστερα από καιρό την βρήκαν νεκρή άπάνω στον τάφο του γιού της...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ρωτήσανε κάποτε τόν Άγησίλαο, ποιά είνε ή πιο μεγάλη άρετή: ή δικαιοσύνη ή ή άνδρεία κ' ο σοφός και φρόνιμος βασιλιάς της Σπάρτης άπάντησε:

— Άν όλοι οι άνθρωποι ήσαν δικαιοί, δεν θα ήταν άνάγκη να είνε άνδρείοι!...

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

Η καίτη του άνεμίζονταν άπάνω στον τράχηλό του, όπως ή σημάδια των φυλάκων των σιδερέριμων γοαμίων, όταν θέλουν να

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ώσάν ή έμμαμένη νάβλε να πραγματοποιή τούς φόβους μας, ίσα μπροστά μας, στη βάση της κοιλιάς έπρόβλεπε ή κτηνωδική σιλουέτα ενός μεγάλου λιονταριού.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

(Του Μάρτιν Τζόνσον)

Ο λιοντάρι είνε ένας κύριος άμφιβολία για τις διανοήσεις του. Ήταν φουρισμένο γιατί μάζ έβλεπε να μπαινόνε στο βασίλειό του. Ίσως να κυνηγούσε, ίσως να κοιμάταν ή να περιμένε με έρωτική άνυπομονσία τη ηλικία του, όταν μάζ είνε να καταπατήσει την περιοχή του.

Όπως κ' άν είχε το πράγμα, τόν λιοντάρι ήταν θηριωμένο που έπληγμε να τόν ένοχλήσουμε στις άσχολίες του. Έδειξε όμως πως ήθελε να συνεχίση την πορεία του. Μά ήξερα άρεκά τίς συνήθειες των λιονταριών, ώστε να μη γελασθώ. Και δεν έφωνα. Άπεναντίας έστησα τη μεγάλη φωτογραφική μηχανή και ή Όσα έβγαλε τη διαί της από τόν κουτί. Οι ίθαγενείς πο'

Μου έλεγαν επίσης:

—Τόν λιοντάρι δεν είνε γάτα — αυτό δεν πρέπει να τόν ξεχνάτε. Άν δεν έχετε ίδη ζωντανό, έλεύθερο λιοντάρι μέσα στη ζούγκλα, που ή σκληρότητα του ανθρώπου δεν ή έχει προαίρεση, δεν έρετε τί θα πη λιοντάρι. Φαντάζεστε τόν λιοντάρι για ζω άπαχυντό, σκληρό, βίαιο, άμφοδρό, που γλιστράει κροαά εναντίον του θύματος του άνάμεσα από τούς δάμους και ξεσχείει τις σάρκες του με άγριους βρυχημούς, έχθρό άμείλιτο όλων των άλλων ζωντανών πλάσμάτων.

Τόν τρίτο λοιπόν χρόνο της διαμονής μας στην Άφρική μάζ έτυχε ή μεγάλη περιπέτεια μας με λιοντάρια, καθώς διενδυάμασε προς την Ταγκανίκα. Μέσα μας θεωρούσαμε τόν λιοντάρι, παρ' όλα, όσα μάζ έλεγε ο Άκέλεϊ, ως σκληρής τρομοκράτης της ζούγκλας. Την νύχτα τούς άκούγαμε να βρυχώνταν γύρω στις κατασκευές μας. Από καιρό δέ εις καιρόν βόσκουμε στο δρόμο μας θλιβερά λείψανα της άμφοβρίας τους, έξέδρους και έσκαρία πηγμένα και μισοφαγωμένα. Και πολλές φορές μάζ έσφίλθηκαν ή καρδιά, βλέποντας τα θηρία αυτά άνάμεσα στους δάμους. Όταν τόν λιοντάρι τόν ταράξει κανείς στην ήσυχία του, είνε δύσκολο να ξεφύγη από την σκληρότητά του.

Μιά μέρα ή Όσα (ή γυναίκα μου) κ' έγώ δοκιμάσαμε μέσα στη ζούγκλα που έβραζε από τη ζέστη. Οι ίθαγενείς κοιτάζονταν τα τουφέκια μας και τις φωτογραφικές μηχανές. Δεν είχαμε βγή να κινηματογραφήσουμε λιοντάρια, άν και ξέραμε πως βρισκότουσαν άρεκά εκεί κοντά. Ίχνη ζωών συναντήσαμε στον δρόμο μας, μά ή άπύλη άπουσία ζωντανών ζωών ήταν πολύ χαρακτηριστική. Άκουσα και τόν ίθαγενή οδηγό μας που μιλούσαν σιγά και άνέφεραν τη φοβερή λέξη:

—Σημά (λιοντάρι)!

Άν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

κάμουν σινιάλο. Αυτό δεν μάζ άφνη καμιά άμφιβολία για τις διανοήσεις του. Ήταν φουρισμένο γιατί μάζ έβλεπε να μπαινόνε στο βασίλειό του. Ίσως να κυνηγούσε, ίσως να κοιμάταν ή να περιμένε με έρωτική άνυπομονσία τη ηλικία του, όταν μάζ είνε να καταπατήσει την περιοχή του.

Όπως κ' άν είχε το πράγμα, τόν λιοντάρι ήταν θηριωμένο που έπληγμε να τόν ένοχλήσουμε στις άσχολίες του. Έδειξε όμως πως ήθελε να συνεχίση την πορεία του. Μά ήξερα άρεκά τίς συνήθειες των λιονταριών, ώστε να μη γελασθώ. Και δεν έφωνα. Άπεναντίας έστησα τη μεγάλη φωτογραφική μηχανή και ή Όσα έβγαλε τη διαί της από τόν κουτί. Οι ίθαγενείς πο'

Μου έλεγαν επίσης:

—Τόν λιοντάρι δεν είνε γάτα — αυτό δεν πρέπει να τόν ξεχνάτε. Άν δεν έχετε ίδη ζωντανό, έλεύθερο λιοντάρι μέσα στη ζούγκλα, που ή σκληρότητα του ανθρώπου δεν ή έχει προαίρεση, δεν έρετε τί θα πη λιοντάρι. Φαντάζεστε τόν λιοντάρι για ζω άπαχυντό, σκληρό, βίαιο, άμφοδρό, που γλιστράει κροαά εναντίον του θύματος του άνάμεσα από τούς δάμους και ξεσχείει τις σάρκες του με άγριους βρυχημούς, έχθρό άμείλιτο όλων των άλλων ζωντανών πλάσμάτων.

Τόν τρίτο λοιπόν χρόνο της διαμονής μας στην Άφρική μάζ έτυχε ή μεγάλη περιπέτεια μας με λιοντάρια, καθώς διενδυάμασε προς την Ταγκανίκα. Μέσα μας θεωρούσαμε τόν λιοντάρι, παρ' όλα, όσα μάζ έλεγε ο Άκέλεϊ, ως σκληρής τρομοκράτης της ζούγκλας. Την νύχτα τούς άκούγαμε να βρυχώνταν γύρω στις κατασκευές μας. Από καιρό δέ εις καιρόν βόσκουμε στο δρόμο μας θλιβερά λείψανα της άμφοβρίας τους, έξέδρους και έσκαρία πηγμένα και μισοφαγωμένα. Και πολλές φορές μάζ έσφίλθηκαν ή καρδιά, βλέποντας τα θηρία αυτά άνάμεσα στους δάμους. Όταν τόν λιοντάρι τόν ταράξει κανείς στην ήσυχία του, είνε δύσκολο να ξεφύγη από την σκληρότητά του.

Μιά μέρα ή Όσα (ή γυναίκα μου) κ' έγώ δοκιμάσαμε μέσα στη ζούγκλα που έβραζε από τη ζέστη. Οι ίθαγενείς κοιτάζονταν τα τουφέκια μας και τις φωτογραφικές μηχανές. Δεν είχαμε βγή να κινηματογραφήσουμε λιοντάρια, άν και ξέραμε πως βρισκότουσαν άρεκά εκεί κοντά. Ίχνη ζωών συναντήσαμε στον δρόμο μας, μά ή άπύλη άπουσία ζωντανών ζωών ήταν πολύ χαρακτηριστική. Άκουσα και τόν ίθαγενή οδηγό μας που μιλούσαν σιγά και άνέφεραν τη φοβερή λέξη:

—Σημά (λιοντάρι)!

Άν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

Δεν έπεσθι άμέσως άπό τόν φόβο τους, μάζ και στα πλάγια μας, ώστε νάχουμε κοντά τα τουφέκια μας για κάθε ένδεχόμενο. Μόλις είχα άρχισι να γυρίζω τόν στροφάλο της μηχανής, άν έλπιζα να έλθω κοντά τόν λιοντάρι να προσκοή προς τόν μέρος μας. Είχε την ούρα τόν ήφωμένη και τόν έκουνόσαν έτσι, δεξιά και αριστερά, δείχνοντας όλα τα σημεία τού μεγάλου του θυμού, που όλο και γινόταν μεγαλύτερος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και στριμώχθηκε κοντά στην Κοκώ, γιά να του κάμη τόπο να καθήση στο πλάι της. "Η μάλλον γιά να του δείξη πώς υπήρχε πολλές τόποις και δεν θα τις στενοχωρούσε καθόλου" γι' ατί άμα κάθησε κι' ο Δήμος, εκείνη, ξαναπήρε τη θέση της στη μέση, ώστε να'ναι πολύ κοντά του και να'κουμπά μάλιστα κι' άπάνω του...

Αυτά όλα τόκανε με μεγάλη φυσικότητα κι' άφέλεια, σαν ένα ελεύθερο κορίτσι του κόσμου, που ούτε σεμνοτυφίες έχει, ούτε πονηρία. Φυσικά, ή "Δανάη" την καταλάβαινε. Άλλά δεν την έννοιαζε. Φτάνει να μην καταλάβαινε ο Δήμος, που τον φανταζόταν άνυποπτο.

"Έχουμε μεγάλη Ιστορία με τη φίλη σας, του είπε μιά στιγμή.

Τό ξέρω, αποκρίθηκε ο Δήμος. Γνωριστήκατε με άλλη λογαφία...

Κι' αγαπήθηκαμε! συμπλήρωσε ή Λίζα. Σήμερα πρωτοβλέπω τη Δανάη, αλλά σας βεβαίω, καμμία άπ' όσες γνώριζω χρόνια δεν αγαπώ περισσότερο!

Τό πιστεύω... Αλλάξατε όμως και φωτογραφία...

Ναι... αλλά άτελέστατες... Έγώ της έστειλα ένα ένστανανέ μέσα σε βάρκα, με τό μπανιερό... Κι' αυτή πάλι ένστανανέ, σε κάποια παραλία με παρέα.

Ο Δήμος έβαλε τά γέλια.

Γιατί γελάτε;

Θυμήθηκα κάτι τί... μά πού δεν με κολακεύει καθόλου...

Α, ξέρω! Έκαμε ή Λίζα, γελώντας κι' αυτή.

Τί;

Πήτε το σείς...

Στή φωτογραφία αυτή της παρέας, είμαι κι' εγώ. Κάθουμαι κοντά της. Και σείς της γράφατε: «Ποιός είν' αυτός ο άνοστος που άκούμπας στον δμο του»;

Τώρα γελοῦσαν κι' οί τρείς.

Αλήθεια, Έκαμε ή Λίζα. Αυτό της τόγραψα. Και μωβ έ-

Ζηλέρω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

γραψε μάλιστα πώς σας τό είπε γιά να σας πειράξη. Μά φωτογραφία ήταν εκείνη...

Μέ άδικοῦσε, έ;

Κάτι παραπάνω! Άν δεν σας έβλεπα μαζί με την Κοκώ, θάταν άδύνατο να σας γνωρίσω από εκείνη τη φωτογραφία. Τόσο άλλοιωμένο σας είχα!

Όταν μου τόπε, την παρακάλεσα πολύ να σας στείλη μιά άλλη φωτογραφία μου, πιδ ανθρώπινη, γιά να μην έχετε τόσο κακή ιδέα γιά μένα. Δεν ξέρω όμως αν τόκαμε...

Όχι! είπ' εὐθύς ή Κοκώ.

Όχι! είπε κι' ή Λίζα (τόσο κόκκινη από τά γέλια, ώστε δεν φάνηκε αν κόκκινεσε περισσότερο, λέγοντας τό μεγάλο αυτό ψέμμα). Ήταν περιττό, άφοῦ επρόκειτο σε λίγο να σας γνωρίσω.

Επρόκειτο;...

Βέβαια! Από τότε είχαμε σκοπό να περάσουμε τό καλοκαίρι εδῶ. Θά γνωρίζα τη Δανάη, θά γνωρίζα, φυσικά, και την παρέα της...

Σωστό! Θά είχα ακόμα μιά ερώτηση... αλλά τρέμω, γι' ατί δεν ξέρω τί άπάντησι θά λάβη.

Η Λίζα φάνηκε πολύ ευχαριστημένη άπ' αυτήν την άπάντησί του...

Η Λίζα γελασε ακόμα πιδ δυνατά:

Ξέρω!... Θά με ρωτούσατε αν σας βρίσκω «άνοστο» και τώρα πού σας γνώρισα, δεν είν' έτσι; Λοιπόν, ρωτήστε με, χωρίς να τρέμετε καθόλου!

Καλά, καλά, είπε ο Δήμος. Δεν θά ρωτήσω. Άφοῦ μου λέτε έτσι, είνε περιττό.

Η Λίζα φάνηκε πολύ ευχαριστημένη άπ' αυτή την άπάντησί. Έγινε σιωπή. Τώρα κύταζε ίσια μπροστά της με μιά έκφρασι ευδαιμονίας στο πρόσωπό. Έτρεχαν στην δδόν Πατρίσιων, όπου βγήκαν από την δδόν Σόλωνος και την πλατεία Κάνιγγος.

Ωραίος δρόμος! είπε μιά στιγμή ή Λίζα.

Και πάλι σώπασε.

Ο Δήμος ριφκοινδύνευσε και μιά άλλη ερώτησι:

Μεθαύριο λοιπόν θά φύγετε γιά την Κηφισιά...

Ή Κοκώ θάρχεται βέβαια να σας βλέπη... Θά μου επιτρέψετε να'ρθω κι' εγώ μαζί της καμμία μέρα;...

Ακούτ' έκει! Έκαμε ή Λίζα. Σας περιμένω χωρίς άλλο. Κι' ο μπαμπάς κι' ή μαμά θά λάβουν μεγάλη ευχαρίστηση.

να σας γνωρίσουν. Άλλά, αν θέλετε, θά ξαναϊδωθούμε και πριν φύγω γιά την Κηφισιά. Άδριο τάπνεμα θά πάω στής Κοκώ. Και θά μου κάμετε μεγάλη ευχαρίστησι αν έρθετε και σείς. Ναι;

Θάρθω, δεσποινίς Ψάλτη! Τι ώρα θά πάτε... ή μάλλον ως ποιά ώρα θά μείνετε;

Μά... ως αυτή την ώρα άπάνω-κάτω.

Ωραία! πριν φύγετε, θάρθω. Κι' ίσως γυρίσουμε πάλι μαζί... Φτάσαμε! Πηγαίνετε τώρα να 'δείτε τον κ. Τιμο Δάρκα!

Μπρέ! Αυτών τον καυμένο τον είχα ξεχάσει!... Σας ευχαριστώ πολύ!... Ορεθουάρ!... Καληνύχτα σας!... Μην έννοχληθήτε!... Ευχαριστώ!...

Τό ταξί είχε σταματήσει. Ο Δήμος κατέβηκε και στάθηκε στη θυρίδα, τείνοντας τό χέρι.

Η Λίζα φίλησε γοργά την Κοκώ και πήδησε, μά χωρίς να πιάση τό χέρι του Δήμου. Κι' άφοῦ πάτησε καλά στο πεζοδρόμιο, τότε ξαναγύρισε και τον άποχαίριε με την πιδ θερμή χειραφίλα.

Ενθουσιασμένη! φώναξε, κυττάζοντας και τους δύο.

Κι' έφυγε τρεχάλα, χώθηκε στην πόρτα του ξενοδοχείου σαν βολίδα κι' ούτε γύρισε πειά να κυττάξη πίσω της.

Ιδές την, είπε ο Δήμος, ξαναμπαινόντας στο ταξί. Τώρα τρέχει να 'δη τό Δάρκα!...

Σώπα, άχάριστε! τον μάλωσε ή Κοκώ.

Εδῶσαν στο σωφέρ τη διεύθυνσι και αιγά-αιγά, σαν συνωμότες, άρχισαν να τά λένε.

Καλά τά πήγαμε, έ;...

Περιήμα. Μπαρό, Δήμο! Δεν είπες ούτε μισή λέξι παραπάνω!

Μά ούτε σύ!

Α, εγώ πρόσεχα πολύ. Κι' εγώ δεν ήμου ένρωτισμένη. Πώς έτρεμα μην ξεχαστής, μη σου φύγει καμμία λέξι και... γινούμε ρεζίλι κι' οί δύο!

Ναι... μά δεν μου λές ως πότε θά εξακολουθήση αυτό;

Η φάρσα;... Χμ! πρέπει να σκεφθούμε...

Θά σκεφθούμε... Μά πές μου πρώτα... Τι έντύπωνι λές να της έκαμα; Είλικρινώς!

Την καλύτερη! Αμφισβόλλεις γι' αυτό;

Σου είπα τίποτα... Σου ψιθύρισε καμμία λέξι;

Όχι.

Πώς τό κρίνεις λοιπόν;

Μά δεν την είδες; Δεν την

άκουσες;... Σε προσκάλεσε και στην Κηφισιά, σου είπα νάρθης κι' αύριο στο σπίτι... Και φεύγοντας, φώναξε: «Ένθουσιασμένη!»

Αυτό μπορεί να τό είπα γιά σένα...

Και τό πιδ ευτυχισμένο άπόγευμα της ζωής της;

Κι' αυτό γιά σένα... πού σε γνώρισε δηλαδή. Μην ξεχνάς πώς είσαι ή Δανάη!...

Α, Δήμο! Η είσαι στραβός, ή... καμαρώνεις. Δεν έβλεπες τουλάχιστο πώς σε κύταξε;... Τά μάτια της...

Κι' όμως φοβάμαι...

Τί, καλέ;

Γιατί λοιπόν είχε τωση επιθυμία να ξαναϊδή τό Δάρκα; Μην τό μετάνιωσες πού... κλώτσησε τέτοια τύχη; και μη θέλει, μιά πού ήρθε τώρα εδῶ;...

Μά άφοῦ αγαπά έσένα;

Καλά, από τη φωτογραφία μου!...

Μά τώρα σε γνώρισε, σε είδε...

Και πού ξέρω πώς της φάνηκε; Μπορεί να είπα: «Ε, καλός είνε, συμπαθητικός, πού τό κατάλληλος γιά... φίλος. Δεν άξιζε όμως τον κόπο να τον έρωτευθώ έτσι. Η φαντασία μου συμπλήρωσε, ξεωράισε τη φωτογραφία μου. Δεν είνε όπως τον φανταζόμουν. Ούτε όπάρχει... τηλέρω!»

Αυτά τά λές εσύ. Έκείνη, είμαι βέβαιη, τώρα λείει άλλα!

Τί λές να λή;...

Νά, σταυτί της μαμάς της: «Γνώρισα και τό φίλο της Δανάης! Είνε τρέλλα!»

Μπρέ, Κοκώ, μην είσαι έρωτευμένη μαζί μου και νομίζεις πώς κι' ή άλλες;...

Εννοια σου, ξέρεις καλά πώς αυτό δεν συμβαίνει. Σάγαπα σαν άδερφό μου κι' ή μόνη μου επιθυμία είνε να τελειώση κατ' ευχρήν ο τηλεώρος σου. Μη φοβάσαι ούτε Δάρκα, ούτε κανέναν. Έκείνο πού πρέπει να φοβάσαι, είνε μόνο... ή φάρσα. Κι' εγώ περισσότερο. Γιά, να 'δούμε τώρα... πώς θά γίνη;

Ξέρω κι' εγώ;... Πάλι βλέποντας και κάνοντας.

Α, όχι! Πρέπει να σκεφθούμε. Έγώ λέω... αύριο τό πόνεμα, πρέπει νάρθης στο σπίτι μου νωρίς. Πριν νάρθη έκείνη. Να σε βρή δηλαδή εκεί.

Γιατί;

Γιά να μιλήσουμε πειά οί δύο μας. Σήμερα τά κατάφερα, άδριο όμως μπορεί να μην τά κατάφέρω... Θά κάμω καμμία γκάφα, φοβάμαι... Άμα είσαι όμως και σύ εκεί, την παίρνεις κατά μέρος, της τά λές όλα και... τελειώνει!

Ός πού να τό πούν αυτά, έφτασαν κιόλας στο σπίτι της Κοκώ. Ο Δήμος είπα στον σωφέρ να περιμένη κι' εξακολουθήσαν τη συζήτησι κάτω στην είσοδο.

Τελειώνει, είπες;... Μά έτσι εύκολα νομίζεις;

Μά ναι, ναι! Τη στιγμή πού σ' αγαπά, τη στιγμή πού την αγαπάς, δεν μπορεί να γεννηθή ζήτημα γιά ό,τι έγινε. Θά της πής: «Εγώ είμαι ή Δανάη, εγώ είμαι κι' ή Κοκώ, εγώ... ο Δήμος Κυριαζίδης. Συχώρεσε μου. Άπ' την άγάπη μου έγιναν όλες αυτές ή πλαστοπροσωπίες. Συχώρεσε και τη φίλη μου. Γιά την ευτυχία μας, άνέλαισε αυτό τό ρόλο». Τι θά πής, σε παρακαλώ; Μπορεί να δυσαρεστηθώ, να θυμώση; Στοιχηματίζω πώς θά βάλη τά γέλια και... θά πέση στην άγκαλιά σου.

Ετσι λές. Μ' αν βάλει τά κλάματα;

Και γιά πού λόγο; Τότε δεν θά'ναι λογική.

Δεν ξέρω... φοβάμαι... Δεν πάμε καλύτερα σιγά-σιγά; Κι' βά πι άνο, βά σάνο...

Δηλαδή;

Νά, θάρθω... Έγώ δεν θά'χω έρθει ακόμα... Θά μιλήσετε ή δύο σας... Θά σου πής τις έντυπώσεις της γιά μένα... Κι' αν είνε καλές, αν δεν άπογορευθήκε πού με γνώρισε, της λές: «Καυμένη Λίζα, δεν μπορέσα να βαστάξω... Πρέπει να σου τό πώ... Σε πρόδωσα!»

Του είπα πώς τον έρωτευθήκες από τη φωτογραφία του... Νά, χτές τό βράδυ, καθώς γυρίσαμε από τό ξενοδοχείο σου... Του έδειξα μάλιστα κι' αυτές τις περικοπές από τά γράμματα σου... Καί καθέξη. «Ε, δεν νομίζεις πώς αυτό θά διευκόλυνε την κατάσταση;

Ού! Θά τάβασε με μένα!... Δεν θά μου συγχωρούσε ποτέ αυτή την προδοσία... Θά μου θυμωνε...

Καλά! Σε λίγο θάρχουν εγώ και θά γινόντα όλα μέλι-γάλα. Δεν είπες;

Κι' αν δεν θάθελε να σε 'δω;

Μά δεν θά τη ρωτούσες. Θάμπαινα μέσα και... θά σας τσάκωνα!

Κι' αν έφευγε πριν έρθης; Θάμπαινα, να γυρίση στο ξενοδοχείο;

Δεν τό πιστεύω. Άλλά τότε θά της έστειλα εκεί ένα γράμμα!

Ός Δανάη;

Κι' ως Δήμος. Δεν θάταν μιά λύσι αυτό;

Η Κοκώ έμεινε λίγη ώρα σκεπτική. Κι' έπειτα είπα με άπόφασι:

Πολύ καλά! Ας γίνη έτσι, κι' ό,τι βγει! Άδριο μην έρθης από νωρίς. Έλα μετά τις πέντε. Θά σε υποδεχθώ εγώ έξω και θά σε κατατοπίσω. Ο Θεός βοηθός!

Η Λίζα Ψάλτη δεν θά την κρατούσε βέβαια μυστική. Όλοι θά τη μάθαιναν. Και θάκα'ν γέλια εις βάρος του Δήμου και της Κοκώ! Χωριστά πού θά τους κατηγορούσαν πώς μεταχειρίσθηκαν τέτοια δόλια μέσα, γιά να τυλίξουν ένα άμορφο κορίτσι με μεγάλη προίκα...

Μ' αυτούς τους φόβους, ο Δήμος δεν τόλμωσε να πάη στής Κοκώς κείνο τάπνεμα. Τόφερνε βόλτα, ξεκινούσε, μετάνοιγε, γύριζε. Και συλλογιζόταν πώς καλύτερα θάταν να μην πάη καθόλου, παρά να στείλη δυό λόγια της Κοκώς και να την παρακαλέση να του γράψη πώς ήταν τά πράγματα!... Άλλά κι' αυτό τό μετάνιωσε.

Επί τέλους, επέβαλε λίγο θάρρος στον εαυτό του και, περασμένες έξη, πήγε στην δδόν Αχαρνών. Η καρδιά του χτυπούσε πολύ περισσότερο άπό χτές πού πήγε στής κυρίας Χρύση...

Εδῶ είνε ή δεσποινίς Κοκώ;...

Μάλιστα, του είπα ή καμαριέρα. Σταθήτε μιά στιγμή να την είδοποιήσω. Θέλει να σας δη πριν μπήτε στο σαλονάκι πού είνε με μιά φίλη της.

Ζ'

Ήταν, αλήθεια, πολύ παράλογος ο φόβος πού είχε πιάσει τό Δήμο. Γιατί τον έβάσιζε σε κάτι πού δεν έπρεπε να του φάνεσαι καθόλου πιθανό; δηλαδή πώς ή Κάρμεν Σούδα δεν τον βρήκε πολύ του γούστου της άμα τον γνώρισε και

Ο Δήμος περιμένε στο χώλα και σε λίγο ή Κοκώ παρουσιάστηκε.

Ελα! του είπα τά πράγματα πάνε καλά.

Της τά είπες;

Τίποτ' άκόμη. Δεν βρήκα καιρό. Άργησε νάρθη... δεν έχει ούτε πέντε λεπτά...

Τί καλά λοιπόν πάνε τά πράγματα;

Είνε πολύ ευδιάθετη... Και γιά σένα μου είπα καλά... Έλα, θά σου κάμη κόρτε χωρίς άλλο... Και τότε... θά της τά πής εσύ.

Α, όχι! Καλύτερα να φύγω και... ξαναγυρίσω!

Μην είσαι τόσο δειλός! Είν ευδιάθετη, σου λέω. Έπειτα θά φύγη γρήγορα... την περιμένουν στο ξενοδοχείο... μόνο σύ θά μπορούσες να την κρατήσεις ακόμα... Έλα λοιπόν!

Τόν τράβηξε, τον έσπρωξε και, θέλοντας και μη, τον έμπασε στο σαλονάκι!

Η Κάρμεν Σούδα καθόταν στο καναπέδάκι. Φορούσε άσπρα, μ' ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στο στήθος. Είχε βγάλει τό καπέλλο της. Και τα καστανόξανθα μαλλιά της, πού τό πρωί μόλις θά τά είχε έντυλάει — χθές δεν έφάνταζαν τόσο — ήταν τωραίστερ της στολίδι.

Τον χαιρέτησε μ' ένα γελάκι σοβαρό, σχεδόν τυπικό, και του είπα:

Γιατί άργήσατε;... Σε λίγο πρέπει να φύγω.

Κρίμα! δεν φανταζόμουν... Χτές στο κυρίου Χρύση καθήσατε πολύ άσυνόετα...

Ναι, αλλά σήμερα θάρθω στο ξενοδοχείο, πριν από τό γεύμα, μιά φιλική μας οικογενειακή... ή μπαμπάς είπα να μη λείψω.

Τί να γίνη!... Όταν θέλετε, σας συνοδεύουμε.

Α, όχι, δεν θά σας βάλω πάλι στον ίδιο κόπο. Θά γυρίσω μόνη μου. Οί σωφέρ ξέρουν τό δρόμο.

Ο Δήμος έμεινε άναστος και, χωρίς να θέλη, κύταζε την Κοκώ. Τί έσήμαιναν αυτά; Κάθε άλλο, παρά ένθουσιασμένη μαζί του φαινόντα ή Λίζα! Ούτε καν όσο ήταν χτές, πού ή ίδια τον προσκάλεσε να τη συνοδεύση με την Κοκώ ως τό ξενοδοχείο. Τι μεσολάσχησε γιά τούτο;...

Η Κοκώ δεν της είχε πη τίποτα. Αυτών δεν τον έαναίει. Μήπως παρέξηγσε κανένα λόγο του, κανένα φέροισό του στο αυτοκίνητο;...

Και πώς τά περάσατε από χτές τό βράδυ; τον ρώτησε πάλι ή Λίζα τυπικά.

Ωραία. Έσεις;

Λαμπρά. Η Αθήνα μάρεσε πολύ. Και τό ξενοδοχείο πού μένουμε πάρα πολύ καλό. Βλέπουμε τόσον κόσμο!

Του ήθε να την πειράξη:

Είδατε χτές τό βράδυ και τον κ. Δάρκα;

Αμέσως ή Λίζα ζωήρεψε:

Α, ναι! Ήταν εκεί. Δεν είχε παρέα. Και τον φωνάξαμε στο τραπέζι μας.

Σα να ζήλαμε λίγο ο Δήμος.

(Ακολουθεί)

Σατυρική Σελή

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΝΟΙΓΕΙ

“Ανοίξε, τέλος πάντων, κι’ η Βουλή
ο κόσμος συγκινείται και διαρρέει,
κι’ ο ουρανός απ’ τη χαρά του τήν
[πολύ].

.....ψαχάλλει...
Νέα θα λάμπουν άστρα, τās Αθή-
[νας]

θα τās φωτίσει λάμψης ιδεών,
ο έν χουσου επέστρεψεν αίων,
και φεύγει ο έκ...λαμαρίνας!...

“Ανοίξε, τέλος πάντων, τās άγκά-
[λας],
από τὸ φῶς ψηλὸν και ἡμῶν ἄν-
ιδέας θα γνωρίσωμεν μεγάλης
και θα ἀκούσωμεν τῆς...γνώσεως
[τὸ ξύλον!...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΙΑ

Θα με βαρέθη τώρα τόσο χρόνο,
ἀπου δὲν ἀλλάξα τὸν ἴδιον μου σῶ-
[πὸ].

Πάντα ἔχω στὴν καρδιά μου τόνον,
πάντα τῆς λέω σὲ λατρεύω, σ’ ἀ-
[γαπῶ].

“Ανοίξε” αὐτὴ τὸ ροδὸν τῆς χελί-
και : «—Τί ζητᾷς, μοῦ λέει, τώρα
[νὰ σοῦ πῶ ;]

«—Πῶς μ’ ἀγαπᾷς και σὺ, τρελλή
[μου φίλη...]

Ἐχαμογέλασε και μοῦπε : «—Σ’ ἀ-
[γαπῶ]

Και πίστευα εἰς τὴ γλυκερά τῆς νῆ
[λαλιά,
μὰ ἔχασα πῶς ἦτανε «Πρωτα-
[πριλιά...»]

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Νὰ ἡ ἀνοιξὶς ἀνθίζει,
τὰ κεφάλια ἐρεθίζει
—τί χαρά ! τί χαρά !—
κι’ εἶνε δὲ ἀνθηρὰ,
κι’ ἀγοιμμένα σὰν τρελλὰ !
“Οἱ οἱ βοῦνται γελῶντες,
στὴ Βουλὴ μας κελαιοῦνε
—τί χαρά ! τί χαρά !—
ὦ ! πῶς εἶνε ἀνθηρὰ
και τὰ...οικονομικά !
Νὰ ἡ ἀνοιξὶς ἀνθίζει,
κι’ ἐνὸς ἀνθίζει μᾶς βυθίζει
—στὴ χαρά, στὴ χαρά !—
τὰ τρελλὰ μας τὰ μυαλά
και τὰ οικονομικά !

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗ

“Αν κέρδιζα τὸν πρῶτον ἀριθμὸ
τοῦ Λαχείου, ἀγάπη μου χουσι,
θα σοῦ δῶνα ἐκείνον τὸν καϊμό,
τὴν φαρμακάδα σου τὴν περυσινή.
“Αν κέρδιζα, γὰρ σκέψου το και
[πάλι,
γὰ σὺ λογιόσου το καλά, τὴ δύστη-
[χία !]

Χωρὶς νὰ θέλῃς θα γινώσκων πειν
[μεγάλη !
Ἀρχαιολογική μου...Ἐταιρεία

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

Ἐνταῦθα κεῖται ἀνὴρ φιλαργυρῶ
[τατος,
ἀπὸ γὰρ νὰ γλυτώσῃ οὐ πονηρότα-
[τος]

τὰ χαρίσματα τ’ Ἀγιοβασιλειάνα,
ἐξώθηκε εἰς τὸν τάφον ἀρχιχρονά-
[τικα !...

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΙ’ ΑΝΑΛΑΤΑ

Σκέψις λούστρου :

—“Αχ, και νῦν οἱ ἄνθρωποι
τέσσερα πόδια !...

Ὁ σύζυγος.—

“Α, δὲ κα’ ἄλλο...
Ἐγὼ πιστεύω στὴ μετεμψύχωσι...
“Ὅταν πεθάνω ἡ ψυχὴ μου θα κα-
τοικῇ στὸ σῶμα κάποιου ζώου...
Ἡ σύζυγος.—Και τώρα ποῦ
κατοικεῖ ;

—Γιατρέ, πιστεύεις στὰ φαντά-
σματα κι’ οἱ πεθαμένοι ξανάρ-
χονται στὸν κόσμον ;

—“Αν πίστευα ἕνα τέτοιο πρᾶ-
γμα, δὲν θα τὰ θάρρος νὰ γίνω
γιατρός...

Μονόλογος γεροντοκόρης :

—Ἡ ἀνοιξὶς θα ἦταν πραγματικά
δωράκι, ἀν δὲν ἦταν ἡ τριακοστὴ
πῆλη τῆς ζωῆς μου !...

Στὸ μάθημα τῆς Ἀριθμητι- κῆς :

Ὁ διδάσκαλος.—“Ὅστε δὲν
ἔρεψες πόσα κάνουν δέκα μείον δέ-
κα ;... Πρόσεξε, λοιπόν, και τὰ

Στὸ μάθημα τῆς Ἀριθμητι-
κῆς :
Ὁ διδάσκαλος.—“Ὅστε δὲν
ἔρεψες πόσα κάνουν δέκα μείον δέ-
κα ;... Πρόσεξε, λοιπόν, και τὰ

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

Μιά φορά ζοῦσε μιὰ γοιὰ το-

τὸ βοῆς μόνος σου... “Αν
ἔχεις στὴν τσέπη σου μιὰ
δεκάρα και τὴν χάσεις, τί
θάχῃς τότε μέσα στὴν τσέ-
πη σου ;
Ὁ μαθητής.—Μιὰ...τρυ-
πα, καιρὸ δάσκαλε !...

Στὴν ἐξοχή.— Ξενο-
δογεῖο μεῖ δὲ τὰ κομφορ-
“Ὁ ξενοδόχος (σὲ μιὰ γεροντο-
κόρη).—Δεσποινίς, στὸ ξενοδογεῖο
μου τὰ βρίσκεις κανέλις δὲλα. Ἐκεῖ
μπορεῖτε νὰ καίτετε λῶν- τέννας,
παράτερα ρίχτε. Ἐκεῖ ποῦ σ’ ἐκ-
αν- τὴ Τσιγγάνες μπορεῖτε νὰ μάθε-
τε τὴν τύχη σας. Παράτερα εἶνε
μιὰ λῆνη. “Αν θέλετε, μπορεῖτε νὰ
πέσετε μέσα σ’ αὐτήν, κι’ ἴσως βρε-
θῇ κάποιος κύριος νὰ σας σώσῃ και
νὰ σᾶς...παντρευθῇ !...

Στὸ ἱατρεῖο τοῦ ἐιδικοῦ νὰ
τὴν τριχοπῶσι γιατροῦ :
Ὁ γιατρός.—Παρακαλῶ, κύ-
ριε, καθήστε... Εἶμαι ὁλοπρόθυμος
νὰ σᾶς ἐξιτηρεθῶ...
Ὁ ἀρρώστος (ἀποχαιρετῶντας
τον).— Εὐχαριστῶ πολύ... Ἀλλὰ
δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω περὶ-
σσότερο. Βλέπω οἱ ἔχετε κι’ ὁ ἴδιος
...φαλάκρα !...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

πάνισα, ἡ ὁποία, καθὼς ὅλοι οἱ το-
πῆνδες, φοβόταν τὸν Μάρτη γὰρ
τὸ φοβερὸ κρύο του. Τὴν τελευταία
λοιπὸν μέρα τοῦ Μάρτη κάποιον
χρόνον ποῦ δὲν ἔκανε πολὺ κρύο, ἡ
γοιὰ, μὴ ἔχοντας πειὰ νὰ φοβηθῇ
τίποτε ἀπ’ τὸν κακὸ μῆνα, μιὰ κι’
ἐμπαινε ὁ γλυκὸς Ἀπολλῶν, εἶπε
στὸν Μάρτη, ποῦ δὲν τὸν χώνευε,
γὰρ νὰ τὸν περιγελάσῃ :
—Πρίτς, Μάρτη μου !... Ἐγὼ
τ’ ἀρνοῦμαι μὲν τὰ γλῦτωσα...
Ὁ Μάρτης τότε θυμώσε και γὰρ
νὰ ἐκδικηθῇ τὴ γοιὰ, δανείστηκε ἀ-
πὸ τὸν γείτονά του τὸν Φλεβάρη
τρεις μέρες και τὶς ἡμέρες αὐτὲς
ἔκανε τέτοιο κρύο, ποῦ οὐ μόνον τὰ
ἀρνοῦμαι και τὰ χονδροκὰ ἔσα
τῆς γοιᾶς φοβήσανε, ἀλλὰ κι’ αὐ-
τή, γὰρ νὰ γλυτώσῃ, χῶθηκε κα-
τω ἀπὸ τὸ «λεβήτι» ποῦ ἔβανε τὸ
γάλα.
“Απὸ τότε ὅμως ὁ Μάρτης δὲν ἐ-
πέστρεψε τὶς μέρες στὸν Φλεβάρη,
ὁ ὁποῖος ἀπόμεινε ἔτσι...Κουτσο-
φλεβάρης !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΠΡΙΤΣ, ΜΑΡΤΗ ΜΟΥ !...

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΙΑ ΝΑ ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

Ἐκατοντάδες ἀναγνώστων μας μᾶς γράφουν ἔτι δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας: 1ον) Διό-
τι δὲν θέλουν νὰ καταστρέψουν τὰ περιοδικὰ των, τῶν ὁποίων κρατοῦν σειρὰν διὰ νὰ τὰ δέσουν εἰς τόμους και 2ον) διό-
τι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν τυγχάνουν ἀναγνώσται τοῦ ἐνὸς μόνον περιοδικοῦ και δὲν δύνανται νὰ υποβληθοῦν εἰς τὸ ἐξο-
δὸν τῆς ἀγορᾶς και τοῦ ἑτέρου.

Μᾶς ἐρωτοῦν δέ: «Δὲν εἶνε ἀδίκον, ἐφ’ ὅσον εἶμεθα ἀναγνώσται τοῦ ἐνὸς περιοδικοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως
του και τὸ υποστηρίζομεν, νὰ μὴν δυνάμεθα νὰ συμμετάσχωμεν τοῦ Μεγάλου Λαχείου σας και νὰ ἀποκλεισθῶμεν αὐτοῦ;»

Εὐρίσκομεν ἀπολύτως δίκαια και λογικὰ τὰ παραπάνω αὐτὰ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνώστων μας και ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ
τοὺς διευκολύνωμεν ὅλους, προβαίνομεν σήμερον εἰς τὰς ἐξῆς καινοτομίας και διευκολύνσεις:

Παρατείνωμεν τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου Λαχείου ἐπὶ ΤΡΙΜΗΝΟΝ εἰσέτι, μετὰ τὸ Πάσχα, μέχρι τῆς 15ης ἸΟΥ-
ΛΙΟΥ δηλαδή, μεταφέροντες τὸ σχετικὸν δελτίον εἰς τὸ ἐξώφυλλον, ὅπως μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον διὰ τῆς ἀπο-
κοπῆς του.

Ἀπὸ σήμερον λοιπὸν μέχρι τῆς 15ης Ἰουλίου δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ λάβουν μέρος στὸ Μ. Λαχεῖο ἀγοράζον-
τες μόνον τὸ «Μπουκέτο» ἢ μόνον τὴν «Οἰκογένειαν» και κρατοῦντες τὰ σχετικά δελτία. Ἡ εὐκολία αὕτη εἶνε μεγάλη
και θὰ μᾶς τὴν ἀναγνωρίσωμεν—εἴμεθα θεόβαιοι—οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώσται.

“Ὅσοι ὅμως ἐξακολουθήσουν νὰ ἀγοράζουν και τὸ «Μπουκέτο» και τὴν «Οἰκογένειαν», θὰ ἔχουν ΔΙΠΛΗΝ ἐλπίδα κέρ-
δους, τὸ Λαχεῖο τους δηλαδή θὰ εἶνε διπλὸ. Θὰ λάβουν ἀντὶ ἐνὸς δυὸ λαχνούς, ἕνα γὰρ κάθε περιοδικὸ, και θὰ ἐπιτύχουν
διπλὸ κέρδος.

Τὰ δῶρα τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Ὁ Α’ ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας... Δρχ. 150.000.—	ἀξίας... .. » 1.500.—
Ὁ Β’ 1 εἰκόπεδο στή θέσι «Κουπόνιον» ἔπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου πῆχων 464, ἀξίας... .. » 50.000.—	Ὁ ΙΣ’ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας... .. » 1.000.—
Ὁ Γ’ 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκατάστα- σιν, ἀξίας... .. » 15.000.—	Ὁ ΙΖ’ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας... .. » 1.000.—
Ὁ Δ’ 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας... .. » 8.000.—	Ὁ ΙΗ’ 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας... .. » 500.—
Ὁ Ε’ 1 γραμμόφωνο, ἀξίας... .. » 4.000.—	Ὁ ΙΘ’ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... .. » 500.—
Ὁ Σ’ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας... .. » 2.500.—	Ὁ Κ’ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... .. » 500.—
Ὁ Ζ’ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας... .. » 2.500.—	Ὁ ΚΑ’ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... .. » 500.—
Ὁ Η’ 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας... .. » 2.500.—	Ὁ ΚΒ’ 1 ἐμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας... .. » 500.—
Ὁ Θ’ 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας... .. » 1.500.—	Ὁ ΚΓ’ 1 ἐμπρέλλα γυναικεῖα, ἀξίας... .. » 500.—
Ὁ Ι’ 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας... .. » 1.500.—	600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μιὰν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας... .. » 135.000.—
Ὁ ΙΑ’ ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας... .. » 1.500.—	500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μιὰν σειρὰν Ἡμερολογίων, Δρχ. 200 ἀξίας... .. » 100.000.—
Ὁ ΙΒ’ ὕψασμα γυναικεῖο ἀξίας... .. » 1.500.—	200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἐν διελίον «Καπετάν Φάν- τασμα», ἀξίας... .. » 12.000.—
Ὁ ΙΓ’ ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας... .. » 1.500.—	100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἐν διελίον «Καπετάν Βρο- ντάλα», ἀξίας... .. » 3.000.—
Ὁ ΙΔ’ ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας... .. » 1.500.—	
Ὁ ΙΕ’ 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου,	500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”,—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”,
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 22 Μαρτίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ’ ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας
εἶνε ἀπολύτως εὐχαριστημένοι και ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἑβδομαδιαίως.
Σπεύσατε λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῆτε τῶν καινοτομιῶν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» και ἡ «Οἰκογένειαν» εἶνε τὰ μόννα περιοδικὰ τοῦ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας των.

ΑΛΛΟΤΕ...

Οι μικροί για να μάθουν την τέχνη σκούπιζαν τα μαγαζιά...

ΣΗΜΕΡΑ...

Κάθε νέος ή νέα εργάζεται επάνω σε φυσικά μοντέλλα και σε 3—4 μήνες μαθαίνει θαυμάσια να κτενίζει.

ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

στείλτε τα παιδιά σας, τα κορίτσια στην ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΧΑΜΑΡΑΚΗ να μάθουν κομμωταί ή κομμώτριαι. Είναι μία τέχνη λεπτή, καθαρή και αρκετά προσοδοφόρος.

Έκμάθησις ταχύτερη, μέθοδος εύκολη.

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

Στοά Δημοσίων Υπαλλήλων

